

ပိုမိုမေ့

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)
ဆုအချွေလီ

အသည်းကဗျာ

www.burmeseclassic.com

၂၀၆

ဒို့အရေးအရာများဝါး

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်များ
နိုင်ငံတော်တည်ထောင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ
အဖွဲ့ဝင်များအား တည်ထောင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ထောင်စု ဝန်ထမ်း အဖွဲ့ဝင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ထောင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ★ ငြိမ်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်စီမံဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

အသည်းကဗျာ
ဆုအခွေလီ

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မှီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပုံနှိပ် ဖတ် တမ်း

အုပ်စု	♦	L ယင်း
အုပ်စု	♦	ဒေါ်အိမ်စိန် (စိုးစိုးစာပေ) (မြ-ဝသုကဏ္ဍ) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ပုံနှိပ်သူ	♦	ဒေါ်ရွှေ (မြ-ဝ၂၀၇၉) သုခပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၈)၊ ၄၅လမ်း(ထက်) ပိလ်တထောင်။
အတွင်းဖလှယ်	♦	ဦးထွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	♦	ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	♦	၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီ လ
အုပ်ရေ	♦	၅၀၀
တန်ဖိုး	♦	၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေ

အထူးထုတ်ဝေ/ထုတ်ဝေ

စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၀၄

၂၉၀ - ၈၁၊ ၀၀၅ x ၀၀၅ စင်တီ။

(၀) အထူးထုတ်ဝေ

အခန်း (၁)

ဘွားမေ့ မေမေ

သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...

ဘွားမေ့မေမေ သဘောတူတဲ့လူနဲ့ မယူနိုင်လို့ သမီးချစ်သူ
ချက် လိုက်သွားပါပြီ...

သမီးမိုက်
ယန်

ပန်စာက ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

တိုတိုလေးပေမယ့် ဖြစ်စဉ်အားလုံး ခြုံငုံနားလည်ပြီးသားဆို တော့ ပန်ကြောင့် မေမေ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အပြောခံလိုက် ရသလို ထန် ကိုယ်တိုင်လည်း မေမေနှင့်အတူ ဘွားပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရသည်။ ဘာစကားမှ တစ်ခွန်းအပိုမဆိုရဲ။ ဘွား အားရအောင် ပြောဆိုပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းပြီးမှ သားအမိ နှစ်ယောက် ကျိတ်မျက်ရည်ကျရသည်။

အစ်က ခံစားရသည်က မေမေပါ။

ထန်က ညီမဆိုတော့ ညီမသံယောဇဉ်နှင့် မေမေ့ကို သနား ပြီး ငိုတာပဲ ရှိသည်။ မေမေ့လို အပြင်းအထန် အသည်းအသန် ကြီးတော့ မခံစားဖြစ်။ လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ကြမြဆိုတော့ ပန် ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတာ ထန် စိတ်ထဲ ထူးပြီး မခံစားဖြစ်ပါ။ ဘွားကတော့ ပန် ဒီလိုဖြစ်တာ မေမေ အသုံးမကျလို့ အထိန်းအသိမ်းညှံလို့ စသည်ဖြင့် အမျိုးစုံနေအောင် ပြောသွားသည်။

ထန်ကတော့ ဘွားလို မထင်ပါ။

ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်တာလိုပဲ သဘောထား လိုက်သည်။ ဒါမျိုးဆိုတာ သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်အုပ်ထားလို့လည်း မရ။ အချစ်အတွက် စွန့်စားရှူးမိုက်ကြသူများစွာထဲမှာ ပန်လည်း အပါအဝင်တစ်ယောက်မျှဟု နားလည်ထားလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း ငိုမနေပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ပန်ကိုယ်တိုင် သူ့လမ်း သူ့ရွေးသွားတာပဲ။ စိတ်ကို ဖြေနိုင်အောင် ဖြေပါနော်”

“သမီးထန် လိမ္မာပေမယ့် ပန်က သိပ်မိုက်တယ်ကွယ်”

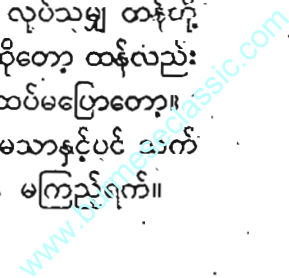
“ဒါကိုချည်း အပြစ်တင်နေလို့ မရပါဘူး မေမေ ဦးဝဏ္ဏ ဆိုတဲ့လူကြီးက ပန်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတာလည်း သည့်ပြောမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဘွားကိုက ပန် မကြိုက်တာကို ဇွတ် ဇီစဉ်တာကိုး”

ထန်စိတ်ထဲက ဘွားကို အပြစ်တင်နေမိတာ ကြာပါပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘွားက အခရာ။ ငွေစံအိမ်မှာ ဘာလုပ်လုပ် ဘာ ပြောပြော ဘွားမကြိုက်တာ မလုပ်ရ။ ဘွား မကြိုက်တာ မပြောရ။ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော အားလုံး ဘွားကျေနပ်မှ ဘွား သဘောကျမှ ထန်တို့သားအမိ လုပ်ရဲပြောရဲကြတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက မှဆိုးမမေမေက သူ့ယောက်ျားမ ဘွားအမိန်အတိုင်း တုတ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလာခဲ့ တာ ထန်တို့တစ်သက်ဖြစ်သည်။

“ဘွားက သူ့မြေးကို ကောင်းစေချင်လို့ပါ ထန်ရယ်၊ ဘွားကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

ဘွားအပေါ်ထားသည့် မေမေ သဘောထားက ဒါပဲ ဖြစ် သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘွားကို မေမေ ပြန်ခံပြောတာမရှိ။ ဘာပဲ လုပ်လုပ် ဘွားအကြိုက်၊ ဘွား သဘောကျ ပြောဆိုနေထိုင်လာခဲ့ သည့် မေမေ။ ဘွားအပေါ်ထားသည့် မေမေသဘောထားကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ အဆိုးမမြင်။ ဘွားပြောသမျှ လုပ်သမျှ ထန်ဟို့ ကောင်းဖို့ပါဆိုတာနဲ့ အမြဲ အဆုံးသတ်နေကျဆိုတော့ ထန်လည်း မေမေသဘောထားကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။

ငိုနေသည့် မိခင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပင် သက် ပြင်းချလိုက်သည်။ မေမေ ငိုနေတာကို ထန် မကြည့်ရက်။

“ထန် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ”

“အခုမှတော့ မေမေဘက်က ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ ထန်ရယ်၊ မိုက်တဲ့လူက မိုက်သွားပြီပဲ”

“ပန် ရည်းစားထားတာကလည်း ပီရီလိုက်တာ၊ ထန်ကို တောင် ပေးမသိဘူး၊ တစ်ခါလား ဆိုမိမှ ပန်က ထန်ကို သူ့ ရည်းစားနဲ့ စိတ်ဆက်ပေးတာ မေမေ”

“ရုပ်ရည်က ဘယ်နှယ်လဲ ထန်၊ ဘွားပြောတော့ မရှိဆင်းရဲ သားချိုးရိုးဆို”

မေမေက အခုမှ သူ့သမီးပန် လိုက်ပြေးသွားသည့် သူ့ သမက်လောင်း ရာဖဝင်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးဖော်ရလာသည်။ ထန်ကတော့ မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး သနားသည်။ ရိုးသားအေးဆေး သည့် မေမေ့မျှာ လူတွေအကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း ဘာဆိုဘာမှ မသိ။

မေမေသိတာက သူ့သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သူ့ယောက်ျား ဘွား နှင့် ငွေစံအိမ်ရှိ တခြားအလုပ်သမားတွေသာ ဖြစ်သည်။ မေမေမှာ မိသမိရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက်မလေးဘဝမှာ ရုပ်ရည်က တော်ဝင် အလှပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ဖေဖေက မေမေ့ကို လက်ထပ်သိမ်းပိုက် လိုက်သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသား လူချမ်းသာမျိုးရိုး ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကို ဘွားက သဘောမတူ။ ဇွတ်အတင်းခွဲဖို့ စီစဉ်ပေမယ့် မရ။ ဖေဖေက မေမေ့ မေမေ့ဆိုတော့ ဘွားက သားကို ချစ် သည့် အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဖေဖေ့ကို အလိုလိုက် အရှုံးပေး လိုက်ရသည်။

ဘွား၏ ငွေစံအိမ်ပေါ်သို့ မေမေ ရောက်လာသည်။ ရုပ်ရည် ချောမောလှပသလို ရိုးအသော မေမေ့ကြောင့် ဘွားဖြစ်ခဲ့ရသော ဒေါသနှင့် စိတ်အလိုမကျခြင်းက မေမေ့ထံမှာ မရှိတော့ဘဲ ဖေဖေထံ ရောက်သွားသည်။

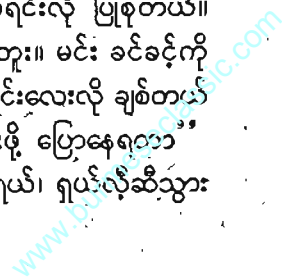
“မင်း ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ သား၊ ခင်ခင်မှာက ကိုယ်ဝန် ကြီးနဲ့နော်၊ ရှယ်လီဆီသွားသွားနေတာ ခင်ခင် မသိပေမယ့် မာမီ သိတယ်။ မင်းလုပ်ရပ်တွေ ရုပ်တန်းက ရပ်ရင်ရပ်၊ မရပ်လို့က တော့ မာမီက မင်းကို သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ရမှာပဲ”

“မာမီက သားကို တကယ် စွန့်လွှတ်ရလို့လား”
တစ်ဦးတည်းသောသားကို ထားစရာမရှိအောင် ချစ်ရှာသော မိခင်ကြီးအကြောင်း သိနေသည့် ဖေဖေက ဘွားကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“အေး... မာမီသာ သားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ သား ချစ် လှပါချည်ရဲ့၊ ကြိုက်လိုက်ပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ခင်ခင်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားတာ သား အသိပဲ။ အစတုန်းက ခင်ခင်ကို မာမီ ကြည့်မရဘူး။ မုန်းတောင် မုန်းမိသေးတယ်”

“အခုတော့ ခင်ခင်လောက် ရိုးအတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မေမေ မတွေ့ဖူးဘူး။ သားကို ချစ်လိုက်တာလည်း တုန်လို့၊ ယောက်ျား ဖြစ်တဲ့ မာမီအပေါ်မှာလည်း တကယ်အမေရင်းလို ပြုစုတယ်။ မာမီ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။ မင်း ခင်ခင်ကို မချစ်တော့ပေမယ့် မာမီက ခင်ခင်ကို သမီးရင်းလေးလို ချစ်တယ် ကွဲ့၊ ဒါကြောင့် သားကို ရှယ်လီဆီ မသွားဖို့ ပြောနေတာ”

“ခင်ခင်ကို သား ချစ်ပါတယ် မာမီရယ်၊ ရှယ်လီဆီသွား

တစ်ဆူတာ အပျော်ပါ။ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး ချိတ်ချိတ်”

“အပျော်ပြီးရင် အပျက်လာမှာနော် သား၊ ဘာကိုမှ လျော့
တွေထိနဲ့”

သူ့ သဘင်လိုပြောပြော သားဖြစ်သူက နားမထောင်။
အရက်လည်း အသောက်ပျောက်၊ ရှယ်လီဆီလည်း အသွားမပျက်။
ထိုပုံစံနှင့် ယုံတည်နေသောက ဘွားလက်ထဲမှာ လူလားမြောက်
ခဲ့ရသည်။

အရက်ခန်းလျှင် ဖေဖေလောက် မိသားစုကို ချစ်တတ်သူ
မရှိ။ ဖေဖေကြောင့် ထန်တို့ အမြဲပျော်ရသည်။ လိုချင်တာအားလုံး
ဝယ်ပေးသည်။ စားချင်တာ လိုက်ကျွေးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မငြင်း။
ဖေဖေနှင့် နေရသည့်အချိန်တွေက ထန်တို့မိသားစုဘဝမှာ အပျော်
ဆုံးအချိန်များဖြစ်သော်လည်း ကံတရားက ထန်တို့ဘက်မှာ မရှိ။

တစ်နေ့ အရက်အမှူးလွန်ပြီး ပြန်လာသည့်အချိန်မှာ ကား
မှောက်ပြီး ဖေဖေ ဆုံးသွားသည်။ ဘွား၏ စိန်ပုံရွှေပုံကြီးကလည်း
ဖေဖေအသက်ကို မကယ်နိုင်တော့။ အချစ်ဆုံးသား အချစ်ဆုံး
အဖေကို ထန်တို့အားလုံး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ မှဆိုးမ
ဘွားနှင့် မှဆိုးမချွေးမ မေမေတို့ စည်းလုံးမှုက တကယ့် သားအမိ
နှင့်မခြားပေမယ့် ဘွားက ဒေါသကြီးသည်။

စိတ်ဆိုးလွယ်သည်။

သူပြောတာ ဖြစ်ရမှာ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှဆိုသူဖြစ်၍
မေမေအပါအဝင် အားလုံးက ဘွားအလိုကိုလိုက်၊ ဘွားအကြိုက်
နှင့်ညီအောင် ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ပေမယ့် နေရာတိုင်း ဘွားဆန္ဒနှင့်
မကိုက်ညီတာတွေလည်း ရှိသည်။

ဘွားဖြစ်ချင်တာက တစ်မျိုး။

လူငယ်တွေပီပီ ထန်တို့ လုပ်ချင်တာက တခြားနှင့် လူကြီး
နှင့်လူငယ်ကြားက လွဲမှားမှုတွေကို ကြားထဲက မေမေက ဝင်
ဖြေရှင်းရတာတွေလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်။

“ဘွားအကြီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားကြပါ သမီးတို့
ရယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘွားမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မေမေကလည်း
ဘာမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့ဆိုတာလည်း ကျောင်း
သားအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။ အရေးကြုံလို့ တစ်ခုခု
ဖြစ်ပြီဆို မေမေတို့ရှေ့မှာ ဘွားတစ်ယောက်ပဲရှိတာဆိုတော့
ဘွားကပဲ ဖြေရှင်းရင်ဆိုင်ရတာကွဲ့”

“လိမ္မာနော် သမီးတို့”

မေမေပြောတာ အားလုံး မှန်နေပေမယ့် နေရာတိုင်း ဘွား
စိတ်တိုင်းကျ ဘွားသဘောအတိုင်း လိုက်မလုပ်နိုင်တော့ ခက်
သည်။ ပန်မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိမှန်း သိသည့်နေ့က တစ်အိမ်လုံး
မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးသည်။ မြေးထဲမှာ ထန်ထက် ပန်ကို
ဘွားက ပိုချစ်သည်။ ပိုအလိုလိုက်သည်။

ပန် ဘားလုပ်လုပ် အပြုံးမပျက် လိုက်လျော့တတ်သည့်
ဘွားက ပန် ရည်းစားကိစ္စမှာ ပန်ကို ချက်ချင်း အခန်းတံခါးပိတ်
လိုက်သည်။ သော့ခတ်သည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ အဆက်အသွယ်
မလုပ်ရဆိုတာတွေအထိ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းပြချက်က ပန်
ရည်းစားနှင့် ပန်ကို သဘောမတူ။ ပန်ချစ်သူက ဘွားအမြင်မှာ
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ၊ မျိုးရိုးနိမ့်ကျသူ။ ပန်ချစ်သူ ဂန္ဓအဖေနှင့် အမေက
ကွဲနေကြသည်။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ်ကိုယ်စီနှင့်ဆိုတာကို

ဘွားက သဘောမကျ။

“ဒီပုတ်ထဲကလာမှတော့ ဒီပဲပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အခုချိန်တော့ ပန်ကို ချစ်ဦးမှာပဲ။ နောက်အချိန်ကြာလာတော့ ပန်ကိုပစ်ပြီး သူ့ အဖေလိုပဲ နောက်အိမ်ထောင်သစ် တည်ထောင်ဦးမယ့်လူမျိုး၊ အခုကတည်းက မစဉ်းစားနဲ့ မြေး”

“ဘွားမြေးကို သင်းထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့လူမျိုးနဲ့ ဘွား ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးမယ်”

ဘွား၏ အချစ်ဆုံးမြေးကြီး ပန်။

ပန်အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဆိုသည့် ဘွားနှင့် ကိုယ့် ချစ်သူကလွဲရင် တခြား ဘယ်လိုလူကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ပန် တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြသည့်ပုံမှာ ပန်က သူ့ချစ်သူနောက် လိုက် ပြေးသွားသလို ဘွားကလည်း မေမေ ရိုးအမှုကြောင့် ပန် အခုလို ချစ်သူနောက် လိုက်ပြေးသွားတာကို အပြစ်တင်ပြီး သူ့အခန်း တံခါးပိတ်ထားသည်မှာ ပြန်ပွင့်မလာတော့။

မေမေက တစ်ချိန်လုံး ငိုနေကာ ဘွားအခန်းရှေ့မှာ သွား ရပ်လိုက်၊ ထန်နား ပြန်လာလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ဗျာများ နေတာကို ထန် မကြည့်ရက်၍ ပန်ချစ်သူအကြောင်း မေမေ သိချင်တာ သိခွင့်ရအောင် သွားစုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပြောပါဦး ထန်ရယ်၊ ပန်ချစ်သူက ဒီလောက်ပဲ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးနေလို့လား”

“ဘွားပြောသလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဂန္ဓ တို့က ဘွားလောက် မချမ်းသာပေမယ့် သူ့မှာ သူ့စီးပွားနဲ့သူတော့ ရှိပါတယ်”

ဘာစီးပွားဟု ထန် မပြောတော့။

ပန်ပြော၍ သိရသလောက်ကတော့ ဂန္ဓအဖေနှင့် အမေက ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် ကြီးပွားချမ်းသာနေကြတာ သိသည်။ ဂန္ဓက ဘယ်သူမှ အားမကိုး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး သူ့စီးပွား သူ့လုပ်သည်။ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုကို သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်တွဲပြီး ဖွင့်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်နေသူ။ ပန်နှင့် ချစ်သူဖြစ်တာ သိပ် မကြာသေး။ ဘွားက ပန်ကို ဂန္ဓနှင့် သဘောမတူ။ သူ သဘောတူ သည့် ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ပေးဖို့ ကြိုးစားလာ၍ ဂန္ဓက ပန်ကို ခိုးပြေးခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်ဖုန်းကိုဆက်တော့ စက်ပိတ်ထားသည်။ ပန်နိုင်ယာရီထဲက ဂန္ဓဖုန်းကို လိုက်ရှာပြီးဆက်တော့ စက်ပိတ်မထား။ ဖုန်းကိုင်မည့်သူ လည်း မရှိတာနှင့် ဘာမှ ဆက်လုပ်၍မရ။

“ဘွားမသိအောင် ပန်ကို လိုက်ရှာပါဦး ထန်ရယ်၊ မေမေ တို့ သမီးအတွက် စိတ်ပူတယ်၊ သူတို့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိရင် နေလို့ရသေးတယ်။ အခုလို သတင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ဆိုတော့ မေမေမှာ အတွေးအမျိုးမျိုးနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်လို့ကိုင်လို့ မရဘူး သမီးလေးရယ်”

ပန်နဲ့ ထန်ဆိုတာ အသက်ခြင်း တစ်နှစ်သာကွာ၍ အကြောင်းမသိသူတွေက ထန်တို့ကို အမွှာလို ထင်ကြသည်။ ညီအစ်မဆိုတော့ ရုပ်ချင်းကလည်း ဆင်သည်။ ဒါပေမယ့် ထန်က ပိုချောသည်။ ပိုလှသည်။ ပန်က ထန်လောက် မလှ။ ထန်ကို ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေချိန်မှာ ပန်မှာ ချစ်သူမရှိ။

ထန်ကိုယ်တိုင် အချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စား။

ထန်နားမှာရှိနေသူတွေကိုလည်း ရင်မခုန်။ အသည်းမာသူ လို့လို့၊ မာနမင်းသမီးလို့လို့ ထန်ကို ပြောဆိုနေသူတွေကြားမှာ ထန်က အပြုံးမပျက်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပေမယ့် ပန်က ဘယ်အချိန်က ချစ်သူရည်းစား ရသွား မှန်းမသိ။ ဘွားနှင့် ပြဿနာဖြစ်တော့ ချစ်သူနောက် လိုက်ပြေး သွားသည်။

မေမေဆန္ဒအတိုင်း ထန်က ပန်တို့အကြောင်း ဘွားမသိ အောင် ကျိတ်စုံစမ်းရသည်။ ပန်တို့ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက် နေလဲဆိုတာ ပန်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မပြော။ ပန် သူငယ်ချင်း တွေကလည်း နှုတ်လုံနေတာ ထန် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

“စိတ်ချလုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ပန်တို့ ရှိတယ် ထန်၊ ဒီလောက် ဆို နင်လည်း သဘောပေါက်မှာပါ။ ပန်က ဘွားကို သိပ်ကြောက် နေတာဟ၊ ဘွားသိရင် ဂန္ဓနဲ့သူ့ကို ခွဲပစ်မှာ ထန်လည်း သိတယ် မဟုတ်လား။”

ပန်သူငယ်ချင်းမ စံက ဒီလောက်ပဲ ထန်ကိုပြောသည်။ ပန် စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာပါ။ ဘွားက အခုထိ ထန်တို့ သားအမိကို စကားမပြောသေး။ ပန် အခုလို ချစ်သူနောက် လိုက် သွားတာ ထန်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကြောင့်ဟု ပြောဆိုစွပ်စွဲကာ ဒေါသပေါက်တွဲသည်။

“ထန် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး မစံရယ်၊ မေမေကိုပဲ ပြောမှာပါ။”

“အမယ်လေး သွားမလုပ်နဲ့ ထန်၊ ထန် မေမေကိုယ်တိုင်

က ဘွားလူနော်၊ နောက်တော့ မစံ ပြောပါ့မယ်၊ အခုတော့ လျှို့ဝှက်လိုက်ဦးမယ်”

“မေးမရလည်း မစံသဘော၊ ထန် ပြန်မယ်”

ပန်သူငယ်ချင်းတွေက ဒါမျိုးတော့ အားကိုးရသည်။ အားလုံး က ဘွားအကြောင်းသိထားတာဆိုတော့ သူတို့အပြစ်လည်း မဟုတ်။ ထန်တို့သားအမိတောင် ဘွားကို ကြောက်နေရတာဆို တော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။

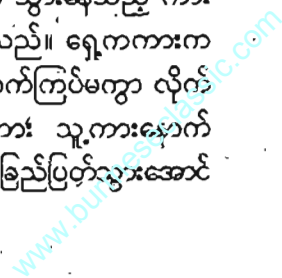
အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ထန်တစ်ယောက်တည်း ပန်အကြောင်း တွေးရင်း ကားကို မောင်းလာသည်။

“တိ”

ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ ထန်ကားနားက ကျော်ဖြတ်သွားသည့် ကားကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းအကြည့် ထိုကားနံပါတ်ကို ထန် ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ အမည်းရောင် ပြိုင်ကားက တခြား သူကား မဟုတ်။ ပန်ချစ်သူ ဂန္ဓကား။

ထန် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြိုင်ကားနောက် သူ့ ကားလေးကို တအား မောင်းလိုက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူမှ မပြောချင် လည်းနေ။ ကာယကံရှင် ဂန္ဓနှင့်တွေ့ရင် သူတို့ ဘယ်မှာနေလဲ ဆိုတာ ထန်ကို ပြောကိုပြောရမည်။ မပြောလို့လည်း မရတော့။

ထန်က ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ရှေ့က သွားနေသည့် ကား နောက်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ ဇွတ်လိုက်သည်။ ရှေ့ကကားက အစတုန်းက ထန် သူ့ကားသွားရာနောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက် နေတာကို သိပုံမရ။ နောက်တော့ ထန်ကား သူ့ကားနောက် လိုက်နေမှန်း သိသွားပုံနှင့် ထန်ကားကို မျက်ခြည်ပြတ်လွှားအောင်

တခြားလမ်းသွယ်တွေထဲ လျှောက်မောင်းပြီး ထန် ဆက်မလိုက် နိုင်အောင် လုပ်သည်။

ထန်ကလည်း အညံ့မခံ။

ပြိုင်ကားမည်းမည်းသွားရာနောက် ဇွတ်အတင်း လိုက်သည်။ ပြေးသူနှင့် လိုက်သူပွဲက လှသည်။ ထန်ကို ဒီလိုမျိုး လာလုပ်လို့ မရ။ ဘွားသွေး စာစ်ဝက်ပါသည် ထန်က ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမှာဆိုသူတွေထဲ ထိပ်ဆုံးကပါသူ ဖြစ်သည်။

သွေးက စကားပြောသည်ဆိုတာ ဒါလားမသိ။ ဘွားနှင့် အနေများ၍ ဘွားအကျင့်စရိုက်တွေပဲ ထန်ဆီ ကူးလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အိမ်မှာဆို အားလုံးက ထန်ကို ဘွားနှင့် အကျင့် စရိုက် အတူဆုံးမြေး ဘွားကိုယ်ပွားဟု မေမေကအစ ထန်ကို ပြောတတ်ပေမယ့် ဘွားနှင့်တူတာကို ထန် မနာကျင်။ သဘောကျ စွာပင် ရယ်မောနေခဲ့သည်။

“ဘွားမြေးပဲ ဘွားနဲ့တူတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

ခေါင်းမာသည့်နေရာမှာလည်း ထန်က ဘွားနှင့်တူသည်။ ဗူးဆို ဖရုံမသီးချင်တာလည်း ထန်က ဘွားအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“ထန်နော်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေး နေရာတိုင်း လိုက်ဒေါသ ကြီးမနေနဲ့၊ ခေါင်းမာတယ်၊ တဇွတ်ထိုးဆန်တယ်ဆိုတာ ကောင်း တာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေက ထန် ဘွားနဲ့တူတာ မကြိုက်။

ဘွားကွယ်ရာမှာ ထန်ကို တိုးတိုးကျိတ်ဆုံးမပေမယ့် မရ။ ဘွားမြေးဖြစ်သည့် ထန်က ဘွားသွေးဆိုတော့ ဘွားနဲ့တူတာ မဆန်း။ မေမေသွေးက ထန်ကိုယ်မှာ စီးဆင်းနေသလို ဘွားနှင့်

အဖေသွေးကလည်း ထန်ကိုယ်ထဲ လှည့်ပတ်နေတော့ ထန် ဆိုတာကလည်း ဘွားသွေးပီပီ ဘာကိုမှ အနိုင်မခံ အရုံးမပေး တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“တီ... တီ”

ရှေ့ကကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ဘွားဖြတ်သွားလသို ထန်ကလည်း သူမကားနှင့် အမိလိုက်သည်။ မိန်းမမှာ ရှောင်ရတိမ်းရ။ ရှေ့ကကားကို မျက်ခြည်ပြတ်မသွား အောင် သတိထားရနှင့် ထန်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေချိန် နုန်းက အသံထမြည်ပေမယ့် မကိုင်နိုင်။ ရှေ့ကကားကိုသာ ခြင်းပြီး လိုက်နေမိသည်။

လူရှင်းသည့်နေရာမှာ သူ့ကားက အရှိန်လျော့လိုက်တော့ အတိအကျက စက်ကွင်းကားကို မီလာသည်။ သေချာပြီ။ သူ့ကား ကိုယ်လိုကောင်ကများ အသည်းအသန် နောက်ယောက်ခံလိုက် ခြီးစားနေရတာလဲ။

“ကျွီး”

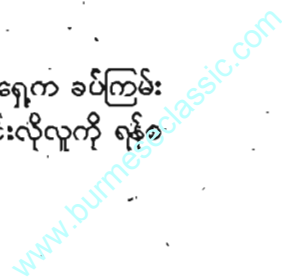
ကားဘရိတ်ကို နင်းပြီး နောက်ကကားနဲ့အမိကို ခံလိုက် ပြန်သည်။

“ကျွီး”

အံ့မယ်။

နောက်ကကားကလည်း မခေပါလား။

စက်ကွင်းကားကိုကျော်ပြီး ကျွီးခနဲ သူ့ကားရှေ့က ခပ်ကြမ်း ခြင်း ပိတ်ရပ်လိုက်ပုံက သတ္တိအပြည့်။ စက်ကွင်းလိုလူကို ရန်ခ ခေါ်ချလိုက်ပုံက အမီအပြင် ဖြစ်သည်။

“ ခုန်း ”
“ ဝုန်း ”

ကားတံခါးဖြင့်သံ ပိတ်သံအဆုံးမှာ သူ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် စက်ကွင်း နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေသွားပြီး မျက်နှာ တွန့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဒါက ဘာလဲ။

သူ ထင်ထားတာက ကားပေါ်က သူ့လို မိုက်ကနဲကနဲ ကျစ်ကနဲကနဲကောင်တစ်ကောင် ဆင်းလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထား မယ့် ကားပေါ်က တကယ် ဆင်းလာသူက သူ ထင်သလို သူ့ ရန်စ စိန်ခေါ်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်။ အလွန်လှ သော နုနယ်လှပသည့် မိန်းမချောလေးဖြစ်နေ၍ စက်ကွင်း အံ့ သွားသည်။

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ မိန်းမလှလေးက စက်ကွင်းကား ရောက်လာပြီး စတေကာအမည်းတပ်ထားသည့် သူ့ကားတံခါး လာခေါက်သည်။ စက်ကွင်းက သူ့ကားတံခါးကို ချက်ချင်း မဖွင့် မှန်ထဲက မြင်နေရသည့် မျက်နှာလေးကို သေချာစေစေစပ်စပ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လှသည်။

အသက်က သူ့ထက် တော်တော်လေး ငယ်သည်။ ဖြူ ဝင်းမွတ်နေသည့် အသားအရေမှာ ဘာအစက်အပြောက်မှ မ ပန်းသွေးရောင် ဖြူဝင်းနစ်နေ၏။ ဆံပင်ရွှေညိုရောက်အောင် မျက်နှာလေးမှာ မည်းနက်ဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက ကလေး ငယ်တစ်ယောက်လို ကြည်လင်တောက်ပလျက်။ ဇင်ရော်တော

နှုတ်လုံး၊ နှုတ်စင်းစင်းလေးအောက်မှာ ပူးအိနုရိုနေသည့် နှုတ်ခမ်း အစုံက စိုလက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဆေးရောင် ဖျော့ဖျော့ကြောင့် တစ်မျိုး ရင်ခုန်စရာ ဆွဲဆောင်နေသည်။

သူမ ဘယ်သူလဲ။

စက်ကွင်းလည်း မသိ။

သူ့ရည်းစားတွေထဲက မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

စက်ကွင်းကို ဇာတ်လမ်းရှာချင်လို့ တမင် ဒီလိုလုပ်တာ ဆိုရင်တော့ မပြောတတ်။

“ ဒေါက်... ဒေါက် ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကားတံခါးကို လျှောခနဲ ဖွင့်ချပေးလိုက်တော့ ထားထဲကို ငုံ့ကြည့်နေသော မျက်နှာလှလှလေးနဲ့ နီးနီးလေး ဖြစ် သွားသည်။

“ ဒီမှာ ဂန္ဓ၊ ရှင် ပန်ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲ ”

“ ဟင် ”

“ ရှင် ဂန္ဓလည်း မဟုတ်ဘူး ”

လူလေးက လှသလို အသံလေးက ချိုကြည်နုဖတ် နေသူ လေးထံမှ အံ့သြသော အမူအရာ၊ စိမ်းသက်သော အလိုမကျသော အကြည့်တို့နှင့် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းစာ ပြန်ဆုတ်သွားသည့် အနေအထားကိုကြည့်ပြီး သူမက လူမှားပြီး စက်ကွင်းကားနောက် ခုတ်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

“ ကိုယ့်နာမည် စက်ကွင်း ”

“ ရှင်ကို ဘယ်သူက မေးလို့လဲ ”

“ လူမှားနေမှာစိုးလို့ ”

အမည်းရောင်မျက်မှန်နှင့် လူကိုကြည့်ပြီး ထန် စိတ်ညစ် သွားသည်။ ထန် လူမှားပြီး ပြောမိတာပဲ။ ကားကို သေချာ ဖြစ် ကြည့်လိုက်တော့ ကားက ထန် တွေဖူးသည့် ဂန္ဓကားမှ ဂန္ဓကား အစစ်။

“ဒီမှာ”

“ပြော... ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဒီကားကို ရှင် ဘယ်က ရတာလဲ”

“ဗျာ...”

“ဒီကားက ဂန္ဓကား မဟုတ်လား”

“နိုး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒီကားကို ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ဂျပန်က မှာစီးတာပဲ ပြောတာ”

“ဂန္ဓကား မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့နာမည် ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

ထန်မှာ ပြောစရာစကားမရှိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါဆို ထန် အမှတ်မှားတာပေါ့။

“ဆောရီး... ထန် လူမှားသွားလို့”

“ထန်တဲ့လား”

သူ့ပြောစကားကို ဆုံးအောင် ထန် နားမထောင်တော့။ ဂန္ဓကားထင်ပြီး သူ့စိမ်းယောကျ်ားတစ်ယောက်ကားနောက်က အမည်းအသန် လူမှားပြီး လိုက်ခဲ့မိသမျှ ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာ လေး ပန်းနုရောင် ဖြန်းခနဲ နွေးပူသွားသည်။ ကားပေါ် ခပ်မြန်မြန်

ထက်ပြီး နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့။

ဒါပေမယ့် နောက်ကြည့်မှန်ထဲက လှမ်းမြင်နေရတာက ထန်

ကား ထွက်သွားသည်နှင့် စက်ကွင်းလို့ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်

စကားဆိုလာသူ ကိုလူချောကားက ထန်ကားနောက်မှာ ထက်

ကြပ်မကွာ အတူလိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ကားနောက်ကို သူ့ကား ဆက်မလိုက်လာပါစေနှင့်ဟု

ဆိုတ်ဆုတောင်းပေမယ့် ထန်ဆုတောင်းကမပြည့်။ ထန်ကား

သယ်သွားသွား စက်ကွင်းဆိုသည့်လူရဲ့ကားက အရိပ်လေးလို့

အတူလိုက်နေတော့ ထန် ငိုချင်သွားသည်။

အခုမှ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ် စူးနေသည်။

သူ့ကားနောက်ကို ထန်က ဂန္ဓကားထင်ပြီး အမည်းအသန်

ကားအတင်း လိုက်ခဲ့တုန်းက ဘာမှ မခံစားရ။ ထန် ထင်ထား

သလို ဂန္ဓကား မဟုတ်။ တခြားသူကားဖြစ်နေ၍ ကိုယ့်ကိစ္စ

မရှိဘဲဆိုပြီး ထွက်လာမှ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူချောက ထန်ကား

နောက်မှာ ထန် ဘယ်သွားသွား လိုက်ပါနေတာကိုကြည့်ပြီး

ပြောတော့ ထန် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ဒါက ဘာသဘောလဲ။

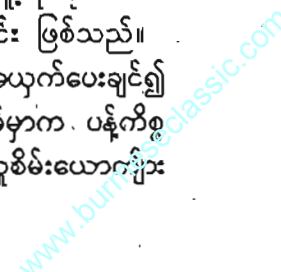
ထန်ကို ပြန်ကလဲစားချေတာဆိုရင်တော့ ဒီလူ့လုပ်ပုံက လိပ်

လွန်လွန်းပြီ ထင်သည်။ ထန်က လူမှားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကြတော့ ထန်ကို တမင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးချင်၍

ဆိုတာပဲ။ ဒီပုံနှင့် အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်။ အိမ်မှာက ပန်ကိစ္စ

ကြောင့် မိုးမီးလောင်နေသည့်အထဲ ထန်ကပါ သူ့စိမ်းယောကျ်ား

တစ်ယောက်နဲ့ ရွပ်ရွပ်ယုက်ယုက် ဖြစ်လာတာမြင်လျှင် ဘွားရော မေမေပါ ထန်ကို ခွင့်လွှတ်ကြမှာမဟုတ်။

ထန်ကိစ္စ အိမ်အထိပါလို့မဖြစ်။

စက်ကွင်းဆိုသည့်လူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ထန်သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေမှန်းမသိ၍ လူရှင်သည့်နေရာမှာ ထန်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်တော့ နောက်ကလိုက်နေသည့် စက်ကွင်း ဆိုသည့်လူရဲ့ကားလည်း ရပ်သွားသည်။

ကားပေါ်က ထန် ဆင်းလိုက်တော့ တစ်ဖက်ကားပေါ်က စက်ကွင်းကလည်း သူ့ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ အခုမှ သူ့ အရပ်ကြီး ဘယ်လောက်မြင့်မှန်း ထန် မြင်လိုက်ရသည်။

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ ထန်”

ထန်အမည်ကိုခေါ်ပြီး မေးလိုက်ပုံက သူ့နဲ့ထန်ပဲ အရပ်ကတည်းက သိကျွမ်းလာခဲ့ကြသလိုလို။ တရင်းတနှီး။ အခု ရောက်လာသည့် သူ့မျက်နှာကို ထန် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာကိစ္စ ထန်နောက်ကို လိုက်နေတာလဲ”

“ထန် ဘယ်သွားမလဲ သိချင်လို့”

“ထန် ဘယ်သွားသွား ရှင်အပူလား”

ထန်စကားကြောင့် သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ထန် မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ စက်ကွင်း ဆိုသည့်လူက ပိုချောနေသည်။ အထူးသဖြင့် စူးရှတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းနက်တွေနှင့် ထန်မျက်ဝန်းဆုံတိုင်း ထန်ရင်ထဲ တစ်ခု ဖြစ်သွားတာကို ထန် မကြိုက်။

“ထန် ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ ကိုယ် သိခွင့်ရမလား”

“ရှင် ထန်နာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ရှင်ကို ထန် မသိဘဲနဲ့ ဘာကိစ္စ ထန်နေတဲ့နေရာ ရှင်ကို ပြောရမှာလဲ”

“ကိုယ့်နာမည် စက်ကွင်း၊ ကိုယ့်ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက ဦးစက် ခြင်နဲ့ ခေါ်မိုးပုလဲ၊ နေတာက မေခလမ်း၊ ကိုယ့်မှာ မောင်နှမ ခိုဘူး။ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဒီလောက်ဆို ရပြီလား”

“ရှင်ပြောတိုင်း ထန်က ယုံရမှာလား”

“မယုံရင် ဖုန်းဆက်မေးကွာ၊ ခြံအမှတ် (xxx)မှာ ကိုယ် ပြောတဲ့လူတွေ ရှိလားလို့”

“ရှိတော့ ထန်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထန်ပဲ သိချင်တယ်ဆို”

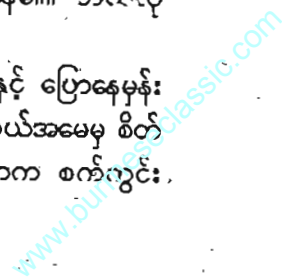
“အို... ထန်ပြောတာ အဲဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ခြင်နဲ့ထန် အခုမှ သိတာကို ပြောတာ”

ထန်တို့ စကားပြောနေတုန်း ဖုန်းကအသံမြည်လာသည်။ တစ်ခါတော့ ထန်ဖုန်းမကိုင်လို့ မဖြစ်တော့။ မေမေ ထန်ကို တစ်ပုနေမှာ သိသည်။

“ဖုန်းလာနေပြီ၊ ပြောလိုက်ဦး”

စက်ကွင်းက ထန်ကိုပြောရင်း ထန်မျက်နှာလေးကို စိုက် ကြည့်နေသည်။ ထန်က သူ့ကိုဘာမှမပြော။ ဖုန်းယူပြီး စကား ပြောနေပုံလေးကိုပဲ စက်ကွင်းရင်ထဲ ထူးဆန်းနေ၏။ ဘယ်လို နှုတ်ခန်းမှန်းတော့ မသိ။

ထန်ပြောနေသည့် စကားအရ သူမမေမေနှင့် ပြောနေမှန်း သိလိုက်သည်။ သမီးအချောအလှလေးဆိုတော့ ဘယ်အမေမှ စိတ် ချစ်နိုင်တာ သဘာဝကျသည်။ သဘာဝမကျတာက စက်ကွင်း။

ဆိုသည့်လူ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူကစပြီး ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည့်လူက ထန်ဆိုသည့် မိန်းမလှနှင့်ကျတော့ ဘာမှ စဉ်းစားမနေပဲ ဇွတ်အတင်း ပတ်သက်ချင်နေသည့်အတွက် စက်ကွင်းဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာတွေ ထန်နဲ့ကျမှ လုပ်ဖြေပြောဖြစ်နေသည်။

ထန်နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် စက်ကွင်းရဲ့ ဥပမိရုပ်၊ စက်ကွင်းမိသားစု အနေအထား၊ စက်ကွင်းခံလိုလိုချင်ချင် လိုက်လျောပတ်သက်နေပုံတွေကြောင့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားမှာ သေချာပေမယ့် ထန်ကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

စက်ကွင်းကို ကြည့်ပုံက စိတ်ရှုပ်နေသည့် အမှုအယာ စက်ကွင်းပြောသမျှ စကားတွေ ဘာတစ်ခုမှ အာရုံရောက်ပုံမရှိ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမနားက စက်ကွင်းကို အမြန်ဆုံးထွက်သွားစေချင်နေမှန်း ထန်ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး စက်ကွင်းအလိုလို နားလည်နေသည်။ သိနေသည်။

အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ထန်နဲ့ကျမှ စက်ကွင်းဆိုတာ ဘာမှသိစားမရသည့်လူ ဖြစ်သွားပြီလားမသိ။ ထန်လက်ထဲက ဖုန်းလေးကိုပိတ်ပြီး စက်ကွင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ကို ထန် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထန်ကို နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လားရှင်၊ ထန်မှာတခြား အကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ပါ။”

“ထန် တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မျက်နှာလှလှလေးကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စေ

ကွင်းအပေါ် ရန်လိုတာတွေ၊ ဒေါသဖြစ်နေတာတွေ မရှိတော့။ ပြဿနာက ထန်ကစခဲ့သည့် ပြဿနာဆိုတော့ ထန်ကပဲ စက်ကွင်းကို ပြန်တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သည်။ မတောင်းပန်လို့လည်း မဖြစ်။ ဒီလိုပုံနှင့် စက်ကွင်းအိမ်ကို လိုက်လာမှာ ထန် ကြောက်နေသည်။ ပန်းကိစ္စကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေချိန်မှာ နောက်ထပ် ပြဿနာအဖြစ်မခံနိုင်။

“ကိုယ်က ထန်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် မရှိတာလား။”

“ရှင်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ထန် မိတ်ဆွေ မဖြစ်ချင်တာ။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထန်မှာ ချစ်သူရှိလို့လား။”

“ဆိုပါတော့၊ ထန် သွားတော့မယ်။”

ထန်က သူမနောက် ဆက်မလိုက်လာရင် ပြီးရောဆိုသည့် သဘောနှင့် စက်ကွင်းမေးတာကို ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် သူကမသွား။

“ထန်ဖုန်းနံပါတ် ကိုယ့်ကိုပေးပါ၊ ဒီတစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုလို့ရတယ် မဟုတ်လား။”

နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

စက်ကွင်းပုံစံ ကြည့်ရတာ ထန်လိုပဲ တဇွတ်ထိုးဆန်ဆန် ခေါင်းမာမည့် လူစားမှန်း သိလိုက်ရ၍ ထန်စိတ်ကို လျော့လိုက်သည်။

“ဖုန်းနံပါတ်ရရင် ရှင် ထန်နောက်ကို တကယ်ဆက်မလိုက်ရဘူးနော်”

“အင်း။”

“ဒါဆို ထန်ဖုန်းနံပါတ် ရှင်မှတ်လိုက်”
ထန်က သူမဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”
“ဘာလဲ”

စက်ကွင်းက ထန်အမေးကို မဖြေပဲ ထန်ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး သူ့ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်နေသည်။

“ဟဲ့လို”
“ထန်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”
“ဖုန်းမှားနေပါတယ်ရှင်”

ဖုန်းစစ်ကာ ဖွင့်ထား၍ သူပြောသမျှ ထန်အကုန် ကြားနေရ၍ ထန် အလိမ်လည်း ပေါ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထန်၊ ထန် ကတိမတည်ရင် ကိုယ်လည်း ကတိမတည်ဘူးနော်”

စက်ကွင်းစကားကြောင့် ထန်စိတ်ညစ်သွားသည်။
“ထန်မှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ရှင်ကို ပြောထားသားပဲ၊ ထန်ချစ်သူ အထင်လွဲမခံနိုင်ဘူးရှင်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ထန်သွားလို့ရပြီ”

“ရှင် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”
“အို”

ထန် ငိုချင်သွားသည်။

စက်ကွင်းပုံစံက ပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်ရုပ်တိကျပြတ်သားသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ဝန်းတွေက ဖော်ပြနေ၍ ထန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ထန် တောင်းပေးလို့ မရတော့ဘူးလား”

“နိုး”
“ဖုန်းနံပါတ်ရပြီးရင် ရှင် ထန်နောက်ကို မလိုက်ရဘူးနော်”

“ထန် ကတိတည်ရင်ပေါ့”

“ထန် ကတိတည်တယ်၊ ရှင်လည်း ရှင်ကတိရှင် တည်ပါစေ”

“အိုကေ”

ထန်ဖုန်းနံပါတ်အစစ်ကို ပေးလိုက်တော့ သူကချက်ချင်း ထန်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်ကြည့်သည်။ မှန်နေတော့မှ ထန်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ထန်အိမ်ကို မသိစေချင်တာလဲ”

“မသိစေချင်ပါဘူးဆိုမှ မသိစေချင်လို့ပေါ့ရှင်၊ ရှင်စကားအတိုင်း ဒီမှာနေခဲ့ပါ၊ ထန်သွားပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ စက်ကွင်းကား ထန်နောက်လိုက် မလာတော့ပါ။ သူ့ကားကိုမိရင်း ထန်ကိုလက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာမှာ ရပ်ကျန်နေတာတွေမှ ထန်အိမ်ကို ဖြောင့်အောင်ပြန်နိုင်သွားသည်။ သူကတော့ ထန်ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးဟု ထင်နေမည်မသိ။ ထန်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာ အသိဆုံးမို့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

မနေနိုင်သည့် ထန်ကပဲ အဘွားနှင့်မေမေ့ကို မကြည့်ရက်စွာ ကြားထဲက ဝင်နှစ်သိမ့် စကားပြောရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ ပန်ကို အဘွားကိုယ်တိုင် အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီပဲ၊ သူလည်း သူ့မိုက်ပြစ်သူ သိမှာပါ။ အဘွားပန်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပန်သိရက်နဲ့”

“အမိုက်မအကြောင်း ဘွားရှေ့မှာ မပြောစမ်းနဲ့ ထန်၊ အဘွား တ ဒင်းကောင်းစားပါစေဆိုပြီး နတ်ပြည်ဆွဲတင်တာ၊ မြင့်တယ်ဆို ပြီး ခုန်ချသွားတဲ့ မိပန်ကို အဘွားအိမ်ရိပ် ဘယ်တော့မှ မနင်းစေ နဲ့၊ ကြားလား...ထန်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

“ပန်ထက်စာရင် ထန်လေးကမှ လိမ္မာသေးတယ်၊ အဘွား ဘဝမှာ ပန်ဆိုတဲ့မြေး အခုချိန်ကစပြီး မရှိတော့ဘူး၊ အဘွားမြေး ဆိုတာ ဟောဒီက ထန်ပဲ၊ ထန်ရော အဘွားစကားကို နားထောင် နာလား မြေးလေး”

“နားထောင်မှာပေါ့ အဘွားရယ်၊ ဘွားသာ နေကောင်း အောင်နေပါနော်”

အိပ်ရာထဲက အဘွားလက်ပိန်ပိန်လေးကို ကိုင်ပြီး အဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင် အဘွားအကြိုက်လိုက်ပြီး စကားပြောနေသည့် ထန်ကို အဘွားကသေချာကြည့်သည်။

“ဘွားကို ချစ်ရဲ့လား ထန်”

“ချစ်တာပေါ့၊ ထန်တို့မှာ ချစ်စရာဆိုလို့ ဒီအဘွားနဲ့ အပဲရှိတာ”

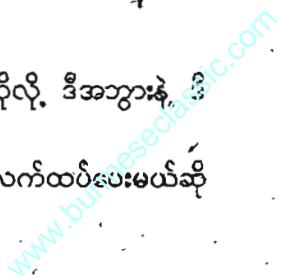
“ဒါဆို မောင်ဝဏ္ဏနဲ့ထန်ကို အဘွားလက်ထပ်ပေးမယ်ဆို

အခန်း (၂)

မြေးအဖြစ်မှ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုသည့် ကြော်ငြာ တွေ သတင်းစာတိုင်းမှာ အဘွားသဘောနှင့် ဆက်တိုက်ပါလာ သည်။ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးနေသည့် အဘွားက ဘယ်သူ ဘာပြောပြော နားမဝင်။ တစ်ဖက်က လာရောက်စေ့စပ်တောင်းပန် တာကိုလည်း လက်မခံ။ သူ့အချစ်ဆုံး မြေးပန်ကို စိတ်အနာကြီး နာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မစားနိုင်မသောက်နိုင် အိပ်ရာထဲလဲ သွားသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ မာမီရယ်၊ ပန်မိုက်တာ သူ့မိုက်ပြစ် သူခံရမှာပါ၊ မာမီပါ အခုလိုမစားနိုင် မသောက်နိုင် အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့ ခင်ခင်တို့က ဘယ်လိုလုပ် စိတ်မကောင်းနိုင်ကြမှာ လဲ”

ပြောရင်း နှလုံးနှုန်းသည့် မေမေက အဘွားကိုကြည့်ပြီး အဘွားရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျသည်။ အဘွားက မေမေ့စကားကို အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။ ဘာတစ်စွန်းမှ ပြန်မပြော။ ကြားထဲက

ရင် ထန် သဘောတူလား”

“ရင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ထန် တကယ်လန်သွားကာ အဘွားကို ဇူတ်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ပြန်ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ပန်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူထားသည့် သတို့သားလောင်းကြီးက ပန် မရှိတာနဲ့ ထန်ဘက်ကို လှည့်လာပါလားဟုတွေးပြီး အဘွား ဘာ တွေးတွေးပြီး ဘာတွေးစဉ်းစားနေမှန်း အခုမှထန် သဘောပေါက် လာသည်။

“မြေးပဲ အဘွားကို ချစ်တယ်ဆို၊ အဘွားကိုချစ်ရင် အဘွား စကားကို နားထောင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ မြေးရဲ့”

အဘွားစကားက ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသား စကားဖြစ်ပေမယ့် အဘွားအစီအစဉ်ကို ထန်လက်မခံနိုင်ပါ။

“အဘွားကို ထန်ချစ်ပါတယ်၊ အဘွားစကားကိုလည်း နား ထောင်ချင်ပါတယ်”

“နားထောင်ချင်ရင် နားထောင်လိုက်ပေါ့ မြေးရဲ့”

အဘွားက ထန်စကားကို နားထောင်ပြီး အားတက်သရော ဝင်ပြောသည်။ မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မေမေက ထန် နှင့်အဘွားကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါလိုသည့်ပုံနှင့် အဘွား စားပွဲကို အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး ရှင်းလင်းနေသည့်အတွက် ထန်ကိစ္စ ထန်ရှင်းရတော့မည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်လိုက် သည်။

“ဦးဝဏ္ဏကြီးနဲ့တော့ ထန် လက်မထပ်ချင်ပါဘူးအဘွား ရယ်၊ ပန်နဲ့ လက်ထပ်မဲ့လူကြီးကို”

“အေး...ထန်လေး ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ မောင် ဝဏ္ဏမဟုတ်တဲ့ တခြားသူတစ်ယောက်ကို အဘွားမြေးလေးအ တွက် ရှာလိုက်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ခင်ခင်၊ မာမီအစီအစဉ် ကောင်း တယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် မာမီ”

အဘွားက ချွေးမဘက်လှည့်၍ ထောက်ခံချက်ယူပြီး သူ့ အစီအစဉ် သူသဘောကျစွာ အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်သည်။

“အဘွားကို စွပ်ပြုတ်တိုက်စမ်း မြေး၊ အဘွား အားရှိမှ အဘွားနေကောင်းမှ ထန်မကံလာပွဲကို အကောင်းဆုံး စီစဉ်နိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ထန်အတွက် သတို့လောင်းက ဘယ်နေမှန်းမသိ။

လောလောဆယ် အဘွားနေကောင်းဖို့က အရေးကြီးသည့် အတွက် အဘွား အစာတောင်းလာချိန်မှာ စွပ်ပြုတ်ပူပူလေး ခပ် မြန်မြန်တိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် အဘွားက စိတ်ပဲရှိသည်။ စွပ်ပြုတ်ရည်ကို သုံးလေးဇွန်းထက် ပိုမသောက်နိုင်။

“တော်ပြီ မြေး...တော်ပြီ၊ အဘွား ဆက်မသောက်နိုင် တော့ဘူး”

အိပ်ရာပေါ် ခွေခွေလေး ပြန်လှဲအိပ်ချလိုက်သည့် အဘွား ကိုကြည့်ပြီး ထန်တို့သားအမိနှစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချ လိုက်မိကြသည်။

“ကဲ...ကဲ...သွားကြ၊ သွားကြ၊ အဘွား ခဏအနားယူ လိုက်ဦးမယ်”

အဘွားနားက သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာခဲ့ရပေမဲ့

ပန်ကိုအဘွား ဘယ်လောက် ချစ်မှန်းသိတော့ အဘွားဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီးသနားနေမိသည်။

“အဘွားကို ကြည့်ပါဦး မေမေရယ်၊ ပန် ထွက်သွားကတည်းက မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲသွားလိုက်တာ၊ ပန်ကြောင့် အဘွား ဘယ်လောက် ခံစားနေရလဲဆိုတာ ပန်ကိုမြင်စေချင်တယ်...သိလား”

မေမေက ထန့်စကားကို ဘာမှမပြောပေမယ့် မေမေစိတ်ထဲမှာ အဘွားလိုပဲ သူ့သမီးပန်ကို သတိရနေမှာ ထန်သိသည်။ တဆင့်စကားကြောင့် ပန်တို့ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ပြင်ဦးလွင်မှာ ရောက်နေသည်ဟု သိရသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး မိုးမမြင် လေမမြင် အပျော်ကြီးပျော်နေချိန်မှာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည့် မိသားစုကတော့ သူတို့သဘောမတူသည့် လူနောက်လိုက်ပြေးသွားသည့် သမီးမိုက်နှင့် မြေးမိုက်အတွက် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ပန် သိမည်မဟုတ်ပါ။

“မေမေ”

“ပြောလေ သမီး”

“အဘွားက ထန့်ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတာ မေမေ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ်ကွယ်၊ သမီးအဘွားက ပန်လိုထန့်ကို ဖြစ်မှာ အစိုးရိမ်လွန်နေလို့ပါ”

ဒါကိုတော့ ထန့်မငြင်းပါ။

အဘွားပြောသလို အဘွားပေးစားမည့် ယောက်ျားကိုတော့ အဘွားစိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ တစ်ခုထဲနှင့် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး

ရက်ရက်စက်စက် ထိုးအပ်မပစ်နိုင်တာ ထန်ပဲသိသည်။

“အဘွားရှေ့မှာ အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် ထန် ခေါင်းညိတ်ခဲတာပဲရှိတယ်၊ ချစ်သူရည်းစား ထားရမှာတောင် အာရုံနောက် အလုပ်ရှုပ်လို့ မထားခဲ့တာ၊ အဘွား ရှာပေးမဲ့ ယောက်ျားတော့ ဘယ်လိုယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ထန်တော့ မယူနိုင်ပါဘူးနော်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အဘွားကလည်း ထန့်ကို တကယ် ယောက်ျားပေးစားနိုင်သေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘွား အကြိုက်၊ အဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင် သမီးက ခေါင်းညိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ထန့်ဆန္ဒ၊ ထန့် သဘောထားကို မေမေကိုပြောပြီးပြီနော်၊ နောက်မှ ထန့်ကို ပန်လိုမြေးမိုက်၊ သမီးမိုက်ဆိုပြီး မပြောနဲ့”

“အေးပါကွယ်၊ မေမေသမီးလေးက လိမ္မာပြီးသားပါ”

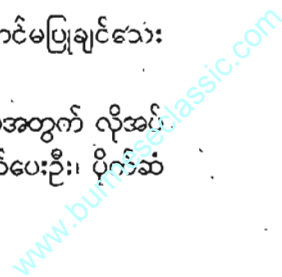
“ဒါမှ ထန့်မေမေ”

ထန့်က မိခင်ဖြစ်သူကို ဖက်ပြီး ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းထိုက်တော့ မေမေက ရယ်သည်။

“ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်ပဲနဲ့ ထန်ရယ်၊ အဘွားပေးစားမယ့် ယောက်ျား မယူချင်ရင်လည်း အခုထဲက သမီးဘာသာ သမီးရှာထား”

“အာ...မေမေကလည်း၊ ထန့်မှ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးတာကို”

“ကဲ...တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ရှေး...ဒီမှာ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ မေမေ ရေးထားတဲ့စာရင်းယူပြီး ဈေးဝယ်ပေးဦး၊ ပိုက်ဆံ

မေမေအခန်း အံ့ဆွဲထဲမှာ လိုသလောက်ယူသွား”

“အခု သွားရမှာလား မေမေ”

“ကော်ဖီမှုန့် ကုန်နေပြီဆိုတော့ အခုပဲ သွားလိုက်ပါ အဘွားက အိပ်ရာကနီးရင် ကော်ဖီသောက်လိုက်မှ နေတတ်တာ တခြားလိုတာတွေလည်း သမီးဘာသာ ကြည့်ဝယ်ခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒါဆို ထန်သွားပြီနော် မေမေ”

အရင်က အိမ်အတွက် ဈေးဝယ်သည့်အလုပ်ကို ပန်ပဲ အလုပ်ပေးနေကြ ဖြစ်ပေမယ့် အခုပန်မရှိတော့ ထိုတာဝန်က ထမိန်ခေါင်းပေါ် ရောက်လာသည်။ ရေချိုးခန်းအပြေးဝင်၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ဈေးစာရင်းနှင့်တိုက်ပြီး ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ဆွဲပြီး နီးစီးစီးတီးမာ(တ်)ထဲ လိုအပ်တာ စာရင်းတိုက်ဝယ်ရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ တစ်ယောက်ထဲ အလုပ်ရှုပ်ပျာများနေသည့် ထန်ကို လူတစ်ယောက် တစ်နေရာက မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေတာကို မသိ။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေသည်။

ထိုလူက တခြားလူမဟုတ်။ ထန် မေ့ထားသည့် စက်ကွင်းဆိုသည့်လူ။ ထန်က စက်ကွင်းကို မေ့ထားပေမယ့် စက်ကွင်းထဲ ထန်ကို တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မမေ့။ ထန်ပေးထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ပေးမယ့် ထန်ကသူ့ဖုန်းကိုမကိုင်။ တစ်ခါတလေ ဘုန်းခေါ်တာနဲ့ သူမဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတာလည်း ရှိသေးသည့်

စက်ကွင်းဆိုတာ အစထဲက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အမေစိုက်တတ်သူမဟုတ်။ မာနမင်းသားဆိုတာ စက်ကွင်းကို သူမပတ်သက်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက စက်ကွင်းထဲ ပေးထားသည့် နာမည်ပါ။ အခုတော့ သူ့ထက်မာနကြီးသည့်

မိန်းမလှလေးနှင့် လာတွေ့နေသည်။ ထိုမိန်းမလှလေးက ထန်။ တွေ့ပုံက ဆန်းသည်။

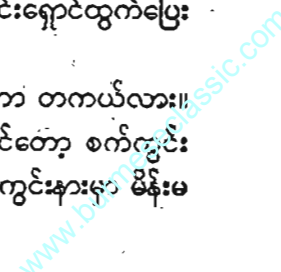
အစတုန်းက သူ့ကိုတမင် ဇာတ်လမ်းလာရှာသူတွေထဲက တစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

နောက်တော့ ထန်က စက်ကွင်းထင်သလို မဟုတ်။

စက်ကွင်းနှင့် ပတ်သက်ရင်းနှီးရမှာကိုပင် ထန်က ကြောက်နေသူ။ သူ အပြင်သွားတိုင်း ထန်နှင့်ထပ်ဆုံဦးမလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူ့သွားရာနေရာတိုင်းမှာ ထန်ကိုရှာခဲ့ပေမယ့် မတွေ့။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ထန်ကားလေး ရပ်ထားသည့်နေရာက စက်ကွင်းကားနားမှာ ဖြစ်နေတယ်။ ထန်ကားနံပါတ်ကို မှတ်ထားသည့် စက်ကွင်းက သူမကို စီးတီးမာ(တ်)ထဲ လိုက်ရှာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ကို စက်ကွင်းတွေ့နေပေမယ့် ထန်ကသူ့ကို မမြင်။ စာရင်းစာရွက်ကြည့်လိုက်၊ လိုအပ်တာတွေ တွန်းလှည်းလေးထဲ ဆည့်လိုက်၊ ပါးစပ်ကလေးလှုပ်၍ သူမဘာသာတစ်ယောက်တည်း စကားပြောလိုက်၊ ဈေးဝယ်လိုက် လုပ်နေပုံလေးက စက်ကွင်းမြင်ကွင်းထဲမှာ မေ့ပျောက်မရသော ပုံရိပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ စက်ကွင်းလို လူချောလှလှ သူဌေးတစ်ယောက်ကို ဘာလို ထန်လို မိန်းမလှလေးက စိတ်မဝင်စားဘဲ ကွင်းရှောင်ထွက်ပြေး ချင်နေရတာလဲ။

သူမမှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိနေတယ်ဆိုတာ တကယ်လား။ ကြောင့် စက်ကွင်းကို မပတ်သက်တာဆိုရင်တော့ စက်ကွင်းလုံးသား ကံဆိုးဖို့ဖြစ်နေပြီ ထင်သည်။ စက်ကွင်းနားမှာ မိန်းမ

လှလေးတွေ အများကြီးရှိသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး၊ အနေအထား အမျိုးမျိုး ရှိနေပေမယ့် စက်ကွင်းနှလုံးသားကို အခုချိန်ထိ သိမ်းပိုက်ထားနိုင်သူ မရှိသေး။

စက်ကွင်းက သတိရတမ်းတပြီး မတွေ့ရ မနေနိုင်အောင် လွမ်းနေရသူမျိုးလည်း မပါ။ ထန်နှင့်ကျတော့ စက်ကွင်းဘဝမှ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသည့် ခံစားချက်အသစ်တစ်မျိုးနှင့် ထန်က မကြာခဏ သတိရနေသည်။

နောက်ထပ် ထန်ကိုပို၍ သတိရနေစေတာ၊ မေ့မရအောင် အမှတ်ရနေစေတာကတော့ ထန်က စက်ကွင်းဖုန်းဆက်တိုင်း သူ့ဖုန်းကို လုံးဝမကိုင်ခြင်းနှင့် သူမဖုန်းကို စက်ပိတ်ပစ်လိုက်ခြင်း တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ တွေ့စထဲက ထန်ကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ထန်ဘက်က စက်ကွင်းနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ချေ မှန်းသိတော့ သူ့ဘက်ကထန်ကို ပိုပြီးရင်းနှီး ပတ်သက်ချင်လာ သည်။

သူ ထန်ဖုန်းကို ဆက်တိုင်း ထန်က သူမဖုန်းကို စက်ပိတ် ပစ်တာခံရတိုင်း စက်ကွင်းပြီးမိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘော ကျနေသည်။ ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာ ဘဝတောင် မပြောင်းလိုက် ရပါလား။

အရင်က သူ့ဆီဖုန်းဆက်လာသည့် မိန်းကလေးတွေကို စက် ကွင်း တုံ့ပြန်ပုံက အခုထန် သူ့ကိုလုပ်ပုံနှင့် အတူတူဖြစ်သည် ကိုယ်က သူများကို အထက်စီးက အရသာရှိရှိ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်ရတုန်းက တစ်ဖက်သားရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားသွား မည်ဆိုတာမျိုး မတွေ့ခဲ့။ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ထန်လုပ်တာ

ခံမရပ်နိုင်စိတ်နှင့် မခံချိမခံသာ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိ ခုန်းခိုင်းကြ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်နေ၏။

စက်ကွင်းကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုလာလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာမျိုး သူ့နှုတ်ဖျားက အသံထွက်ပြီး ရေရွတ်မိသည်ထိ ထန်လုပ်ပုံကို စက်ကွင်းရင်ထဲ ခံပြင်းနေမိသည်။ ထန်က သူ့ကို အခုလိုဆက်ဆံ လေ။ စက်ကွင်းက ထန်ကိုပိုတွေ့ချင်လေ။ ပိုပြီး မေ့မရနိုင်ပဲ သတိရမိလေ ဖြစ်လာသည်။

မင်းဟာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ ထန်။

ဒါက စက်ကွင်း အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းဖြစ်သည်။ သေချာ ဘာက ထန်ကစက်ကွင်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေကြ မိန်းကလေးတွေ နှင့် လုံးဝအသွင်မတူပဲ တစ်မူထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ကွဲပြားခြား ဇာနေသူ ဖြစ်ရသည်။

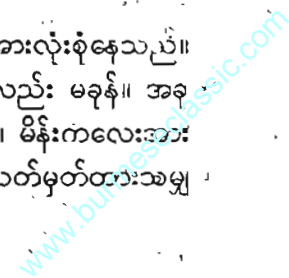
စက်ကွင်းဆိုလျှင် မိန်းကလေးတိုင်းက ရင်းနှီးပတ်သက် ချင်ကြသည်။ ပန်းလက်ဆောင်ပေးတာ၊ အရပ်ဝယ်ပေးတာမျိုး သာက စက်ကွင်းဘဝမှ ရိုးအိနေသော ဇာတ်လမ်းများဖြစ်သည်။ အားလုံးက သူနှင့်အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ရည်တူ လူချမ်းသာ သူဌေးသမီးတွေချည်း ဖြစ်သည်။

လှသည်။

ချောသည်။

ငယ်သူရော ကြီးသူရော ရွယ်တူရော အားလုံးစုံနေသည်။

စက်ကွင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ရင်လည်း မခုန်။ အခု ခုန်းထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်စကားမဆိုဘူးသေး။ မိန်းကလေးအား များကို တစ်ပုံစံထဲ၊ တစ်မျိုးတစ်စားထဲဟု သတ်မှတ်ထားသမျှ

ထန်နှင့်ကျတော့ စက်ကွင်းအတွက် တစ်မျိုးထူးဆန်းလျက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာသည်။

သူ့ကို ထန်က လုံးဝမပတ်ချင်တာကို အခံရအခက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ထန်ကိုသာ သူတကယ် ချစ်မိပြီဆိုရင်တော့ သူမမှာ ချစ်သူရှိတာတွေ ဘာတွေကို ဂရုစိုက်နေမှာမဟုတ်။ သူ့ချစ်သူကို သူပဲရယူပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာ စက်ကွင်းရဲ့အတ္တဖြစ်သည်။

ထန်မျက်နှာလေးကို စက်ကွင်းစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးလှုပ်ခတ်လာသည်။ သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ထန်ဈေးဝယ်နေသည့် နေရာရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ထန်”

“ဟင်... ရှင်”

စက်ကွင်းကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတော့ ထန် လန့်သွားသည်။ ဒီလူ ဘယ်အချိန်က ထန်နားရောက်နေမှန်း ထန်မသိ။

“ကိုယ့်ကိုတော့ မှတ်မိသေးသားပဲ”

ထန်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလာသူ၏ မျက်နှာထဲ ထန် ကြာကြာမကြည့်ပဲ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ထန်ကို ခွင့်ပြုပါ။ ထန် သွားတော့မယ်”

“သွားလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထန် ဘယ်သွားသွား ထန်သွားရာနောက် ကိုယ်လိုက်ရဲ့ပဲ”

“ဟင်”

ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေး။ ထန်နောက်ကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သူစိမ်းယောက်

ဒီတစ်ယောက် လျှောက်လိုက်တာမျိုး ထန် ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ ထန် သူ့ကိုအလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ စက်ကွင်းက ထန် ချက်လုံးတွေထဲ၊ ခပ်ရဲရဲ တုံ့ပြန်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မရယ်မပြုံး ခပ်တည့်တည့်လုပ်နေ၍ ထန် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ”

“ကိုယ့်မှာမည် စက်ကွင်း”

ပြဿနာပဲဟု တွေးလိုက်သည်။

သူ ဖုန်းဆက်တိုင်း ထန်ဖုန်းမကိုင်။ သူ့ဖုန်းမှန်းသိတာနှင့် ထန်ဖုန်းကို စက်ပိတ်ပစ်တတ်၍ သူပုံက ထန်ကိုစိတ်ဆိုး ဒေါသ ဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ပါ။ မြင့်မားသော အရပ်က ထန်ကိုယ် ဆေးပေါ်မှာ မိုးနေသည်။ လူပုံချောချောနှင့် မိန်းကလေးတိုင်း ချင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ပုံရိပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေမယ့် စက်ကွင်းဆိုသည့် ခိုလှုံချောကို ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားမည့် မိန်းကလေး အများစုထက် ထန် မပါတာကို သူသိစေချင်သည်။

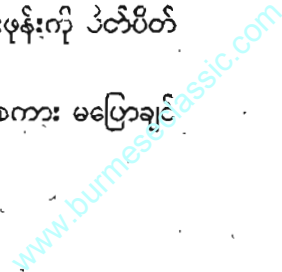
“ရှင် ထန်ကို ဒေါသဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထန်အမေးစကားကို ပွင့်လင်းစွာ ဖြေလိုက်၍ ထန် စိတ် ချစ်သွားသည်။ တကယ်ဆို သူနဲ့ထန်ဆိုတာ ဘာမှလည်း ဆိုင် မဟုတ်။

“မင်း ဘာလို့ ကိုယ်ဖုန်းဆက်တိုင်း မင်းဖုန်းကို ဒီတိတ်တိတ် ချစ်ရတာလဲ”

“ဖုန်းပိတ်ပစ်တယ်ဆိုထဲက ရှင်ကို ထန်စကား မပြောချင် ခြင်းပေါ့ရှင်၊ ရှင်းနေတာပဲ”

ထန်ဘက်က အဖြေကရှင်းနေပေမယ့် စက်ကွင်းဘက်က မရှင်းနိုင်အောင် စိတ်ခံစားချက်များကြောင့် ထန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး ထန်”

“ထန်သဘောပါ။ ထန်ဘာသာ လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်”

“ဒီလိုကြေးဆိုလည်းရတယ်၊ မင်းလည်း ခင်းကြိုက်တာ လုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ကြိုက်တာလုပ်ရုံပဲ”

“ဒီမှာ...ရှင် ထန်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“မင်းကို ကိုယ်က ဘာတွေနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ”

ထန် သူ့ကို နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့။ သူ့ဈေးဝယ်စရာရှိတာ ဆက်ဝယ်ပြီး သူ့ကိုမကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပြီးနေသည်။ စက်ကွင်းက ထန်လုပ်ပုံကို အသည်းယားနေသည်။ တခြားမိန်းကလေးတွေလို သူ့ကိုဘာလို့ ချိုချိုသာသာ အရော့တဝင် စကားမပြောချင်ရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

နောက်တော့ သူ့လက်ထဲက ဖုန်းနှင့်သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပဲ ဈေးဝယ်နေသည့် ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ စက်ကွင်းဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည့် အချိန်မှာ ထန်ကသူ့ရိုရာကို လှမ်းအကြည့်ဖြစ်နေ၍ သူမကို စက်ကွင်း ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ မြင်သွားသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်ကို ဘယ်သူက ရိုက်ခွင့်ပြုလို့လဲ၊ ရှင် သိပ်လွန်လာပြီနော်”

“ထန်လောက်တော့ မလွန်သေးပါဘူး”
သူ ဖုန်းဆက်တိုင်း ထန်က သူ့ဖုန်းကို စက်ပိတ်ပစ်လိုက်တာကိုပြောမှန်း ထန် သိလိုက်သည်။

“ရှင်...ထန်ဓာတ်ပုံကို အခုပြန်ဖျက်လိုက်နော်”

“ထန် မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ပုံကို ပြန်ရိုက်ယူသွားလဲရတယ်”

“ဘာဆိုင်လို့ ထန်ကရှင်ပုံကို ရိုက်ယူရမှာလဲ”

“ထန်က မဆိုင်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကဆိုင်ချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင် ဒီလိုပဲ အခြားမိန်းကလေးတွေကို လိုက်ပြောနေကြလား”

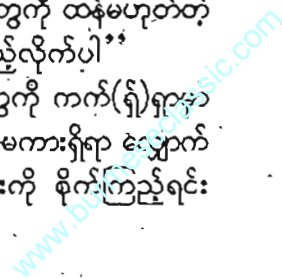
“ထန် တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောဖူးတာ”

ထန်နှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

ထန်က စက်ကွင်းကို ဘယ်လိုလူလဲဆိုသည့် အကြည့်နှင့် သဘောမကျစွာ ကြည့်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စက်ကွင်းကတော့ ထန် သူ့ကိုအခုလို ဂရုမစိုက်တာ၊ စိတ်မဝင်စားတာကို သဘောကျစိတ်နှင့် ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို တုံ့ပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်လုပ်နေတာတွေ ထန်တစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး စက်ကွင်း ရှင်အတွက် အကျိုးရှိမယ့် အချိန်တွေကို ထန်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ သွားကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါ”

ထန်က သူမဝယ်ထားသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ကက်(ရှ်)ရှာမှာ အားလုံးစုရှင်းပြီး စက်ကွင်းကို ဂရုမစိုက်ပဲ သူမကားရှိရာ သွားသွားသည်။ စက်ကွင်းက ထန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း

ထန်နှင့်အတူပါလာသည်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကားပေါ်တင်ပြီး
ခောင်းထွက်လာတော့ စက်ကွင်းကားက ထန်ကားနောက်မှ ပါ
လာ၍ ထန် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ထန်အိမ်အထိ သူလိုက်လာမှာတွေးပြီး ထန်
ခေါင်းထဲ အကြိတ်ခလက်ခနဲ ရသည်။ ချက်ချင်း တစ်ခြံကျော်
က သီဟဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့ သီဟထံမှ ဖုန်းထူးသံ
ပြန်ကြားရသည်။

“ပြော...ထန်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“နင် အခု ဘယ်မှာလဲ သီဟ”

“အိမ်မှာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မေးမနေနဲ့၊ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ထန်
အပြင်က ဖုန်းဆက်နေတာ”

“ပန်ကိစ္စလား”

“အင်း”

“ဒီမှာ...ထန်ပြောတာ သေချာနားထောင်၊ ထန်ကားမလာ
မချင်း ထန်တို့အိမ်ရှေ့က နင်ခဏလာစောင့်ပေးစမ်းပါ၊ အရေး
ကြီးတယ်နော်”

“အေးပါ ငါစောင့်နေမယ် ပန် အခုဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“ထန်လာရင် ပြောပါမယ်ဆို၊ နင်ကလည်း”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...ပြီးရော”

သီဟဘက်မှ ဖုန်းချသွားမှ ကားနောက်ကြည့်မှန်က
တစ်ဆင့် ထန်မြင်နေရသော စက်ကွင်းကားကိုကြည့်ပြီး ထန်သက်
ပြင်းချလိုက်သည်။ သီဟဆိုတာ ထန်တို့ပန်တို့ရဲ့ ငယ်သူငယ်

နင်း၊ တစ်ယောက်အပြိုင်တစ်ယောက်သိထားပြီးသား ဖြစ်ပေ
အယ့် ပန်မှာ ချစ်သူရည်းစားရသွားတာကို သီဟကိုယ်တိုင်ပင်
သိလိုက်။

အဘွားက အမွေပြတ်ကြော်ငြာထည့်မှ အူယားဖားယား ထန်
အိမ်ကို ပေါက်ချလာပြီး ပန်အကြောင်း လျှာခလုတ်တိုက်မတတ်
အေးသည်။ အဘွား သဘောတူသည့် လူနှင့်မယူနိုင်၍ ပန်က
အဘွားသဘောမတူသည့် သူ့ချစ်သူနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွား
ကြောင်း ထန်ပြောမှ သိသူ။

“ပန်ကို ပစ်မထားပါနဲ့၊ ထန်ရယ်၊ ပန်တစ်ယောက်ထဲ
သနားပါတယ်”

“အေးပါ”

အပေါ်ယံအမြင်မှာ သီဟဆိုတာ ဖြူဖြူမြင့်မြင့် အရပ်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ကြည့်ကောင်း
အောင် ချောမောသူ ဖြစ်သော်လည်း သီဟက မိန်းမလျှာစိတ်
ခေါက်နေသူဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က ပန်တို့ထန်တို့နှင့် ဆော့ကြ
စားကြတိုင်း သီဟက အမြဲမိန်းကလေးလုပ်တမ်း ကစားသည်။
ပုတ်ခမ်းနီဆိုးသည်။ ပုဆိုးကို ထတီလိုဝတ်သည်။ ပန်းပန်သည်။
စကားကို ကန့်ကယျ တိုးတိုးညင်သာ ပြောသည်။

ထန်တို့က သီဟကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

သီဟမိဘတွေက သူတို့သား မိန်းမစိတ်ပေါက်နေမှန်းသိ
၍ အမျိုးမျိုး ရိုက်နှက်ဆုံးမကြသည်။ တားမြစ်ကြသည်။ မိဘ
တို့ကြောက်၍ အပြင်ပန်း ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် ပြောဆိုနေထိုင်
ပုံက တကယ့်ယောက်ျားပုံစံ ဖြစ်လာသော်လည်း သီဟစိတ်က

...တို့ စိတ်မဝင်စား။ ရွယ်တူယောက်ျားလေး နေရာ
...စိတ်ဝင်စား စိတ်ကစားချင်သူ ဖြစ်သည်။

ထန်းကားပေါ်က လှမ်းကြည့်တော့ သီဟကို ထန်အိမ်ရှေ့
အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထန်းကားကိုမြင်တော့
ထန်းကားရှိရာကို လျှောက်လာသည်။ စက်ကွင်းကားက ထန်းကား
နောက်မှာ ပါလာ၍ ထန်ကားကို အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ
အသာရပ်လိုက်သည်။

“ကားပေါ်တက် သီဟ”
“ဘယ်သွားမလို့လဲ ထန်၊ ပန်းဆီလား”
“အင်း”

ထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ထန်းကားပေါ် သီဟရောက်
လာသည်။

“နှင့်အိမ်မှာ အန်တီဒေစီ ရှိလား”
“ရှိသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အန်တီဒေစီဆိုတာ သီဟမာမိ ဖြစ်သည်။ သီဟအဖေက
မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျနေသည်။ အန်တီဒေစီက ရန်ကုန်နှင့်
မန္တလေး တစ်လှည့်စီ သွားနေရသူဖြစ်သည်။ သီဟတို့အိမ်မှာ
သီဟအဘိုးနှင့် သီဟအဒေါ် အပျိုကြီး၊ ထမင်းဟင်းချက်သည့်
ဒေါ်ခြံနှင့် မိမိန်တို့ရှိသည်။ သီဟက ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မိဘ
တွေနှင့် မန္တလေးလိုက်လည်သော်လည်း ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှာ ဘယ်
မှမသွားနိုင်။

ထန်က သူမကားကို အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး သီဟအိမ်ဘက်ကို
မောင်းခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စက်ကွင်းရှေ့မှာ ခပ်တည်တည် သီဟ

ဆိုခြင်းထဲ မောင်းဝင်သွားပြီး သီဟအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားလိုက်တော့
...ပြီးသွားသည်။ စက်ကွင်းက သူ့ကားကို ထန်အိမ်ဟု သူ
ထင်သည့် သီဟအိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်း
ကြည့်သည်။

“အန်တီဒေစီ နေကောင်းတယ်နော်”
“ထန်လေးပါလား၊ အန်တီတော့ ပန်းသတင်းကြားရတာ
စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ပန်းကို တစ်ယောက်ထံတော့ ပစ်မထား
ပါနဲ့ကွယ်၊ အခု ပန်က ဘယ်မှာလဲ”

“ပြင်ဦးလွင်မှာလို့ ပြောပါတယ် အန်တီ”
“အန်တီတို့ မန္တလေးနဲ့ နီးသားပဲ၊ ပန်းလိပ်စာ အတိအကျ
ရရင် အန်တီကိုပြော၊ ပန်းကို အန်တီအနီးကပ် စောင့်ရှောက်
ထားလိုက်မယ်၊ ထန် ဒီမှာရောက်နေတုန်း အန်တီခင်ခင်ကို သွား
တွေ့လိုက်မယ်”

“သား”
“ဗျာ...မာမိ”
“ထန်အတွက် ကော်ဖီလေး ဘာလေးလုပ်ဦးလေ”
“ကြီးမေ လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ မာမိသာ သွားစရာရှိတာ သွား
ပါ၊ ထန်နဲ့သား စကားတွေ အများကြီး ပြောကြဦးမှာ”
“ကြီးမေ”
“အေး... လာပြီ... လာပြီ”

သီဟ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ထမင်းစားခန်း ရှိရာသို့ လှမ်း
အော်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကြီးတော် အပျိုကြီး၏ တုံ့ပြန်သူသံ
ကြားလိုက်ရ၏။ ထန်က သီဟနှင့်ကျန်ခဲ့ပြီး သီဟမာဒေါ်ဒေစီ

က ထန်အိမ်ဘက်ကို ကူးသွားသည်။ ထန်ကကြီးမေ ယူလာပေး သည့် ကော်ဖီကို ဖြောင့်ဖြောင့်မသောက်နိုင်။ ပန်းအကြောင်းမေး နေသည့် ကြီးမေစကားတွေကို ဖြေနေရသည်။

“ဟဲ့...သီဟ၊ ခြံရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်ထားပါလား၊ ဘယ် သူကားလဲ သွားကြည့်ဦး”

ကြီးမေက ထန်နှင့်စကားပြောရင်း သူ့ခြံရှေ့မှာ ရပ်ထား သည့်ကားကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။ သီဟက မလှုပ်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ ကြီးမေကလည်း၊ သူ့ဘာသာ ကားပျက် နေတာဆိုရင် နေရင်းထိုင်ရင်း သီဟက အလုပ်ရှုပ်နေဦးမယ်၊ သူ့ဘာသာ ထားလိုက်၊ ပန်းအကြောင်း ဆက်ပြော ထန်”

သီဟကို ပြောမရတော့ ကြီးမေလည်း နောက်ထပ်စကား မဆိုတော့။ ထန်ကတော့ စက်ကွင်းဆိုသည့် လူလုပ်နေပုံကိုကြည့် ပြီး အသက်ရှုမဝချင် ဖြစ်နေသည်။ သီဟနဲ့ကြီးမေကို စကား ပြောနေရပေမယ့် ထန်အကြည့်တွေက သီဟတို့ခြံရှေ့မှာ ရပ်ထား သည့် စက်ကွင်းကားရှိရာသို့ မကြာခဏ ရောက်နေ၍ ကြာတော့ သီဟက ထန် ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်။ ကြီးမေက သူ လုပ်စရာအလုပ်တွေရှိ၍ ထန်တို့နားမှာ မနေတော့၍ ထန်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“နင့် ကြည့်ရတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ထန်၊ ဟိုတစ်ယောက် ကရော ဘာလဲ”

“သူ့နားမည်က စက်ကွင်းတဲ့”

“အံ့မယ်...နင့်မှာလည်း ဇာတ်လမ်းနဲ့ပါလား ထန်ရဲ့၊ ဘာ

လဲ...ပန်းကို အားကျပြီး နင်ပါနှင့်လူနဲ့ လိုက်ပြေးမလိုလား”

“အရေးထဲ နင်က ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ထန်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ထန်ကိုလိုက်နေတဲ့ ယုက်နေလို့ စိတ်ညစ်နေတာ သိလား”

“ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ဘာမှမပူနဲ့၊ နင့်ကိုယ်စား အဲဒီကောင် ကို ငါပညာသွား ပေးလိုက်မယ်”

“တကယ်လား သီဟ”

“ဒီမှာ...မြင်လား၊ ငါ့လက်သီး”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထန် ဝမ်းသာသွားသည်။

လောလောဆယ် အားကိုးစရာလည်းမရှိ။ သီဟပဲ ရှိသည်။ သီဟပုံစံက အကြောင်းမသိရင် လူကောင်ကြီးကြီးမားမား ထွား ထွားကြိုင်းကြိုင်းဆိုတော့ မြင်ယုံနဲ့ ကြောက်ချင်စရာပါ။ သီဟ အကြောင်းသိသွားမှ ဘာတစ်ခုမှ သုံးစားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်က လည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဒါကလည်း အခုမှမဟုတ်။ ထန်တို့ ငယ် ငယ်လေးထဲက ဖြစ်သည်။

အခုလည်း သီဟက ထန်ကိုလက်သီးဆုပ်ပြုပြီး ခပ်တည့် တည့်နှင့် လူမိုက်စတိုင် ထုတ်ပြနေသည်။

“နင် ဒီမှာနေခဲ့၊ ငါ သွားရှင်းလိုက်မယ်”

“သီဟ”

“ဟဲ့...နင်က သူ့ကို ဘာသွားပြောမလိုလဲ”

“နင် မသိရင် အသာနေစမ်းပါ”

သီဟက ထန် ပြောသမျှ အကုန်နားထောင်ပြီး ခပ်တည့် တည့် မျက်နှာထားနှင့် ခြံရှေ့မှာရှိနေသည့် စက်ကွင်းကားရှိရာ

လျှောက်သွားသည်။ ထန်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာမည်ဆိုတာ စိတ်ဝင်စား တံခါးထောင့်ချိုးအကွယ်နေရာလေးက စောင့်ကြည့်နေသည်။

စက်ကွင်းက သူထံလျှောက်လာသည့် လူကိုကားဘော်ဒီကို သူ့ကိုယ်နှင့် ခပ်လျော့လျော့ မှီရပ်ရင်း စီးကရက်အသောက်မပျက်ကြည့်နေသည်။ ထန်ကားပေါ် ဒီလူတက်သွားတာ။ ထန်နှင့်အတူ ခြံကြီးထဲ ဝင်သွားတာဆိုတော့ လူကောင်ကြီးပြီး သူ့ထက်ငယ်ရွယ်နုငယ်သော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဒါထန်မောင်လေးပဲဖြစ်မည်ဟု သူ့ဘာသာတွေးပြီး ယောက်ဖလောင်းကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရမလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။

သီဟကတော့ စက်ကွင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ ထန်ကို လိုက်နောင်ယုက်နေသည့် ကောင်ကိုအပြတ်စာရင်း ရှင်းလိုက်မည်ဆိုပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အပြတ်အားခဲလာသူ ဖြစ်သည်။ စက်ကွင်းနှင့် အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ပထမဆုံး သီဟသတိထားမိတာက ဒီလူတော်တော်ချောပါလား ဆိုတာဖြစ်သည်။ သီဟကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသလား ထင်ရသည်။

စီးကရက်သောက်နေသည့် စတိုင်က သီဟအကြိုက် အလွန်ယောက်ျားပီသ၍ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော ပုံစံဖြစ်၍ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့နားရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာ၏။

“စက်ကွင်းဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ထန် ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အမေးကို အမေးနှင့် တုံ့ပြန်ခံလိုက်ရပြီးနောက်မှာ စက်ကွင်းက သီဟကို ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ဘာစတိုင်လည်းမသိ။ သီဟချက်လုံးထဲ စက်ကွင်းဆိုသည့်သူ လုပ်သမျှကြည့်ကောင်းနေ၍ သဘောကျချင်ချင် ဖြစ်နေသည်။

“စီးကရက်သောက်မလား”

“မသောက်ဘူး”

စက်ကွင်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးပြာလေးကို သီဟရှေ့ထိုးပေးရင်း မေးလိုက်တာကို သီဟက ငြင်းပေမယ့် မျက်လုံးကတော့ ရွှေရောင်ဘူးပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို စက်ကွင်းအမည်ကို ဖောင်းကြွစွာလုံးထွင်း ရေးထားတာကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ထန်ကို စောင့်နေတာ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ချိန်းထားလို့လား”

“နီး”

“ကိုယ် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့”

“ထန်က ခင်ဗျားကို စိတ်မဝင်စားဘူးဗျာ”

“ထင်လို့ပါ။ အခုစိတ်မဝင်စားလည်း နောက်တော့ စိတ်ဝင်စားလာပါလိမ့်မယ်”

သီဟ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး စက်ကွင်းကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းက ထန်မောင်လေးလား”

“အုန်း”

ထန်မောင်လေးဆိုသည် စကားကြောင့် သီဟမျက်နှာကြံ အီလည်လည် ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ဗျားထင်သလို ကျုပ်ကထာ မောင်မဟုတ်ဘူး၊ ထန်သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် ထန်အလိမ်တွေ ပေါ်တော့မည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“သီဟ”

“ကိုယ်နဲ့ဘော်ဒါဖွဲ့မလား”

“ထန်က ဆူလိမ့်မယ်”

ဘာဖြစ်လို့ ထိုစကားကို သီဟပါးစပ်က ပြောလိုက်မှာ မသိ။ ပြောပြီးမှ မှားသွားပြီဆိုတာ သိပေမယ့် သီဟကိုယ်တိုင်က စက်ကွင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကအလိုလို ခင်ချင်နေတော့ ခက်သည်။ သီဟစကားကို နားထောင်ပြီး စက်ကွင်းတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလောက်ဆို သီဟသဘောကို သူနားလည်သည်။

“တစ်နေရာရာသွားပြီး လက်ဘက်ရည်သောက်ရင်း စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင်၊ သွားမလား”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ထန် အိမ်ထဲကကြည့်နေမှာကို သီဟသိသလို စက်ကွင်းလည်း သိနေမှာ သေချာသည်။ ထန်ရှေ့မှာ ပြောတုန်းက မိုးကြဲလေကြီး။ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူကို အခုပဲ မောင်းထုတ်ပစ်တော့မလိုလို ပြောလာခဲ့ပြီးမှ စက်ကွင်းကားပေါ် သီဟပါသွားလျှင် ထန်က သူ့ကိုသတ်မှာ သေချာသည်။

“ရေဆာလိုက်တာ”

သီဟ စဉ်းစားနေတုန်း စက်ကွင်းထံမှ ထွက်လာသည့် စကားသံကြောင့် သီဟက စက်ကွင်းကားထဲကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကားထဲမှာ ရေဘူးမပါဘူးလား”

“ပါတယ်၊ ရေကုန်နေလို့”

“ဒီနားမှာ ဘာဆိုင်မှမရှိဘူး”

“မင်းတို့ အိမ်မှာတော့ ရေရှိမှာပေါ့”

“အာ... ဒါက”

“ရေကုသိုလ်နော်၊ မငြင်းကောင်းဘူး၊ ကိုယ်တကယ် ရေဘူးမရှိဘူး ပြောတာ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ကူညီပါကွာ၊ ဘော်ဒါအဖွဲ့ပဲ”

စက်ကွင်းကပြောရင်း သီဟကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြုလိုက်၍ သီဟမျက်နှာကြီး ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ တစ်ခဏအတွင်း စက်ကွင်းကို အခင်ကြီးခင်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ထန်ကို အပျော်သဘောတော့ ကြိုလို့မရဘူးနော်”

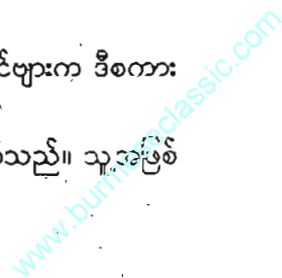
“အတည်ကြိမှာပါ၊ ထန် သဘောတူရင် လူကြီးစုံရာနဲ့ ထန်ကို လာစောင်းပြီး လက်ထပ်မယ်၊ မင်းမယုံရင် ဒီစကားထန်ရှေ့မှာရော၊ မင်းတို့လူကြီးမိဘတွေရှေ့မှာ ကိုယ်ပြောရဲမယ်”

“ခင်ဗျားစကားက လွယ်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထန်နဲ့ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်ခါတွေဖူးလို့ ခင်ဗျားက ဒီစကားပြောနေတာလဲ”

သီဟစကားကြောင့် စက်ကွင်း ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်

က တခြားသူတွေ မယုံကြည်နိုင်တာ၊ လက်မခံနိုင်စရာ ဖြစ်တော့ကို အပြစ်ပြောလိုမဖြစ်။ သူ့ကိုယ်သူတောင် ထန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေပြောလို့ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိအောင် ထန်အပေါ်မှာ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲချင်နေတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သိပ်နားမလည်ချင်။

“Love at first sight ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် အခုဖြစ်နေတာ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါမျိုးက ကိုယ်တို့ကြိုသိရမှ သိနိုင်တာမျိုး၊ ထန်နဲ့မတွေ့ခင်အချိန်ထိ အချစ်ဆိုတာကိုယ်အတွက် ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ပြက်လုံးတစ်ပုဒ်ပဲ”

“အခု ကိုယ်ရှုံးသွားပြီ”

သီဟ စက်ကွင်းနဲ့ စကားပြောနေချိန်မှာ ရပ်မနေရဲ သူ့ထန်။ ထွက်သွားတာလည်း ကြာပြီ။ ပြောနေသည့် စကားတွေကလည်း မပြီးနိုင်သေးဘူးလား မသိ။ လက်သီးလက်မောင်းတစ်ဖက်ပြီး ဖြေရှင်းပေးမည့်သူက စက်ကွင်းနားက မခွာနိုင်ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်လာသည်။

“သီဟ”

“ဟိုမှာ မင်းအစ်မ ခေါ်နေပြီ”

“ခင်ဗျားလည်း ပြန်တော့လေ”

နောက်ဆုံး သီဟ အခြေအနေမဟန်၍ ထန်ကပဲ သီဟအိမ်ရှေ့ထွက်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ သီဟက သူ့လာရင်းထိ ဖြစ်သော စက်ကွင်းကို သူ့အိမ်ရှေ့က အမြန်ပြန်ခိုင်းပေးမိစက်ကွင်းက မပြန်။

“ကိုယ့်ကို ရေလေးဘာလေး မတိုက်တော့ဘူးလား”

“အာ...ဟုတ်သားပဲ၊ နေဦး ကျွန်တော် ရေယူလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”

သီဟ ခြံထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သီဟရယ်၊ ထန်ကို ပြောတုန်းကတော့ ဟိုလူ့ကို လက်သီးနဲ့ထိုးမလို့ဆို”

“သူက လူယဉ်ကျေးပါ ထန်ရ၊ သဘောလည်း မဆိုးပါ”

“သူ့ရုပ်ကို နင်အနီးကပ်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“လူချောဟ ပြီးတော့ သူက နင့်ကို...”

“သီဟ”

“ဘာလဲဟ နာမည်ခေါ်တာပဲ တိုးတိုးသက်သာ ခေါ်စမ်းမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အသံပြကြီးနဲ့”

ထန်ကတော့ စက်ကွင်းလူလုံးလုံး ဖြစ်သွားသည့် သီဟကို ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။ အစထဲက သီဟလုပ်ရင် အလွဲလွဲချော်ချော် ဖြစ်တော့မှာကို သိတော့သိသားပင်။ အားကိုးစရာ

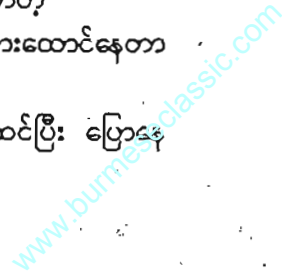
မရှိသီဟကို အားကိုးလိုက်မှ သီဟက စက်ကွင်းကောင်းကြောင်းတွေပြော၊ စက်ကွင်းဘက်က ရပ်တည်သူ ဖြစ်သွားသည်။

“စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူ နင့်ကို ဘာတွေပြောလိုက်လဲ သီဟ”

“သူ ပြောတာက နင့်ကို တကယ်ချစ်တာတဲ့”

“ကြည့်စမ်း...သူ ပြောသမျှ နင်က ငြိမ်နားထောင်နေတာလားဟင်”

“သြော်...သူက ငါ့ကို နင့်မောင်လေးထင်ပြီး ပြောနေတာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ နင်က နားထောင်နေရလား၊ ဒီလက်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်မကို ရည်းစားစကား ပြောလာတာက သီဟကို သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးနိုင်ပြီဖြစ်၍ တဲ့လူကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်ပါလား”

“ဘလိုင်းကြီး ဖြစ်မလားဟ”

ထန်က ဒေါသနှင့် သီဟနောက်က တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်တွေ့နေပေမယ့် သီဟက ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူးအသေ လေးကို ထုတ်ယူပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“စက်ကွင်းဆီ”

“ဟင်”

စက်ကွင်းဆီဆို၍ ထန် အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံရှေ့မှာ လူရောက်ကားရော နေရာပင်မပျက်။

“ဒီမှာလေ...သူက ရေဆာလိုတဲ့၊ သူသောက်ဖို့ ငါစ ရေသွားပေးမှာ”

“သူပြောတာ နင်ယုံလား သီဟ၊ အဲဒီလူက နင်နဲ့ တမင် ရင်းနှီးချင်လို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာတာ၊ ဒီလောက်လေး မှ နင် မရိပ်မိဘူးလားဟင်”

“ငါ့အတွက် သူက ဘော်ဒါကဏ္ဍဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး နင် ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့၊ ငါ အခု ပြန်လာခဲ့မယ်”

“နင် မသွားနဲ့ဆိုနော်”

“သီဟ...ဟဲ့”

ထန် လှမ်းအော်နေတာကို သီဟက ဂရုမစိုက်။ ထန်က လက်ပြပြီး ခြံရှေ့က စက်ကွင်းကားရှိရာ လျှောက်သွားသည်။

သိထားသည့်ပုံနှင့် သီဟအိမ်ဘက်ကို တစ်ချက်မကြည့်။ ထန်အိမ်ကိုပဲ ပေါ်တင်ကြည့်ကြည့်သွားတော့ ပိုဆိုးသည်။

သီဟကို အန်တီဒေါ်မီ မန္တလေးခေါ်သွားတော့ ထန်မှာ အကူအညီတောင်းရမည်သူလည်း အနီးအနားမှာမရှိ။ တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း ထန်နားကို မေမေရောက်လာသည်။

“သမီး ထန်”

“ရှင် မေမေ”

“သမီး သတိထားမိသလား မသိဘူး၊ ကားတစ်စီးနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် မေမေတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်နေတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ခြုံငုံလဲ မသိဘူး၊ မေမေအထင် ပန်ကိစ္စများ ပြောစရာရှိလို့လား ကွယ်”

မေမေပုံစံက အဘွားသိမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့် ဟန်။

“ပန်ကိစ္စဆိုရင် အဘွားမသိအောင် သမီးတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဧည့်စားပါဦးလားကွယ်၊ ပန် ဘာများဖြစ်လို့လည်း မသိဘူး”

ပန်အတွက် အစိုးရိမ်ပိုနေသည့် မိခင်ကိုကြည့်ပြီး ထန်သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။ လောကမှာ မေမေလို ရိုးအသည့် မိခင်တွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေဦးမည်မသိ။ သားသမီးကို ချစ်တတ်ဖို့ပဲ သိကြသည့် အမေများစွာကို ထန် မေမေကို သနားမိသည်။

“ပန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒီကားက သီဟသူငယ်ချင်းကားပါ”

“သမီးနဲ့သိလား”

အခန်း (၃)

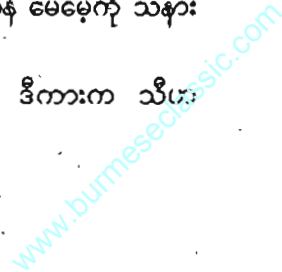
“ဟင်”

ထန်တို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖြတ်သွားသည့် စက်ကွင်းကားကို မြင်လိုက်ရ၍ ထန်မျက်နှာလေး သိသာစွာ ပျက်သွားသည်။ တစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်။ နှစ်ကြိမ်လည်းမက။ သုံးလေးကြိမ်ဆိုတော့ သူလုပ်နေပုံက သိပ်ကို လွန်နေပါပြီ။

အိမ်ထဲမှာ အဘွားနှင့် မေမေရှိသည်။

အခုချိန်ထိတော့ ဘယ်သူမှ စက်ကွင်းကားကို သတိမထားမိသေး။ ဒီထက် အချိန်ပိုကြာလာရင်တော့ အားလုံး သတိထားမိကြတော့မည်။ အိမ်မှာက ထန်တစ်ယောက်ထဲ သမီးအပျိုလေး ရှိတာဆိုတော့ သူလုပ်နေပုံတွေက ထန်ကိုပဲ အပြစ်တင်စရာဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ထန်က သူမအိမ်ကို တမင်ပေးမသိပဲ သီဟအိမ်ကို ထန်အိမ်လို ဟန်ဆောင်ခဲ့သေးတာပါ။ အစက်ကွင်းပုံကြည့်ရတာ သီဟအိမ်နှင့် ထန်အိမ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား

“လူချင်းတော့ မခင်ပါဘူး၊ သီဟ မိတ်ဆက်ပေးဖူးလို့ သိရုံသိတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ မေမေက ပန်းကို စိတ်ပူနေမိတော့ တစ်ခုခုဆိုရင် မေမေမှာ ပန်းအတွက်ပဲ စိတ်ပူနေမိတာ၊ ကောင်လေးက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး၊ အိမ်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ တော်ကြာ အဘွားမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

မေမေ တွေးသလို ထန်လည်း တွေးပြီးပါပြီ။ အဘွားသာ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူ လုပ်နေတာမြင်လျှင် မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးမည်။

“ခင်ခင်ရေ”

“လာပါပြီ မာမီ”

အဘွားအသံကြောင့် ထန်နားက မာမီထွက်သွားသည်။ ထန်ချက်ချင်း ဖုန်းထဲရှိ စက်ကွင်းနံပါတ်ကိုရှာပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ပြောလေ ထန်”

“ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ စက်ကွင်း”

“ထန်မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ အိမ်ထဲမှာ အဘွားနဲ့ မေမေရှိတယ်၊ ထန်အိမ်ရှေ့က အခုပြန်ပါ”

“ကိုယ့်ကို ပြန်စေချင်ရင် ထန် ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခုပေးမှ ရမယ်”

“ဘာကတိလဲ”

သူ မြန်မြန်ပြန်ပြီးရောသဘောနှင့် ထန် ပြန်မေးလိုက်တော့

သူ့ဘက်က ခဏငြိမ်သွားသည့်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ့်ကို ထန် လာတွေ့ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ထန်ဘက်က မဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ထန်အိမ်ရှေ့မှာပဲ ထန် ထွက်အလာကို စောင့်နေမယ်”

“ကျွီး”

စက်ကွင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထန်အိမ်ထောင့် ခြံစည်းရိုးနား သူ့ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၍ ထန် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။ ထန် ကြည့်နေတုန်း ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်က စက်ကွင်းဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ရ၍ ထန်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ဆောင့်ခန်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ထန် မြင်နေရတယ် မဟုတ်လား”

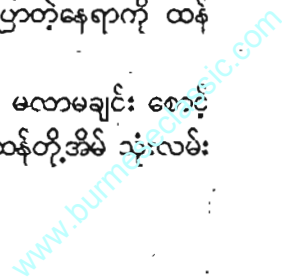
“ထန်ရေ”

“ဟော...ဟိုမှာ မေမေခေါ်နေပြီ၊ ဒီမှာ ရှင့်ကို ထန် ဘယ်နေရာမှာ လာတွေ့ရမှာလဲပြော”

“ကတိတည်ရမှာနော် ထန်၊ ထန် ကတိမတည်ရင် ကိုယ်လည်း ကတိတည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါရှင်၊ ရှင်ပြောတဲ့နေရာကို ထန်လာမယ်”

“ဆုံစည်းရာမှာ အခုချိန်ကစပြီး ထန် မလာမချင်း စောင့်နေမယ်၊ ဆုံစည်းရာကို ထန် သိတယ်နော်၊ ထန်တို့အိမ် သုံးလမ်းကျော်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်”

“သိတယ်၊ ရှင်သွားတော့”

“အိုကေ”

“ထန်”

“လာပြီ မေမေ”

ထန် မျက်စိရှေ့မှ စက်ကွင်းကားလေး ထွက်သွားမှ ထန် မေမေထံ ပြေးသွားတော့ အဘွားကို မေမေနှင့်အတူ တွေ့လိုက် ရသည်။

“လာ... မြေး ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

အဘွားက ထိုင်ဆို၍ အဘွားရှေ့ကရုံမှာ ထန် စင်ထိုင်လိုက် သည်။ အဘွားမျက်နှာ ဒီနေ့မှာ လန်းရွှင်နေတာ ထန် သတိထား လိုက်မိသည်။

“အဘွား မြေးလေးအတွက် အဘွားရှာနေတဲ့ သတို့သား လောင်း တွေ့ပြီဆိုတာ ပြောမလိုကွဲ့၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ မောင် နေဦးဓာတ်ပုံ”

ထန်ရှေ့ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရောက်လာသည်။ မကြည့်ပဲနေ လို့ ရမှာမဟုတ်သည့်အတူတူ အဘွားပေးသည့် ဓာတ်ပုံကို ထန် ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲကလူက မရယ်မပြုံး။ ခပ်တည် တည်ပုံစံနှင့် ထန်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဥပမာရုပ်ကမဆိုး။ ယောက်ျားပီသ၍ ခန့်ညားသော်လည်း စက်ကွင်းလို လူပုံချော ချောတော့ မဟုတ်ပါ။

“မောင်နှမ နှစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတယ်၊ သူက သားအငယ် ပေါ့၊ မိဘနှစ်ပါးက သမီးကြီးမိသားစုနဲ့ အတူနေတယ်၊ မောင်

နေဦးက ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ဘွဲ့ရထားတာ မကြာသေး ဘူး၊ သူ့ဘက်က မြေးလေးကို သဘောကျတယ်၊ မြေးနဲ့တွေ့ ကြည့်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ မြေး သဘောကရော”

“အဘွားသဘောပါ၊ အဘွားတွေ့ဆိုရင် ထန် သူနဲ့တွေ့လိုက် ပါ့မယ်”

“တွေ့လား ခင်ခင်၊ ထန်လေးကမှ လိမ္မာသေးတယ်၊ မြေး စကား ကြားရတာ အဘွား စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ တွေ့ရမယ့် ရက်ကို အဘွား စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ မြေးကိုပြောမယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

အဘွားအလိုကျ ထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ အဘွား ချက်နှာက ဝင်းလက်သွားသည်။

“မြေး လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ၊ အဘွားက မြေးကို မင်္ဂလာစကား ခေါ်ပြောတာ၊ ကဲ...ကဲ...သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

“ဆေးသောက်ရအောင် ဗာမီ”

“အေး...အေး”

အဘွားနှင့် မေမေတို့ ထန်အကြောင်းပြောရင်း ကျန်ရစ် နှုတ်ကို ထန် သိသည်။ ထန်အတွက် အခုလောလောဆယ် အရေး ကြီးနေတာက ထန်နှင့် လူကြီးချင်းသဘောတူထားသည့် သတို့ သားလောင်း ဦးနေမင်းမဟုတ်။ ထန်အလာကို စောင့်နေမည်ဆို သည့် စက်ကွင်းဆိုသည့် လူဖြစ်သည်။ မသွားလိုလည်း မပြစ်။ သွားပြန်လျှင်လည်း ပြဿနာက မလွယ်။ ထန် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်

ထိုသည့်အခါမှာ ထိုင်နေတုန်း ထန်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။
ထွက်လာတာ ထန်ထင်သလို စက်ကွင်းဖုန်းမဟုတ်။ သီဟ
ဖုန်းဖြစ်နေ၍ ဒေါသမြားဦးက သီဟဘက် လှည့်သွားသည်။

“ဟဲ့လို”

“ထန်လား”

“အေး...နင့်ကို ငါ သတ်ပစ်ချင်တယ် သီဟ၊ နင်
စက်ကွင်းဆိုတဲ့ လူကို ထန်အကြောင်း ဘာတွေလျှောက်ပြော
လိုက်တာလဲဟင်၊ သူက အခု ထန်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာပြီ...
သိလား”

“သိပ်လည်း ဒေါသကြီးမနေနဲ့ ထန်၊ ငါက နင့်အတွက်
စေတနာနှင့် စက်ကွင်းကို အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြလိုက်တာ”

“အဖြစ်မှန်”

“အေးလေ၊ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမတော်တဲ့အကြောင်း၊ နင့်မှာ
အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိတဲ့အကြောင်း၊ ပန်ကြောင့် နင်
တို့မိသားစု စိတ်ညစ်နေရတဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် ထန်က
ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တဲ့အကြောင်း စက်ကွင်း
သိအောင် ငါပဲ ပြောပြလိုက်တာ”

“နင် တရားခံပေါ့လေ...ဟုတ်လား၊ အခု နင့်ယောက်စ
က အိမ်ရှေ့မှာလာပြီး ပြဿနာရှာနေပြီ၊ နင့်ကိစ္စနှင့် လာရှင်း”

“သူက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ထန်ကို သူနဲ့ လာတွေ့ရမယ်တဲ့”

ထန်က စက်ကွင်းနှင့်သူမ ဖြစ်ပျက်ပုံကို သီဟကို ပြော
ပြလိုက်တော့ သီဟက ရယ်သည်။

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“စက်ကွင်းကို သဘောကျလို့ပါ။ နင့်ကို သူ တကယ်ချစ်
တာနော် ထန်၊ အတွေးမလွဲနဲ့၊ တော်ကြာ အဘွားပေးစားမယ့်
ဆွားကိန်းကြီးကို မယူချင်ပဲ ယူနေရဦးမယ်”

“နင့်အပူ မပါပါဘူး”

ဒေါသနှင့် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အလကား သီဟ။

အရေးဆို ဘာတစ်ခုမှ အားမကိုးရ။ သူ့ကြောင့် စက်ကွင်း
ဆိုသည့်လူက ပိုရဲတင်းပြီး ပိုအခွင့်အရေး ယူလာတာကို မကျေ
ချပ်တွေးရင်း စက်ကွင်းနှင့် ချိန်းဆိုသည့်နေရာကို မသွားချင်ပဲ
ဆောက်သွားသည်။

“ကဲ...ပြော၊ ရှင် ထန်ကို ဘယ်အချိန်ထိ လိုက်နှောင့်
ဆက်နေမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ထန် အသိအမှတ် ပြုလာတဲ့အထိ”

“ထန်က ရှင်ကို ဘာအသိအမှတ် ပြုပေးရမှာလဲ”

“ချစ်သူအဖြစ်”

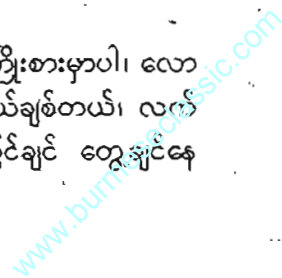
“ဟင်”

“ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ချက်ချင်းကြီးပါလား”

“ကိုယ် ထန်ကို ချစ်တယ်”

“ရှင်ကို ထန် မချစ်ဘူး”

“ရတယ် ထန် ချစ်လာအောင် ကိုယ်ကြိုးစားမှာပါ၊ လော
ဆွားဆယ် ထန် သိထားဖို့က ထန်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်
ဆုပ်ချင်တယ်၊ ထန်မျက်နှာလေးကို အမြဲမြင်ချင် တွေ့ချင်နေ

တယ်”

“ရှင်ပြောမှာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ထန်မှာ အချိန်အများကြီး
ရေဘူန ထန် သွားတော့မယ်”

“သွားလေ၊ ကိုယ်လည်း ပြန်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဖုန်း
ဆက်ရင် ထန် နားထောင်ပေးရင် ကိုယ်တို့ကြားမှာ နောက်ထပ်
ပြဿနာ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ထန် သူ့ကို ဘာမှမပြော။

ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နွိုးလိုက်တော့ ထန်နားကို စက်ကွင်း
ရောက်လာသည်။

“ထန်”

“ဘာလဲ”

“ထန်ကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“ပူး”

ထန် ကားကို နေရာကဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၍ စက်
ကွင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မင်းကို ကိုယ် ချစ်မိနေပြီ ထန်။

အခန်း (၄)

အဘွားက တွေ့ပါဆိုတော့ ထန်နှင့်ဦးနေဦး တွေ့ရမည့်ဆိုင်
ထန် သွားတွေ့ရသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားပြီး ပြင်ဆင်
ခြင်း မပြု။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အဝတ်အစားကို ရွေးဝတ်သလို
အဘွားမှာ သနပ်ခါးရနံ့ ရောနေသော မိတ်ကပ်ပါးပါးသာပါ
သည်။ တခြား ဘာမှအထူးတလည် မရှိ။

မေမေကတော့ ထန် လုပ်ချင်တာလုပ်။ ဘာတစ်ခုမှ မပြော။
အတိုင်း ကြည့်နေသည်။ ဆိုးသည်ကောင်းသည် ဝေဖန်ခြင်း
မပြု။ မေမေသဘောက အဘွားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သလို
ဖြစ်သူ ထန်ကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာ ထန် သိ
သည်။ ပန်ကီစွမှာလည်း မေမေသဘောထားက ရှင်းသည်။

ပန်ချစ်သူနှင့် ပန်ပျော်နေလျှင် ပြီးပြီဟု သဘောထားပေ
အဘွားကြောင့် မေမေမှာ ပန်အတွက် အဘွားကွယ်ရာမှာ
တိုင်သည်။ မျက်ရည်ကျရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာသူ။ သား
ချစ်ယောက် အဘွားကွယ်ရာမှာတော့ မေမေက ထန်ကို ပန်

အကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးတတ်သည်။

“ပန် အဆင်ပြေရဲ့လား ထန်၊ ဘာသတင်းရသေးလဲ”

“ပန် အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူ့ယောက်ျားကလည်း ပန်ထံ
တော်တော်ချစ်တယ်၊ အားလုံး ပန်သဘော၊ ပန်စိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားတယ်တဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ မေမေဖြင့် ပန် အဆင်မပြေဖြူ
မှာ အမြဲတွေ့ပူနေတာ၊ ဒေစီကလည်း မေမေကိုယ်စား ပန်ထံ
သူ စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ပြောတယ်”

“မေမေ သဘောကတော့လေ မေမေကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချစ်
တဲ့သူကိုပဲ ယူလာတာဆိုတော့ မေမေသမီးတွေကိုလည်း မေမေ
လိုပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်”

မေမေက အဘွားသဘောတူသည့် ဒေါက်တာနေဦးနှင့် ထွေး
သွားတွေ့မည်အချိန်မှာ ထန်မျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း
ထိုစကားကို ညင်သာတိုးတိတ်စွာ ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ ထန်နဲ့လုံးသားနဲ့ လက်ခံနိုင်တဲ့ သူ
ပဲ ထန် လက်ထပ်မှာပါ၊ ထန်အတွက် မေမေ မစိုးရိမ်ပါ၊
အဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင် ထန် ဒေါက်တာကို သွားတွေ့ပေး
ပါ”

ထန်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည့် မေမေ
ထန် နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့ပေမယ့် ထန်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဘာ
လိုနှစ်သိမ့်စကား ဆိုရမှန်းမသိ။ ဒေါက်တာနေဦးက ထန်ထံ
ချိန်းဆိုထားသည့် ဆိုင်မှာ ထန်အရင် ကြိုရောက်နေ၍ ထန်
မြင်တာနှင့် အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ကြိုဆိုသည်။

“ထန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ် နေဦးပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာတဲ့လား”

“ရှင်”

“ဪ...ကိုယ့်ကို ဒေါက်တာလို့ မခေါ်ပဲ တခြားတစ်
ပြောင်းခေါ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးနေဦး”

ထန်စကားကြောင့် ဦးနေဦးက ထန်မျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်ပြီး ညင်သာစွာပြုံးသည်။

“ထန်က ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် အပြင်မှာ ပိုငယ်ပြီးပိုလှ
သလိုပဲ”

“သင့်ခံယူပါ ဦးနေဦး”

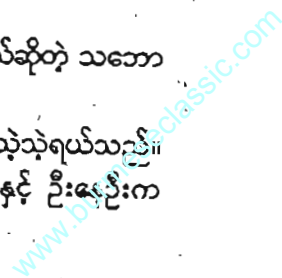
“ထန်မှာ ချစ်သူရှိလား”

“လောလောဆယ်တော့ မရှိသေးပါဘူး”

ထိုအဖြေစကားကို ဖြေရင်း ထန်မျက်ဝန်းထဲ ရိပ်ခနဲရောက်
သည့် စက်ကွင်းပုံရိပ်ကို အာရုံထဲက ချက်ချင်း မောင်းထုတ်
လိုက်သည်။ သူနဲ့ထန်က ဘာဆိုလို့လဲ။

“အခု မရှိသေးဘူးဆိုတော့ နောက်ရှိလာမယ်ဆိုတဲ့ သဘော
နဲ့နေဦးက သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“အခုလတ်လတ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ဦးနေဦးက

ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်ညားနေပါသည်။ လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဦးနေဦး အကြည့်တွေကို ရင်မခန့်သလို သူ့စကားတွေအပေါ်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမှု မခံစားပါ။

“ထန်က စကားပြောတာ ပွင့်လင်းတယ်နော်”

“ထန် ဒီလိုပဲ ပြောတတ်လို့ပါ”

“ကိုယ့် သဘောကျပါတယ်၊ ကိုယ့်တို့ကိစ္စကို ထန်ဘာလို့ သဘောရသလဲ”

“ထန် မသိပါဘူး”

“မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးနေဦးက ထန်မျက်နှာလေးကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

“ထန်က တစ်မျိုးလေးပဲ”

“ပြောပါဦး၊ ကိုယ့်ကိုဘာလို့ ထန် လာတွေ့တာလဲ”

“အဘွားက သွားတွေ့ပါဆိုလို့ပါ”

“အဘွားက”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပျောက်သွားသည်။

“အဘွားကို ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါဆိုရင် ထန်ကကိုယ့် လက်ထပ်မယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ထန် မပြောတတ်ဘူး”

“ခက်နေပါလား”

ထန်နဲ့သူ့ကြားမှာ တစ်ခုခု လွဲချော်နေသလို ခံစားရပေမယ့် သယ်လို လွဲချော်မှုလဲဆိုတာ သူ့ဘက်က အများကြီး စဉ်းစား နားထောင် ဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်း ထန် ဘာသိလဲ”

“ဘွားပြောထားတာပဲ သိပါတယ်”

“ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုရင်ရော”

“ထန် ဝမ်းသာမှာပါ”

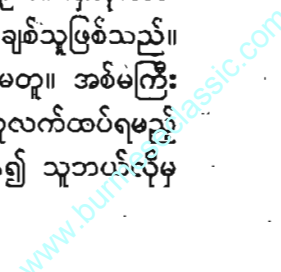
“ကိုယ်က ထန်ကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းမယ် ဆိုရင်ရော”

“ဦးနေဦး ချစ်သူကို ဦးနေဦးက သစ္စာဖောက်မလို့လား”

ထန်စကားကြောင့် သူ့ပြုံးသည်။

ထန်ကို သူ့သဘောကျပါသည်။ ထန်ထံမှ ရိုးသားပွင့်လင်း အပေါ်မှာလည်း ခင်မင်နှစ်လိုပါသည်။ မဖြစ်မနေ လက်ထပ် သည်ဆိုလည်း ထန်လို ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရ၍လည်း သူ့အတွက် မနစ်နာပါ။

ဒါပေမယ့် ထန်ကို သူမချစ်။ သူ့မှာ ချစ်ရမည့် ချစ်သူ မရှိပါ။ ထိုချစ်သူက ဦးနေဦး၏ဘဝ၊ ဦးနေဦး၏ နှလုံးသား အပေါ်မှာ ခုလုံး အမြတ်တနိုး ပေးအပ်ထားရသော ချစ်သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆင်းရဲသည်။ မိဘတွေက သဘောမတူ။ အစ်မကြီး သူ့က ပိုဆိုးသည်။ မိုးကိုချစ်ပေမယ့် သူ့လက်ထပ်ရမည့် ခုမှာ အဆင်မပြေ။ အားလုံးက တားမြစ်နေ၍ သူ့ဘယ်လိုမှ

ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင် ဖြစ်နေချိန်မှာ မမကြီး၏ အစီအစဉ်နှင့် ထန်က တွေ့ဖို့ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်က ထန်ကို ဘာအကြောင်းပြချင်နှင့်မှ ငြင်းပယ် ရာမရှိ။ စကားပြောကြည့်တော့ ထန်ကပိုပြီး ချစ်စရာကောင်း သည်။ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေမယ့် ထန်ပြောသလို သူ့ချစ်သူအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ရမှာကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် အ မရှိပါ။

“ဦးနေဦးကို ထန် တစ်ခုလောက် ပြောလို့ရမလား။”

“ပြောပါ”

“ဦးနေဦးချစ်သူမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟင်”

“သူ့မှာတော့ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

“သူက ဆင်းရဲလို့၊ အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘူးလို့ ဦးနေ နှစ်ဦးကို ဦးနေဦးမိဘတွေက ဦးနေဦးချစ်သူနဲ့ သဘောမတူကြတာ မဟုတ်လား”

“ထန် ဘယ်လိုသိလဲ”

သူ ထန်မျက်နှာကို အံ့သြသလိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်၍ ထ ပြုံးလိုက်သည်။

“ထန် မသိပါဘူး၊ ထန်ဘာသာ ခန့်မှန်းပြီး ပြောကြ တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်မမ ပန်ကိုလည်း အိမ်ထောင် သူ့ချစ်သူနဲ့ သဘောမတူလို့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလေ”

“အဘွားက ပန်ကို”

“ပန်ချစ်သူက...”

“ဟုတ်တယ်၊ ထန်တို့လောက် မချမ်းသာဘူး၊ မိဘတွေ

ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ အဘွားက သဘော မတူဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ပန်က သတ္တိရှိတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ သတ္တိမရှိဘူးလို့ ထန်က ပြောချင်တာ သား”

“ထန် မပြောဘူးနော်၊ ဦးနေဦးဘာသာ ပြောတာ”

ထန်စကားအဆုံးမှာ သူရယ်သည်။

“ထန်က လူလည်မလေးပဲ”

“ထင်လို့ပါ၊ ဦးနေဦးချစ်သူက ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“သူမှာပြု”

“ဪ”

“သူ့ကို ဦးနေဦးက သိပ်ချစ်မှာပဲနော်”

“အင်း”

“သနားပါတယ်”

စကားပိုင်းက ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ကဲ...အခု ကိုယ့်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ထန် အိမ်ပြန်တော့မယ်”

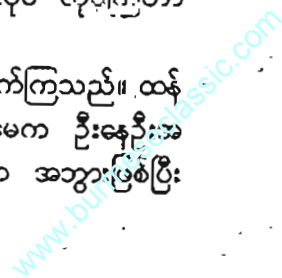
“ဒါအဖြေလား”

“ထန် မသိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ အခုလောလောဆယ် ဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာ

ပါ”

ပြောစရာစကားမရှိ၍ ထန်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ထန် အလောက်ကို စောင့်နေသည့် အဘွားနှင့်မေမေက ဦးနေဦးအ ကြောင်း ထန်ကိုမေးသည်။ အဓိကမေးသူက အဘွားဖြစ်ပြီး

ထန်တို့စကားကို မေမေက နားထောင်သူဖြစ်သည်။

ထန်အဖြေက မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းပါသည်ဆိုတာ ဖြစ်သည်။ အဘွားက ထန်အဖြေကို ကျေနပ်၍ ထန်နှင့်မေမေ စိတ်ချမ်းသာကြသည်။ ဒေါက်တာနေဦးမှာ ချစ်သူရှိတာကို ထန်အဖြေက ပြောစရာလည်း မလိုဟုထင်သည်။ ထိုကိစ္စသည် သက်တမ်းကြာသည်။ ထန်ကိစ္စမဟုတ်။

ညက ပန်ဖုန်းဆက်၍ ထန်တို့ညီအစ်မ စကားပြောကြသည်။ ပန် အဆင်ပြေနေသည်။ ပျော်နေသည်ဆိုတာ မေမေက ပြောရင်း ဒီည ပန်ဖုန်းထပ်ဆက်မှာ မေမေကို ကြိုအသိပေးထား၍ မေမေလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ အဘွားအိပ်ချိန်ကို စောင့်ပြီး ပန်ကဖုန်းဆက်သည်။

“မေမေ”

“သမီး ပန်”

သားအမိနှစ်ယောက် တော်တော်နှင့် စကားပြောလို ကြပါပြီ။ ထန်ကတော့ မေမေနှင့်ပန် စိတ်ချမ်းသာလျှင် ကျေနပ်သလို ဖြစ်၍ ပန်နှင့်စကားပြောရင်း ပြုံးနေသည့် မေမေမျက်နှာကို ကြည့်နေမိသည်။

“သမီးအဘွားလည်း သမီးကို သတိရနေမှာပေါ့ ပန်ရဲ့ သူ့အချစ်ဆုံးမြေးဆိုတော့ အဘွားက ပိုပြီး စိတ်ဆိုးတာပေါ့ကွာ။ ဒါကလည်း သွေးပူတုန်းမို့ပါ။ နောက်တော့လည်း သူ့မြေးက ပြန်ချော့လိုက်ရင် သမီးအဘွားက ပြန်ပျော့သွားမှာ”

မေမေပြောတာ မှန်နေ၍ ထန် အဘွားကို သနားသွားသည်။ အဘွား အချစ်ဆုံးမြေးက ပန်ပဲလေ။ အဘွား ဘယ်လောက်နာ

လဲ။ ဘယ်လောက် မျှော်မှန်းထားမလဲဆိုတာ ထန်မတွေးချင်။ သို့သော် ကျတော့လည်း ပန်နှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး ချစ်ရသည့် ချစ်သူကို ဘယ်လိုလုပ် စွန့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲဟု စာနာ နားလည်တွေးဆးမိသည်။

“သမီး ထန်...ပန်က သမီးနဲ့ စကားပြောဦးမယ်တဲ့”

မေမေက သူ့အခန်းပြန်သွား၍ ပန်နှင့်ထန် ဖုန်းနှင့်စကား ဆွဲဆက်ပြောကြသည်။ ပန် ဖုန်းချသွားတာနှင့် ထန်ဖုန်းက ချက်ချင်း အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စက်ကွင်းဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ထံမှ ကြားနေရသည့် ချစ်စကားတွေကို ထန် နားမထောင်ချင်ဘဲ ထောင်နေရသည်။ သူ့ဖုန်းဆက်တာကို အရင်လို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ဖုန်းမကိုင်ဘဲလည်း မနေရ။ ထန် ဖုန်းမပြောသည့်နေ့ဆို စက်ကွင်းက ထန်အိမ်ရှေ့ ချက်ချင်း နောက်လာတတ်တာကို ထန်ကြောက်သည်။

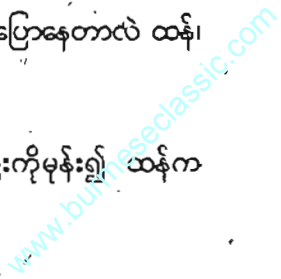
အဘွားနှင့်မေမေတို့ ထန်ကြောင့် နောက်ထပ် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာနှင့် စက်ကွင်း ဖုန်းဆက်တိုင်း ထန်မှာ စိတ်ပါပါပေါ့ပါ အမြဲဖုန်းပြောနေရသည်။ အခုလည်း ထန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာတွေပြောဦးမည်မသိ။

“ဟဲ့လို”

“ဘယ်သူနဲ့ ဒီလောက်အကြာကြီး ဖုန်းပြောနေတာလဲ ထန်၊ ကိုယ် ထန်ဆီဖုန်းခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ထန်ရည်းစားနဲ့ ပြောနေတာ”

မနာလိုသဝန်တိုသံကြီးနှင့် ပြောသံကြီးကိုဖုန်း၍ ထန်က

တမင်ရွဲပြီးပြောတော့ သူက ရယ်သည်။

“ထန်ရည်းစားက အခုမှပြောမှာ”

“ရှင်ပြောမှာ ဒါဆို ထန်ဖုန်းချလိုက်မှာနော်”

“နေဦး၊ ကိုယ် ထန်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“အဲမယ်...ဘာလို့ ထန်က ရှင်နဲ့တွေ့ရမှာလဲ”

“လွမ်းနေပြီကွ”

“လွမ်းရအောင် ရှင်နဲ့ထန်က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ချင်နေတာ ထန်ကမှ လက်မခံဘဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါတော့ ထန်ရယ်၊ ကိုယ် ထန်ကိုချစ်တယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ အခုချိန်ထိ ထန် ဘာအကြောင်းမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး”

“ပြောမရရင် ခိုးပြေးပစ်မှာနော်”

“အဲဒါတွေ့ကြောင့် ရှင်ကို ထန် ပိုကြောက်တာသိလား”

ထိုစကားကို အမှန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့နဲ့ထန် ကြာကြာ မဆုံရဲ။ စက်ကွင်းအကြည့်၊ စက်ကွင်းအပြောတွေကို ထန်ကြောက်သည်။ ဒီကြားထဲ ထန်ကို ခြိမ်းခြောက်အကြပ်ကိုင်ပြီး အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတာကို အမှန်းဆုံးဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန် တွေ့မှဖြစ်မယ် ထန်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ထန် ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ချင်လဲ၊ ထန် ချိန်းတဲ့နေရာ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

“ထန် မအားဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေ့တွေ့မှာလဲ”

“ဘယ်နေ့မှာမှ မတွေ့ဘူး”

“ကိုယ့်ကို အသည်းယားအောင် လုပ်နေတာလား ထန်၊ ထန်မလာရင် ထန်ဆီကို ကိုယ်လာမယ်”

ဒီလိုဆိုတော့ ထန် လန့်သွားသည်။

“ရှင်က ဘယ်ကိုလာမှာလဲ”

“ထန်အိမ်ကို”

“အို”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ရှင် ထန်အိမ်ကို မလာရဘူး၊ ပြောနေတဲ့ကြားက ဇွတ်လာရင် ရှင်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ ထန် လက်ခံစကားပြောတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း အပြတ် မုန်းပစ်လိုက်မှာ”

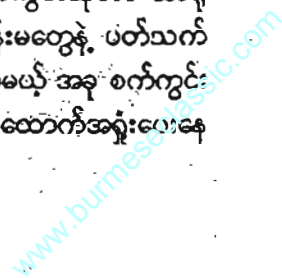
“အခုတော့ မမှန်းသေးဘူးပေါ့”

သူ အိမ်ကိုလာမှာကြောက်ပြီး ထန်စိတ်ထဲရှိတာတွေ အပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“အိမ်မလာစေချင်ရင် မလာဘူး၊ ထန်နဲ့ တခြားတစ်နေရာ မှာ တွေ့မယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

ထန်ထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံလေးကို နားထောင်ပြီး စက်ကွင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ထန်နဲ့ကျမှ သူလည်း စိတ်ညစ်နေရတာ အကြိမ်ပေါင်း မရေနိုင်တော့ပါ။ စက်ကွင်းဆိုတာ အာရုံအောက်ခံတတ်သူမဟုတ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် စက်ကွင်းလောက် ပြတ်သားနိုင်သူ မရှိပေမယ့် အခု စက်ကွင်းက ထန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးရှေ့မှောက် ဒူးထောက်အရှုံးပေးနေရသူဖြစ်နေသည်။

“ဒီမယ်ရှင်...”

“ကိုယ့်နာမည်၊ စက်ကွင်း”

“ရှင်ကို ထန် မချစ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနော်”

“ကိုယ်ကလည်း ထန်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်မိတာလို့ ပြောပြီးပြီနော်”

ထန်ပြောသည့် စကားအတိုင်း လိုက်တုပပြီး ပြောလိုက်၍ ထန်ဘက်က ငြိမ်သွားတာကို သူ သဘောကျသွားသည်။ စက်ကွင်းကြောင့် ထန် ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်နေတာကို သူသိသလို ထန်ဆိုသည့် သူမကြောင့် စက်ကွင်းစိတ်ညစ်နေတာကိုလည်း သူမကို သိစေချင်သည်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ဖို့ ဒီလောက်တောင် ခက်ခဲနေလား ထန်ရယ်”

“ရှင်ကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ချင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ထန်ကိုမချစ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောင်းချစ်လိုက်တာ ရှင်အတွက် ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းမှာပါ”

“ထန် ပြောသလိုဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အခု ကိုယ့်နှလုံးသားက ထန်မှထန်ဖြစ်နေတာ မင်းသိလား”

“ထန် မသိဘူး”

“မနက်ဖြန် ကိုယ် ဘယ်ကစောင့်ရမှာလဲ ထန်”

ဆက်ပြောနေလိုလည်း မထူး၍ ထန် မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရအောင် အရင်မေးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါပဲနော်၊ နောက်တစ်ခါ မရဘူး”

“ထန်သဘော၊ ပြော...ကိုယ် ဘယ်မှာစောင့်ရမှာလဲ”

“အရင်နေရာမှာ ကိုးနာရီ”

ထန်ဘက်က အရင်ဖုန်းချသွား၍ စက်ကွင်းလက်ထဲက ဖုန်းတို အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထန်နဲ့သူ့ကြားမှာ ရှိနေသည့် မရေရာမသေချာမှုတွေကို စက်ကွင်းမုန်းသည်။ အလိုလည်း ခရို၊ ထန်သဘောကိုလည်း သူနားလည်သည်။ ထန်က တခြားမိန်းကလေးတွေလိုလည်း အချိန်ဆွဲနေတာမဟုတ်၊ ဟန်ဆောင်နေတာလည်းမဟုတ်။

ရှုပ်ထွေးနေသော အိမ်တွင်းရေးကြောင့် ထန်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထန် ချစ်သူရည်းစား ထားရမည့်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား။ ဒီကြားထဲ စက်ကွင်းက ထန်ကို အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဂျီကျနေတာကို ထန် ကြောက်နေရတာနှင့် သူမဗေဒချင်ဘဲ စက်ကွင်းကို လာတွေ့ရသည်။ သူမ မပြောချင်တဲ့ စက်ကွင်းဖုန်းကို လက်ခံပြောရသည်။

စက်ကွင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထန်ကို သိပ်ချစ်မိသွား၍ ဤမျှ စိတ်ရှည်သည်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အရင်စိတ်နှင့်ဆိုလျှင် ထန်လို ဘာမှမဟုတ်သည့် ကောင်မလေးကို အရေးစိုက်နေမှာ မဟုတ်။ အပျင်းပြေဆော့ကစားပြီး ထားပစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

အခု စက်ကွင်းက အရင်လို မိုက်ကမ်းကမ်း စက်ကွင်းမဟုတ်တော့ဘဲ အချစ်အတွက် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော နှလုံးသားနှင့် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်သော မနာလိုဝန်တိုခြင်းတို့ ပြည့်လွှမ်းမိုးနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

ထန်ဘက်က သူ့အပေါ် တစ်ခုခု ဂရုမစိုက်သလို တင်ချက်လုပ်လိုက်တာနှင့် စက်ကွင်းနှလုံးသားရဲ့ ဘယ်နေရာက ဖုန်းမသိ။

အခဲရခက်အောင် နာကျင်နေတတ်တာ ခက်နေသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုလား။

စက်ကွင်းကိုယ်တိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထန်ကို ချစ်သလို မချစ်ဖူးတော့ အချစ်ရဲ့အတိမ်အနက်၊ အချစ်ခံစားချက်၊ အချစ်သဘောထားကို သေချာမသိ။ ထန်နဲ့ ပတ်သက်လာမှ စက်ကွင်းကိုယ်စက်ကွင်း အံ့ဩရတာတွေလည်း ရှိသည်။ နားမလည်နိုင်စရာတွေလည်း ရှိသည်။

ချိန်းသည်နေ့မှာ စက်ကွင်းအစောကြီး အိပ်ရာကနိုးနေသည်။ ညကလည်း တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ သူ့အတွေးအာရုံထဲ ထန်အကြောင်းတွေပဲ ရောက်နေသည်။ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သွားသွား သူနှင့်အတူထန်က အမြဲပါနေတာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

“အခုတလော သားကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ငူငူငိုင်ငိုင်နဲ့ သားကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေလို့လား သား”

“ဒယ်ဒီက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

စက်ကွင်းစကားကြောင့် ဒယ်ဒီက တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ဒယ်ဒီလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ သားရ၊ ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့၊ မာမိကြီး...မင်းသားတော့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ပုံစံကြည့်ရတာ သားက သူ့ကောင်မလေးကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်လား သား”

မာမိစကားကြောင့် စက်ကွင်း ပန်းရင့်ရောင် ပြောင်းသွားပြီး တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ မိသားစုထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ

စက်ကွင်းချစ်သူ ရည်းစားအကြောင်း အခုလို တရားဝင်ပြောဆို ဆွေးနွေးတာမျိုး မရှိဖူးပါ။ ဒါ စက်ကွင်းအတွက် ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။

“တွေ့လား...ခင်၊ မင်းသား ရယ်နေပြီ”

“မာမိတို့ကိုလည်း ပြောပါဦးသားရယ်၊ ဘယ်သူ့သမီးလေးလဲ”

မာမိက သူ့ချွေးမလောင်းအကြောင်း စပ်စုပေမယ့် စက်ကွင်း မဖြေပါ။

“သေချာမှ မာမိတို့ကို ပြောပါ့မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ သားရ၊ မင်းဥစ္စာက အခုထိ မသေချာမရေရာသေးဘူးလား”

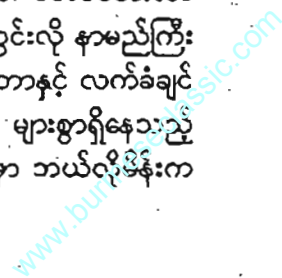
“ကျွန်တော့ဘက်ကတော့ သေချာပါတယ်၊ သူ့ဘက်ကသာ ဘာမှန်းမသိသေးတာ”

“ဟား...သားလိုလူကိုတောင် စဉ်းစားနေရသေးတဲ့ မိန်းကလေး ရှိသေးလား”

“ရှိတယ် ဒယ်ဒီ”

“တယ် ဟုတ်ပါလား၊ သားချစ်သူကို ဒယ်ဒီ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ သူက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ သား”

စက်ကွင်း ဒယ်ဒီစကားကြောင့် မာမိကပါ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ စက်ကွင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ စက်ကွင်းလို နာမည်ကြီးချွေးမင်းသားတစ်ယောက်ကသာ ချစ်ပါရစေဆိုတာနှင့် လက်ခံချင်ကြသည့် ခေတ်သမီးပျိုတွေ၊ သမီးရှင်တွေ များစွာရှိနေသည့်ကြားက စက်ကွင်းအချစ်ကို လက်မခံချင်သူမှာ ဘယ်လိုမိန်းက

လေးမျိုး ဖြစ်သည်ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ မေးခွန်းဖြစ်လာသည်။
“သူက ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒါပေမယ့် ထန်က အရမ်းရိုးသားတယ်၊ သိပ်လည်း အပြစ်ကင်းတယ်”

“ညွှန်းလှချည်လား သားရဲ့”

မာမိက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မာမိတွေ့ရင် ထန်ကို ချစ်သွားမှာပါ”

“နာမည်က ထန်တဲ့လား သား”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ သူ့နာမည် ထန်၊ အခုသူနဲ့ ချိန်းထားလို့ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

မာမိနှင့်ဒယ်ဒီ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ စက်ကွင်းနှုတ်ဖျားက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်း ပထမဆုံး ကြားရခြင်း ဖြစ်၍လည်း အံ့သြနေကြသည်။ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ စက်ကွင်းနှုတ်ဖျားက မည်သည့် မိန်းကလေးအကြောင်းမှ မပြောဖူး။

“ချွေးမလိုက်တောင်းပေးဖို့ အခုထဲက တစ်ခါတည်းပြင်ထား မာမိကြီးရေ၊ ဒီပုံနဲ့ဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်မကြာခင် မြေးချီရတော့မှာ သေချာတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဆင့်တို့ ဝမ်းသာရမှာပေါ့ ကို၊ သီတို့ မြေးလေးကို မြင်ပြီးကတည်းက ဆင့်က မြေးချီချင်နေတာ ကြာလှပြီ သား အိမ်ထောင်မပြုလည်း ဆင့်ကိုယ်တိုင် သားကို အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တော့မှာ ဒယ်ဒီကြီးရေ”

စက်ကွင်း ဒယ်ဒီနှင့်မာမိက သူတို့အစီအစဉ်နှင့် သူတို့ဖျော်

ကြသလို ကာယကံရှင် စက်ကွင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ထန်ချစ်ကို ဘယ်လိုရယူ သိမ်းပိုက်ရမလဲတွေးရင်း သူ့စိတ်ကူးနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ချစ်သူအလားကို စောင့်နေသည်။

အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် ထန် ပိုလန်သွားကာ
 သွားမျက်နှာကို အလန်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။ အဘွားက
 တားပြောမပျက်။ ထန်ကို ဆိုဆုံးမနေမှ ထန်စိုးရိမ်လွန်သွား
 သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အချိန်က နီးနေပြီ။ အခုထိ အဘွား
 ထန် သွားလို့မရသေး။ ထန်ကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်၍ လုပ်
 နှိုးမသိ ပြစ်နေချိန်မှာ ထန်နှင့်အဘွားနားသို့ မေမေရောက်လာ
 သည်။

အခန်း (၅)

ပြောသည့်လူဘက်က လွယ်ပေမယ့် ထန်မှာတော့ အိမ်
 အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့အရေး စက်ကွင်းဆိုသည့်လူ ပြောသလောက်
 မလွယ်။ ဒီနေ့မှ အဘွားက ထန်ကို သူ့နား တစ်ချိန်လုံး ခေါ်ထ
 ပြီး ထန်နှင့် ဒေါက်တာနေဦးတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပလ
 ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေ လုပ်ရမည်။ နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးအသို
 အပိုင်း ဘယ်လိုဘာညာနှင့် ထန်မင်္ဂလာပွဲကို အဘွား စိတ်ထ
 သည့်အတိုင်း ပြောချင်ရာ ပြောနေသမျှ ထန်က နားထောင်သ
 အဖြစ် အဘွားစိတ်ကြိုက် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်နေရသည်။

လူက အဘွားနားမှာ ငြိမ်နေပေမယ့် ထန်စိတ်တွေက
 မငြိမ်ပါ။ ချိန်းထားသည့်အချိန်၊ ချိန်းထားသည့် နေရာထန် ရော
 မလာတာနှင့် ထန်အိမ်ရှေ့လာမည့် စက်ကွင်းဆိုသည့်
 အကြောင်းတွေက ထန်မှာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် နာရီ
 မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မောနေမိသည်။

“တီ... တီ”

“ဆေးသောက်ရအောင် မာမီ၊ ဒီစွပ်ပြုတ်ကလေး အရင်
 သက်ဦးနော်၊ ပြီးမှ ဆေးသောက်”

“အေးပါ ခင်ခင်ရယ်၊ ထန်နဲ့ စကားပြောမပြတ်သေးလို့

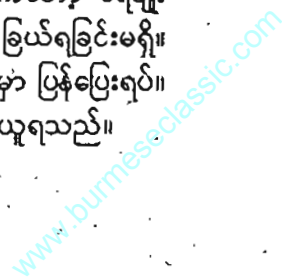
“ထန်ကို နောက်မှစကားဆက်ပြောပါ မာမီရယ်၊ ဆေးက
 အချိန်နဲ့သူ သောက်ရတာဆိုတော့ အချိန်လွန်သွားရင် မကောင်း
 နဲ့”

“ကဲ...ကဲ ဒါဆိုလည်း ထန်သွားတော့၊ အဘွားလည်း
 သောက်ပြီး နားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

ထန်တစ်ကိုယ်လုံး အခုမှ ပေါ့သွားကာ အဘွားအခန်းထဲက
 ထွက်ခဲ့သည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထန်ရပ်လိုက်တော့ ရေချိုး
 အသွင်နှင့် ထန်ပုံစံက ဘာတစ်ခုမှ လိမ်းခြယ်ရခြင်းမရှိ။
 တော်အစား ကမန်းကတန်းလဲပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ပြန်ပြေးရပ်။
 အခန်းဆိုးဆေးတင်ယုံတင်ပြီး ကားသော့ပြေးယူရသည်။

“အသိန်း... လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မေမေမေးရင် မမ အပြင်ခဏသွားတာလို့ ပြောလိုက်နော်... ကြားလား”

“ကြားပါတယ်”

ထန် ကားပေါ်ရောက်တော့ ချိန်းထားသည့်အချိန်ကို ကျေလွန်နေပါပြီ။ ထန် အလာနောက်ကျလို့ စက်ကွင်းဆိုသည့်ပြင် ပြန်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းပေမယ့် ထန်ဆုတောင်းက မပြည့်စေဘဲ ထန် ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထန်အလာစောင့်နေမှန်းမသိသည့် စက်ကွင်းဆိုသည့်လူက ထန်နား ဘွားဆီရောက်လာသည်။

“ထန်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ထန်ကို ဒီလောက် ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ”

“ထန် ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

ဒေါသနှင့် ရန်လိုနေသော ထန်မျက်နှာလေးကို အမြဲတမ်း စူးစိုက်ကြည့်၍ မေးလာသူကို ထန်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထန်မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေသည့် စက်ကွင်းမျက်ဝန်းများနှင့်အဆုံမှာ ထန်မျက်နှာလေး ရှိန်းခနဲ ပူနွေးသွားကာ အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ထန် မုန်းတယ်... သိလား”

“ကိုယ်ကတော့ ထန်ကို ချစ်တယ်”

“ရှင် ထန်ကို ဘယ်အချိန်ထိ အခုလို ခြိမ်းခြောက်အကူကိုင်နေဦးမှာလဲ စက်ကွင်း”

“ကိုယ့်ကို ထန် အထင်မှားနေပြီ”

“ဘာရှင်”

“ထန်ကို ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မခြိမ်းခြောက်ဘူး ထန်၊ ကိုယ် တကယ်လုပ်မှာကိုပဲ ထန်ကိုပြောပြတာ”

“ရှင် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလား၊ ထန်ကို ရှင်က ဘာထင်နေလို့လဲ”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံချင်ရတာလဲ ထန်ရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ထန်ကို ချစ်စိတ်နဲ့ ဘယ်လောက်ခံစား နာကျင်နေရတယ်ဆိုတာ ထန်သိလား”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ထန် မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ရှင်ကိုပြောပြီးပြီပဲ”

“တခြားသူကို မချစ်ချင်နေပါ ထန်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ချစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ထန် ပြန်တော့မယ်”

နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့် ထန်ကိုကြည့်ပြီး စက်ကွင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ လှပသော ထန်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထန် သူ့ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ဇွတ်အတင်း ကားတင်ခိုးပြေးသွားချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

“ထန်ပြန်ရင် ကိုယ်လိုက်မှာပဲ”

“ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

ထန်နှင့်သူ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

“ရှင်ကြောင့် သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တာမြင်ချင်တယ်ဆို

ရင် ရှင့်သဘောပဲ၊ အဘွားက ထန်ကို ရှင်နဲ့အတူ တွဲမြင်လို့တော့ နောက်ဘယ်တော့မှ ထန်ကို အိမ်အပြင်ပေးထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆိုးဆုံးက အဘွား သဘောတူတဲ့လူကို ရှင်ကြောင့် ထန်ယူရမှာကိုပဲ”

“ထန်”

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ထန်ကားပေါ်က အခုဆင်းပါ”

“မဆင်းဘူး”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်တာ မြင်လား၊ နောက်ထပ် တခြားသူတွေ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို သတိမထားမိခင် ဒီနေရာက မြန်မြန်မောင်းထွက်လိုက်တော့ ထန်”

“ဦး”

ဒေါသနှင့် ထန်ကားလေးကို လီဗာတအား ဖိနင်းပစ်လိုက်သည်။ တကယ်လည်း ထန်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်ထဲကလူတွေက ရော၊ ဆိုင်အပြင်မှာ ရှိနေသည့် လူတွေကပါ စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြ၍ ထန် ထိုနေရာမှာ ကြာရှည်ဆက်မနေရဲပဲ အဘွားအသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်ပါလျှင် ထန်တို့သတိအဘွားနားကို ပေါက်ကြားသွားမှာ ထန် ကြောက်ပါသည်။

စက်ကွင်းဆိုသည့်လူက ထန်ကားပေါ်မှ မဆင်း။ ဒီလူက တင်ပြီး အိမ်ကိုပြန်၍ မဖြစ်သည့်အတူ ခြေဦးတည့်ရာ လမ်းတိုင်း ထန် ကားကိုလျှောက်မောင်းနေမိသည်။ နောက်တော့ စိတ်ရှုပ်လာတာနှင့် လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ထန်ကားကိုထိုးရပ်ပြီး တွင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ”

“ရှင် ထန်ကားပေါ်က အခုဆင်းပါ”

“ထန်က ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ကြည့်စမ်း...ဒီလူ”

စက်ကွင်းက ထန် ဒေါသဖြစ်နေတာကို ဂရုမစိုက်သည့်အပြင် သူပြောချင်ရာပြောပြီး ကားခုံမှာနို့ပြီး ခပ်တည်တည် လက်ခံ၍ မျက်လုံးနှစ်ဖက် ပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ထန်မှာ စက်ကွင်းက ဆီပုံကိုကြည့်ပြီး ထန်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးသည့် လူအဖြစ် စိတ်ထက်ရှို ထုရိုက်ပစ်ချင်လာသည်။ ခဏဆိုပြီး အိမ်ကထန် ထွက်ခွာခဲ့တာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာပြီမသိ။ မေမေက ထန် ဘယ်အထိသွားမှန်းမသိ၍ စိတ်ပူနေတော့မည်။

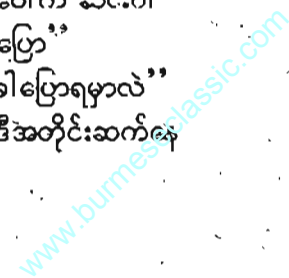
စက်ကွင်းဆိုသည့် လူကလည်း မချစ်ပါဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူးဆိုတာ ပြောမရဆိုမရ။ ထန်ကားပေါ်မှာ ပေပြီးတမင် ထိုင်နေသည်။ ကားပေါ်က ထန် ဆွဲချ၍လည်း ဆင်းမှာမဟုတ်။ ကားကွန်းနှင့်မိန်းမအားခြင်းကလည်း မမူ။ သူ့သဘောလိုက်ပြီး အကြိုက်ဆောင်ရမည်ဆိုရင်လည်း နေရင်းထိုင်ရင်း ထန်မှာ ခြင်းစားတစ်ယောက် ကောက်ရသလို ဖြစ်ရတော့မည်။

“ထန် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ထန်ကားပေါ်က ဆင်းပါ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို ထန် လက်ခံပြီလား ပြော”

“လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ရှင့်ကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်လည်း ထန်ကားပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းဆက်နေ”

“ပြောမရလည်းနေ၊ ထန်တော့ သွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်က ထန်ဆင်းသွား၍ စက်ကွင်း အံ့ဩသွားသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ထန်ကသူ့ကားကို စက်ကွင်း လက်ထဲ ထားရစ်ခဲ့တာကို မယုံနိုင်။ စက်ကွင်းအချစ်ကို လက်မ ဖို့ ထန်ဘက်က ဒီလောက်တောင် ခက်ခဲနေတာကို သူ့စိတ်ထဲ အတော်ထူးဆန်းနေသည်။ စက်ကွင်းဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဤ တစ်ကြိမ်သာ ကြုံဖူးသည်။ ဘယ်သူမှ ထန်လို သူ့ကိုမလုပ်၊ စက်ကွင်းဆိုလျှင် ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်သူ မိန်းကလေး အနန္တတ မှာ ဘာကြောင့် ထန်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး မပါဝင်ရသနည်း။

ထန်က လမ်းပေါ်လာသမျှ အငှားကားတွေကို တစ်စီးပြီး တစ်စီးတားနေသည်။ ဘယ်သူမှ ထန်ကို ကားရပ်ပေးခြင်းမရှိ၊ အားလုံး ခရီးသည် တင်လာကြသူတွေချည်းဖြစ်၍ ထန်မှာ ကား ငှား၍မရ။ နေကလည်းပူ၊ လူကလည်း ဒေါသဖြစ်နေ၍ ထန် မျက်နှာလေး နီရဲခက်ထန်လျက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေးပြီး ကိုယ် မနိုင်ခဲမရစိတ်တွေနှင့် ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ကျလာသည်။

ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ထန် အခုလိုဖြစ်နေရတယ် လည်းမသိ။

“ကျွန်း”

“ထန်”

ထန်ရှေ့မှာ ရပ်လာသည့် ထန်ကားနှင့် ကားမောင်းသူနေရာ က စက်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ထန်ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲလိုက်သည့် အခိုက်...စက်ကွင်းက ထန်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စများကို တွေ့

မြင်သွားကာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ထန် ငိုနေတာလား”

စက်ကွင်းအမေးကို ထန်မဖြေ။

သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသောကားကို ဇွတ်အတင်းတားနေ၍ စက်ကွင်းက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ထန်လက်လေးတစ်ဖက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထန်လက်ကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ကားထဲကို အရင်ဝင်”

“မဝင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ဆို ဘယ်ကိုမှ အတူမသွားဘူး၊ ထန်လက် တိုလွတ်”

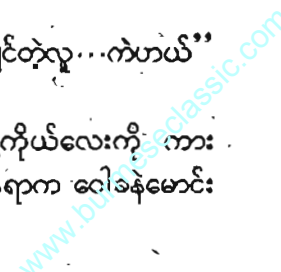
“လွှတ်လို့ဆိုနေနော်”

စက်ကွင်းက ထန် ဘယ်လိုရုန်းရုန်း ဂရုမစိုက်။ ထန် တား နေကြသည့်ကြားက ထန်လက်လေးတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး ထန်ကိုယ်လေးကို ရပ်ထားသည့်ကားရှိရာ ဇွတ် အတင်း ဆွဲခေါ်လာ၍ ထန်ရှင်ထဲက ထိန်းချုပ်ထားသည့် ဒေါသ အိုးလေး အဆုံးအထိ ပေါက်ကွဲသွားကာ စက်ကွင်းကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးများနှင့် အဆက်မပြတ် ထုရိုက်မိလျက်သား ဖြစ် သွားသည်။

“ဒီလောက်တောင် လူကို အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့လူ...ကဲဟယ်”

“ကဲ...ကဲ”

ထုရင်းရိုက်ရင်း စက်ကွင်းက ထန်ကိုယ်လေးကို ကား အောက်ခန်းထဲ အရောက်ပို့ပေးပြီး ကားကိုနေရာက ဝေါခနဲမောင်း

ထွက်ခဲ့သည်။ ထန်မှာ စက်ကွင်းလုပ်ပုံကို မခံမရပ်နိုင်စိတ်နှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အီးခနဲ အသံထွက်ငိုယို ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုလူမှ ထန်ကို ဒီလိုပုံစံနှင့် ဇွတ်တရွတ် အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျတာ မခံဘူး။

အခုတော့ ထန်ရည်းစားမဟုတ်၊ ဘာမှလည်း မဟုတ်သည့် သူစိမ်းယောက်ျားပျို တစ်ယောက်က ထန်ကိုသူ့စိတ် သူ့သဘောအတိုင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်နေ၍ ထန်မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေခိုက်မှာ စက်ကွင်းက ထန်အပြုအမူ၊ ထန်မျက်ရည်ဒဏ်တို့ကို မခံနိုင်တော့သည့် အဆုံးသူမောင်းလာသည့် ထန်ကားလေးကို ကန်တော်ကြီးထဲ တအားချိုးကျွေမောင်းဝင်ပြီး လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ တသိမ်သိမ် ရှိုက်ငိုနေသည့် ထန်ရှိရာကားနောက်ခန်းထဲ ဝုန်းခနဲ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာ၍ထန် လန့်အားချိန်မှာ သူက ထန်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေယူကာ ထန်မျက်နှာလှလှလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ မညာမတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရွာချပစ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ထန်မှာ ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရလိုက်။

လှုပ်မရအောင် တင်းကျပ်စွာ နောင်ဖွဲ့ထားသည့် စက်ကွင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ထန်တစ်ကိုယ်လုံး ကျိုးကျေမတတ် နစ်ဝင်ပူးကပ်လျက်၊ အေးစက်နေသော ထန်နှုတ်ခမ်းလေးကို စက်ကွင်းက ဇွတ်အတင်း နွေးထွေးသွားစေခဲ့သလို ပူနွေးလိုက်လှသော သူ့အနမ်းတွေက ထန်နဖူးပြင်၊ နှာတံ၊ ပါးပြင်နှင့်လည်တိုင်ခံဖွေးဖွေးအနံ့ မွတ်သိပ်ပြင်းပြစွာ ကျရောက်လာ၍ ထန်မှာ ရှောင်တိမ်း

နေ့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။

“ထန်ကိုလွှတ်”

“ဟင့်အင်း”

“ထန်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်”

“ချစ်တယ် ထန်ရယ်”

“ရှင်နော်”

“ထန် မကြိုက်ဘူးဆို”

“အို”

ထန်မျက်လုံးထဲ ရှက်စိတ်ဖြင့် ပြာဝေသွားသည်။ ထန်က နန်းကန်ဖို ကြိုးစားလေ သူကပို၍ တင်းကြပ်လေဖြစ်၍ ထန်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အသက်ရှုမှားလျက် မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ ရှက်လန့်ကြား မေးမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ စက်ကွင်းထဲမှ ပူနွေးဖိုလို့က်သော ထွက်သက်လေတို့က ထန်ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်တို့မှာ သူ့ရောက်လျက် နှင်းဆီဖူးငုံ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာတော့ သူ့အနမ်းတွေ ဝ ရှည်ကြာစွာ တည်တန့်နေသည်။

“ထန်”

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“မကျေနပ်ရင် ထပ်ရိုက်ပါဦး ထန်၊ ရိုက်လေ”

အသားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်မိသံအဆုံးမှာ ထန်လက်တစ်ခုလုံး နာကျင်သွားပေမယ့် သူကတော့ ဘာမှမခံစားရဘဲ တစ်ယောက်လို နာကျင်မှုကိုမပြ။ ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို နူးညံ့စေရုံသာ ရွန်းလက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် နင့်နှင့်သည်းသည်း

စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ထန်လက်လေးကို ဆွဲယူကာ သူ့ပါးကို အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ခိုင်းပေမယ့် ထန် မရိုက်ဖြစ်တော့ပါ။

သူ့လက်ထဲမှ ထန်လက်လေးကို ရုန်းယူပြီး ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မှောက်အပ်ပြီး ထန်ငိုချလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ထန်မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“ထန်ရယ်”

“ထန်ကိုချစ်တာ ကိုယ့်အပြစ်လား”

သူ့အမေးကို ထန် မဖြေနိုင်ပါ။

ထန်သဘောမပါပဲ သူ့သဘောနှင့်သူ ထန်ကိုဇွတ်အတင်းအနိုင်ကျင့်တာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်လျက် သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်နေသည်။

“ထန်”

“ရှင် ထန်အသားကို မထိနဲ့နော်”

ထန်က သူ့ပခုံးကို လာရောက်ဆုတ်ကိုင်သည့် စက်ကွင်းလက်ကို သူမလက်ကလေးများဖြင့် ကဲကဲဆတ်ပုတ်ထုတ်လိုက်တာကိုကြည့်ပြီး ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ပိုနားလည်ကာ ပိုချစ် ပိုမြတ်နိုးမိသည်။

“ထန်ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေပြီ ထန်၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လဲသေလိုက်ပါလား”

“ကိုယ့်ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပြန်ချစ်ပါလား ထန်ရယ်”

“ရှင် ထန်ကားပေါ်က အခုဆင်းနော်”

“ပြောမရရင် ထန်ကို ကိုယ်က ဇွတ်အတင်းခိုးပြေးမှာနော်၊ ခြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ထန်ကို မခွဲနိုင်လို့ ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာ”

“သွား... သွား၊ ရှင်မျက်နှာကို ထန်မကြည့်ချင်ဘူး၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ထန်နဲ့လာမပတ်သက်နဲ့”

“ရှင်ကို ထန် မုန်းတယ်”

“သိပ်မုန်းတယ်... သိလား”

“ကိုယ်ကတော့ ထန်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ထန်ကို လွှတ်”

“လွှတ်ဆို”

“အို... အမေ”

ထန်ကိုစက်ကွင်းက စကားဆို ရန်တွေ့ခွင့်မပြုတော့။ မုန်းစကားတွင် တွင်ဆိုနေသည့် ထန်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဒုတိယအကြိမ် အမြတ်တန်း သိမ်းပွေ့ပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ရင်း ထန်ဖို ကြိုးစားနေသည့် ထန်လက်လေးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထုပသော ထန်မျက်နှာလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ သိပ်သပ်သည်းသည်း ခြွေချဖြစ်သွားသည်။ နီးကပ်လွန်းသော ရင်ခွင်နှစ်ခုထဲမှ ရင်ခန့်သံက ပြင်းထန်ကျယ်လောင်နေ၏။ နီရဲသော ထန်၏ နှင်းဆီလွှာနှုတ်ခမ်းအစုံက စက်ကွင်းနှုတ်ခမ်းဖျားအောက်မှာ သက်ဝင်ပျောက်ဆုံးသွားကာ ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာ၏။

“ချစ်တယ် ထန်ရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

နှုတ်ခမ်းချင်းအခွာမှာ စက်ကွင်းနှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ မူမမှန်။ ခပ်ရှုရှုနှင့် တုန်ရီနေ၍ ထန်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ။ မကြည့်ဘဲ အောင် ရှက်နေ၏။

“ထန်”

“ထန် ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ့်ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မှာလား ထန်”

“ထန် မသိဘူး”

“ကိုယ့်ကို ထန် ရိုက်ချင်ရင်ရိုက်ပါ”

“ရိုက်လေ”

“ကိုယ် ထန်အချစ်ကို မရမချင်း ထန်ကိုပေးမလွှတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်”

ထန် သူ့မျက်နှာကို ထိတ်လန့်သလို မော့အကြည့်မှာ နီရဲစိုစွတ်သည့် သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို မကြည့်ရဲ၍ ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ ထန်”

“အို...မဟုတ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထန်အဘွားကို ကြောက်လို့လား၊ ကိုယ့်မိဘတွေကို ကိုယ်နဲ့ထန်အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ရှင် စိတ်ထင်ရာ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ထန်သဘောမတူဘူး”

“ထန် သဘောတူအောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော

လေ”

“ထန်ကို မေ့လိုက်ပါ”

“မရတော့ဘူး ထန်၊ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ထန်ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ထန် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တူ...တူ...တူ”

“ဟော...ထန်အိမ်က ဖုန်းလာနေပြီ၊ ထန်ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ထန် ပြန်ပါရစေတော့ရှင်”

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ ထန်လဲမသိတော့။ အမေဖုန်းကို မကိုင်သေးပဲ အခုချိန်ထိ ထန်ကားပေါ်မှာ မဆင်းသေးဘဲ ထန်နားမှာ အတူရှိနေသူကို ထန် တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ထန်ချစ်တယ်လို့ ပြောရင် ထန် ပြန်လို့ရပြီ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လိုက်ပါ ထန်ရယ်၊ ချစ်တယ် မဟုတ်လားထင်”

ဖုန်းအသံက အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေသလို ထန်ထံမှ အချစ်ကို မပြတ်တောင်းပန် အသနားခံနေသူကြောင့် ထန် မဖြေချင်သောအဖြေကို သူ့ကျေနပ်အောင် ပေးလိုက်ရသည်။

“အင်း”

“ဟာ...ထန်၊ မောင့်အချစ်ရယ်”

“အို”

ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာကို ထန် မတားနိုင်လိုက်ပါ။

“အခုချိန်ကစပြီး ထန်က မောင့်ချစ်သူနော်”

“အင်းပါ”

“ကဲ...ကားပေါ်က ဆင်းတော့”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဦးလေ”

“ဖြော့ပြီးပြီ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ထန် ခေါင်းညိတ်တာ မမြင်ဘူးလား”

“မရဘူး”

“ပါးစပ်ကပြော”

ထန်ပါးလေးတွေ ဆေးမကူပဲ နှင်းဆီသွေးရောင် လွမ်းသွားပုံကို စက်ကွင်းက ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တွေအနံ့ မြန်နေသည်။

“ဟိတ်... ပြောလေ”

“အင်း... ချစ်တယ်... ချစ်တယ်၊ ကဲ... ကားပေါ်က ဆင်းတော့”

“ဘယ်နှယ်... လူကို ကားပေါ်က ဇွတ်နှင်နေရတာလဲ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလေးတော့ တရားဝင်ကျင်းပပါစေဦး”

“စက်ကွင်း... ရှင်နော်”

အလန်တကြား အော်သံလေးက စက်ကွင်း ချစ်အနံ့မီးတွေ အောက်မှာ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

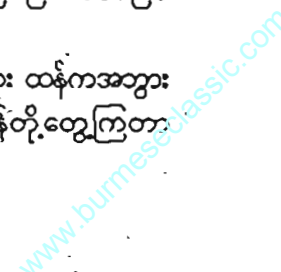
အခန်း (၆)

နေရင်းထိုင်ရင်း ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ရသော ထန်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိ။ ထိုချစ်သူရရှိသော ထန်အတွက် အချစ်၏နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာတခြားမဟုတ်။ ထန်၏ အသစ်စက်စက် ချစ်သူထံမှ ဖုန်းတိုင်း ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် လူအလစ်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးသည်းထိတ်ရင်ဖို ဖုန်းခိုးပြောခြင်းနှင့် မကြာခဏ ချစ်သူ၏ ခြေမူခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထန် ဘယ်လိုမှ ထွက်လာလို့ အဆင်မပြေလို့ပါ စက်အရလည်း ဖုန်းနဲ့နေတိုင်း စကားပြောနေရတာပဲ၊ ကျေနပ်အောင်”

“ထန်ကို လွမ်းနေပြီကွာ၊ မျက်နှာလေးဖြစ်ဖြစ် ခဏမြင်ခြင်းရမှ ဖြစ်မှာ”

“အဘွား နေမကောင်းဘူး စက်၊ တစ်ချိန်လုံး ထန်ကအဘွားအား လူနာစောင့်လုပ်နေရတာ၊ နောက်မှ ထန်တို့တွေ့ကြတာနော်”

“ထန်ရေ”

“ဟော...ဟိုမှာ မေမေခေါ်နေပြီ၊ ဒါပဲနော်စက်”

“ထန်”

စက်ကွင်းက ထန်နာမည်ကို ခေါ်နေပေမယ့် ထန်က သူ့ဖုန်းကို ဝီတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ ဒီလောက် အကြာကြီး စကားပြောနေတာထန်”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ပါ မေမေ၊ ပန်အကြောင်း မေးနေလို့ ခေါ်နေတာပါ”

ပန်အမည်ကြားတာနှင့် မေမေမျက်နှာ ညှိုးသွားတာကြောင့် ပြီး ထန် စိတ်မကောင်း။ မေမေက ထန်ကိုယုံကြည်သည့် စိတ်ချသည်။ မေမေယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး မိခင်ပြစ်မှုကို လိမ်ညှာလိုက်မိသည့်အပေါ်မှာ ပထမဆုံး ထန်နောင်ရလာသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ ထန်”

“ဟိုလေ...ထန်မှာ...”

“ထန်ရေ...ထန်”

“အန်တီခင်”

“သီဟအသံပဲ မေမေ၊ သီဟ ပြန်လာပြီ”

“လာပြီ သီဟ”

“ထန် သီဟဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် မေမေ”

“မေမေပါလိုက်မယ် သမီး”

သားအမိနှစ်ယောက် သီဟရှိသည့် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ ထန်က စက်ကွင်းအကြောင်း မေမေကိုပြောပြရန် ကြိုးစားရင်း ပြောခွင့်မရလိုက်။ သီဟက ပိုဝလာသလို မျက်နှာကြီးဝလာပြီး ပြုံးနေကာ ပန်နှင့်သူ့ယောက်ျားဂန္ဓအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီကစစ်စရာမလို။ သူသိသမျှ တစ်လုံးမကျန် မေမေနှင့်ထန်ကို ပြောနေချိန်မှာ အဘွားများ ရောက်လာမလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် အဘွားအခန်းကို မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရသည်။

ပန်အကြောင်း ကြားရသည့် သတင်းတွေက သိပ်တော့ ချီးပါ။ ပန်တို့စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေကြသည်။ ဂန္ဓအဖေနှင့် မေမေက ဂန္ဓတို့စီးပွားရေးလုပ်ရန် ပြင်ဦးလွင်မှာ ခြံတစ်ခြံဝယ်ထားသည်။ ဂန္ဓတို့နှစ်ယောက်က ထိုခြံထဲမှာ အတူနေကြပြီး ကော်ဖီအလုပ်ကို အတူလုပ်ကြသည်။ သီဟနှင့်တွေ့တော့ ပန်က ငိုကြွေးသည်။ ထန်တို့အတွက်ဆိုပြီး ပန်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ထည့်ပေးလိုက်ရုံမက အဘွားအပါအဝင် မေမေနှင့်ထန်ကိုပါ စာတစ်စောင်စီ ရေးပေးလိုက်သည်။

“ပန် အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ အန်တီဝမ်းသာတယ် သားရယ်၊ ပန်ရော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

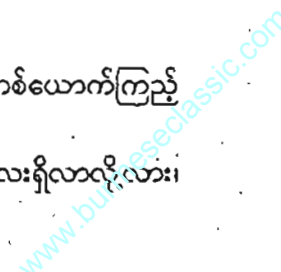
“အန်တီတို့ မြေးချီရတော့မှာဗျာ”

“ဟင်”

“ဟယ်”

ထန်နှင့်မေမေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိနေကြသည်။

“ပန်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကလေးရှိလာလို့လား၊

နေမကောင်းလို့ပဲလား ကျွန်တော်လည်း သေချာမပြောတတ်ပေမယ့် လူကတော့ တော်တော်ပိန်သွားတယ်ဗျာ၊ အဘွားတို့ အန်တီတို့ကို သတိရလို့ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံးငိုနေတာလို့ သူ့ယောက်ျားက ပြောတယ်”

“အိုကွယ်”

မေမေက သူ့သမီးပန်အကြောင်း ကြားပြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ သီဟဆိုသည် သတ္တဝါက အစထဲက အရိပ်သုံးပါးနာလည်သူမဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲရှိသမျှ သူ့သိသမျှ ထန်တို့သားအရှေ့မှာ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော့သဘောကတော့ ပန်ကို အန်တီတို့အရင်လို ပြန်ခေါ်စေချင်တာပဲဗျာ၊ ပန်ကိုကြည့်ရတာ သိပ်နေမကောင်းသလိုပဲ၊ အဘွားကို နင်ချောမော့ပြောကြည့်ပါလား ပန်၊ တော်ကြာ ပန် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နင်တို့ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာနော်”

“ပြီးမှ နောင်တရနေလည်း အပိုပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အန်တီခင်”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ အန်တီခင်လည်း သားတို့အဘွားကို နေ့တိုင်းတရားနဲ့ နားချဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ အဘွားမှာလည်း သူ့အချစ်ဆုံးမြေးဆိုတော့ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးနေပေမယ့် အခုဆို လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်နေရှာပါပြီကွယ်”

ပြောရင်း မေမေက မျက်ရည်ကျသည်။ တကယ်တော့ ပန်ကြောင့် မိသားစုအားလုံး တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာကြပါ။ ပန် ဖုန်းဆက်တိုင်း ငိုနေတာကို မေမေ့ကို ထန်ပြန်မပြောပေမယ့် သီဟက ပန် ခံစားနေရတာ မကြည့်ရက်ပုံဖြင့် သူ့သိသမျှပြော

ရင်း ပန်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ပါဟု တိုက်တွန်းနေသည်။

“ပန်က အစထဲက သိပ်အားငယ်တတ်တာ၊ အခုဆိုပိုဆိုးစာပေါ့ သားရယ်၊ သူ့နားမှာ သူ့အချစ်ဆုံး အဘွားလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ၊ ထန်လည်းမရှိနဲ့၊ ဒီကြားထဲ တစ်ဖက်ကနေ ပန်နားမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေမယ့် ယောက်ျားမတွေ့ဆိုတာလည်း မရှိပြန်ဘူး”

“ယောက်ျားမျက်နှာတစ်ရွာ ထင်နေရပေမယ့် ပန်နေ့တိုင်း သူ့မိသားစုကို သတိရနေရှာမယ်ဆိုတာ အန်တီခင် ယုံပါတယ် သားရယ် ယုံပါတယ်”

“ပန် အမိုက်မလေး”

“မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်၊ အဘွားကို ထန် သွားပြောလိုက်ပါ အယ်၊ ပန်အကြောင်းကြားရင် အဘွားလည်း ပန်ကိုသနားမှာပဲ။ ဒီအချိန်လောက်ဆို အဘွားလည်း စိတ်ဆိုးပြေသင့်နေပါပြီ”

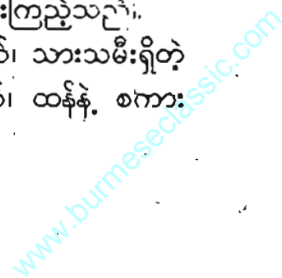
“သမီး ကောင်းသလိုသာ ကြည့်လုပ်တော့ ထန်ရယ်၊ မေမေကတော့ ပန်အကြောင်းကြားပြီး ရင်နာလွန်းလို့ မေမေ့အခန်းမှာ ပြန်နားတော့မယ်”

“ကျွန်တော်ပြောလို့ အန်တီခင် စိတ်ဆင်းရဲသွားပြီ”

သီဟက သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားပြီး ထန်တို့သားအမိကို စိတ်မကောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။

“သားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး သီဟရယ်၊ သားသမီးရှိတဲ့ အထဲတိုင်း ခံစားရတဲ့ သောကဝေဒနာပါကွယ်၊ ထန်နဲ့ စကားပြောနေကြဦးနော် သား”

“ဟုတ်တဲ့ အန်တီ”

“ထန် လိုက်ပို့မယ် မေမေ”

“နေ...နေ၊ သားနားမှာပဲ နေပါကွယ်၊ မေမေသွားနိုင်ဖို့ တယ်”

ဒေါ်ခင်ခင် ထွက်သွား၍ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပန်ထည့်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် သီဟနှင့်ထန် ကျန်ခဲ့သည်။

“နင်တို့သတင်း ငါကြားပြီးပြီနော် ထန်”

“ဘာသတင်းလဲ”

“နင်နဲ့စက်ကွင်း ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“စက်ကွင်းပေါ့။ သူက ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက မေးလိုက်သူကဖြေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို နင်တို့စုံတွဲ မုန့်လိုက်ကွေးရမယ်...ဒါပဲ”

ထန်က သီဟစကားအဆုံးမှာ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်တာ သီဟက ထန်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။

“နင့်ပုံစံကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်သလိုပဲ ထန်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင်တို့ချင်း အဆင်မပြေလို့လား”

“အင်း”

ထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သီဟက စိတ်ဝင်စားသလို ထန်နားကပ်လာသည်။

“နင် တစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်ခံစားနေလို့ ဖြစ်မလား ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြပါ၊ ဒါမှ နင့်ကို ငါ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မှာ”

ဒါတော့ မုန့်ပါသည်။

ထန်တစ်သက် ချစ်သူရည်းစား ထားဖြစ်တာ ဒါပထမဆုံး ဖြစ်သည့်အတိုင်း တခြားတိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်အနေနှင့် တခြား သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှက်၍ ဖွင့်မပြောနိုင်ပေမယ့် သီဟလို ငယ်ငယ်ထဲက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာရသူချင်း တူတော့ မောင်နှမလိုဖြစ်နေသူဖြစ်၍ သူမအခက်အခဲကို သီဟထံ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါပဲ သီဟ၊ ချစ်သူရည်းစားဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ထန်ဘဝမှာ ထားဖူးတာ၊ အခု သူက ဇွတ်အတင်း ထန်ကို တွေ့ချင်တယ်ပဲ ပြောနေတယ်။ ထန်သဘောကတော့ တစ်သက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီ၊ နေ့စဉ်လည်း ဖုန်းပြောနေပြီ၊ ဒါဆို ကျေနပ်မှပေါ့၊ အခုတော့...”

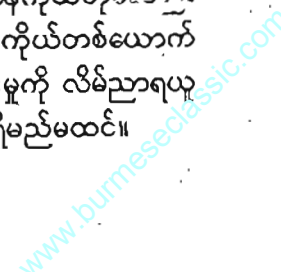
“နေစမ်းပါဦး ထန်ရယ်၊ ဒီကိစ္စလောက်တော့ ငါဖြေရှင်းပေးပါတယ်”

“နင်က ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးမှာလဲ”

“အဘွားနဲ့အန်တီခင် မရိပ်မိအောင် နင့်ကို ငါက အပြင်မှာ ရအောင်ခေါ်ထုတ်သွားလိုက်ရင် ပွဲသိမ်းပြီ၊ ဘာလိုသေးလဲ”

ထန် မျှော်လင့်တာကတခြား။ သီဟပြောတာ တခြားဆိုတာ ထန် စိတ်ညစ်သွားသည်။ အိမ်မှာက ပန်ကိစ္စကြောင့် သားစုအားလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေကြသည်။ ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း အဖုန်းမှာ၊ ဒီလိုအခြေအနေကြားမှာ ထန်က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး သာယာပျော်ရွှင်မှုကို လိမ်ညာရယူနေသလိုလျှင် ထန်လောက် ဖိုက်မဲသည့်သူ ရှိမည်မထင်။

“ထန် သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး သီဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထန် တစ်ယောက်ထဲပဲ နေချင်လို့”

ထန်စကားကြောင့် သီဟက ထန်ကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်က ထန်စကားကို သဘောမကျသည့် အကြည့်ထန်ကို နားမလည်နိုင်သည့် အကြည့်ဆိုတာ ထန် သိသည်။

“တစ်ယောက်ထဲ နေချင်ရင် ဘာလို့ ချစ်သူရည်းစားထဲ နေရသေးလဲ ထန်”

“သူက ဇွတ်အတင်း ထန်ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့လဲကျတာ မမှမသိပဲ”

ပြောရင်း စက်ကွင်းကို သတိရကာ ထန်နှုတ်ခမ်းလေး ထောက်သွားသည်။ သူ့ကြောင့် ထန် အပြောခံနေရသည်။ ထိုဘာသာနေလျှင် ဒီလို အပြောခံရမှာ မဟုတ်။

“နင်တို့မိန်းမတွေ အဲဒါတွေ ခက်တာ ထန်၊ ငါတို့ ယောက်ျားတွေအတွက် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးက နင်တို့မိန်းမတွေအတွက် အသည်းအသန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပြန်ရော”

“ကဲ...ပြော၊ အခု နင်ကို ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ထန်သဘောက ထန် သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ ကျန်တာ နင့်ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်၊ လုပ်ချင်တာလုပ် ဒါပဲ”

“ဖြစ်မလား၊ ဟိုက နင့်ဒီမျက်နှာကြီးကို တွေ့ချင်တာ”

“တွေ့ချင်ရင် ဓာတ်ပုံပေးထားသားပဲ၊ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပေါ့”

“တူမလား ထန်ရဲ့”

“အို...ထန် ဘာမှမသိဘူး၊ မကျေနပ်ရင် ထန်ကို မုန်းထား”

လိုက်၊ ထန် ဒါပဲပြောတတ်တယ်”

“နင်တို့ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ”

သီဟက ထန်ကိုကြည့်ပြီး စက်ကွင်းကိုယ်စား စိတ်ရှုပ်သွားသလို စက်ကွင်းနှင့်ထန်ကြားက ပြဿနာအလွဲအမှားကို ဘယ်ကဘယ်လို စရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“တီ...တီ”

အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် ထန်အကြည့်တွေ လမ်းပေါ် ချွတ်ခနဲ ရောက်သွားသလို သီဟကလည်း ထန် ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်။

“စက်ကွင်းကားပဲ ထန်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ထန် မသိဘူး”

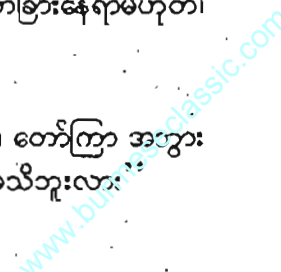
“ဟဲ့...ဟိုမှာ ကားရပ်ပြီး လူပါ ကားပေါ်က ဆင်းလာဦး”

သီဟ နောက်နေခြင်းမဟုတ်။

စက်ကွင်းက တကယ် သူ့ကားကို ထန်တို့ခြံနှင့် ခပ်ဝေးဆေးတစ်နေရာ ရပ်ထားပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာ၍ ထန်မျက်လုံး ဆေးဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသလို ရင်ခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်လာသည်။ စက်ကွင်း ဦးတည်လာနေတာက တခြားနေရာမဟုတ်၊ ထန်တို့အိမ်တည့်တည့်ကို ဖြစ်သည်။

“ထန် သွားလေ”

“အို... ဘာလို့ ထန်က သွားရမှာလဲ၊ တော်ကြာ အတွားအဖေမေ တွေသွားရင် မိုးမီးလောင်မှာ နင်မသိဘူးလား”

“နင် သွားလိုက် သီဟ”

“သူက နင့်ဆီလာတာ”

“အို... အရေးထဲ၊ သူ့ဘာသာ ဘယ်သူ့ဆီလာလား၊ သွား... သွား၊ နင် သူ့ကို တခြားတစ်နေရာ ခေါ်ထုတ်သွား သီဟ၊ ပန်ကြောင့် တစ်မိသားစုလုံး စိတ်ညစ်နေတာ၊ ထန်ကြောင့် ပိုပြီး စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

သီဟကိုယ်ကြီးကို ထန်က သူ့မအားရှိသလောက် ဇွတ်အတင်း အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး သူမကတော့ သီဟနှင့်စက်ကွင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့သလို သူမအိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တအားပြေးတက်ခဲ့ပြီး လိုက်ကာ အကွယ်က ထိုနှစ်ယောက် အခြေအနေကို တိတ်တိတ် အကဲခတ်နေမိသည်။

သီဟက တော်ပါသည်။

စက်ကွင်းကို ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ ထန်ရှိသည့် အိပ်ခန်းအပေါ်ထပ်ကို စက်ကွင်းက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သီဟနောက် လျှောလျှော့အတူလိုက်ပါ သွားမှ ထန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သမီးရေ”

“ရှင်... မေမေ”

ထန် အခန်းထဲ မေမေ ဝင်လာသည်။ ငိုထား၍ နီရဲနေသည့် မိခင်မျက်နှာကို မြင်ရတော့ ထန်နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွားသည်။

“မေမေ ပန်နောက်ကို လိုက်သွားချင်တယ်ကွယ်”

“မေမေရယ်”

မေမေက သူ့ရင်ထဲက စိတ်ဆန္ဒကိုပြောရင်း မျက်ရည်ဝေသာ မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ထန်လက်လေးကို အသာအယာ ဆုပ်ထိုင်သည်။

“ဒါပေမယ့် မေမေမှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာရေးက မပြည့်စုံတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးအတွားတိုလည်း ထားခဲ့လို့မရဘူး၊ ဒီတော့ မေမေကိုယ်စား သမီးထန်ထဲ ပန်ဆီကို သွားလိုက်ပါလားကွယ်”

မေမေက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ဟုတ်နေပေမယ့် အတွားက နှိမ့်သေးသည်။ ဒီအိမ်မှာ အတွားသဘောမတူပဲ ဘာတစ်ခုမှ သုပ်ခွင့်မရှိတာ မေမေ မေ့နေပြီလား မသိပါ။

“အတွားကို...”

“သမီးအတွားကို ဘာမှမပြောနဲ့ ထန်၊ ပြောလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မေမေတို့ သမီးအတွား မသိအောင် စီစဉ်မှ နေမယ်”

“အတွား မသိအောင်... ဟုတ်လား မေမေ”

မေမေမျက်နှာကို အလန်တကြားကြည့်ရင်း ထန်မေးလိုက်တာက မေမေက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အတွားဆန္ဒကို ထွန်းခဲ့သော မေမေက ကိုယ့်ရင်သွေးအတွက် သတ္တိတွေ ဘယ်အရာက ရောက်လာသည်မသိ။

“သမီးအန်တီဒေစီနဲ့ မေမေ ဖုန်းပြောပြီးပြီ၊ လိုအပ်တာတွေ သူ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ မေမေသဘောကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးပန်ကို မေမေမျက်စိရှေ့မှာပဲ ထားချင်တယ်”

“မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် မိခင်ဘဝကို ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းရချိန်ဟာ စိတ်အားငယ်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန် အခန်းမသင့်ရင် လူ့လောကကြီးကိုပါ ကျောခိုင်းသွားရတတ်တာ မျိုးဆိုတော့...”

“ထန် နားလည်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ပန်ကို ထန် မျှော် ရှေ့အရောက် ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ သမီးရယ်”

ထန်အခန်းထဲက မေမေ ထွက်သွားမှ ထန်အတွက် ဝယ် ရေးပေးလိုက်သောစာကို ထန် ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ပန်စာ က သနားစရာ။ ပန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖတ်ရတာ ဝမ်း နည်းစရာ ဖြစ်သည်။

အဘွား သဘောတူသည့်လူကို မယူနိုင်သည့် ပန်နှင့် ပန်ကို ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော ပန်ချစ်သူ နှစ်ယောက်ကြား ဗျာများ ချစ်ရသည့် ပန်။ ပန်နေရာမှာ ထန်ဆိုရင်လည်း ပန်လို ဆုံးဖြတ်မည့် လားမသိ။ ပန်စာကိုဖတ်ပြီး အဘွားအခန်းကို ထန်သွားတော့ အဘွားက ဖုန်းပြောနေသည်။ ထန်ကိုမြင်တော့ သူ့နားလာရ လက်ယပ်ခေါ်ပြီး ဖုန်းကိုချသည်။

“မြေးလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒေါက်တာနေဦးအမေ အခန်း ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့သားနဲ့ အဘွားမြေးကိစ္စကို အခြေ ဆုံး စီစဉ်ပါရစေတဲ့ မြေးရဲ့၊ အဘွားသဘောကလည်း သူတို့ အတူတူပဲ၊ ပန်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီပြီ၊ ထန်ကို ပန်ကို ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ထန် ပြောပါရစေဦး အဘွားရယ်”

“မြေးက အဘွားကို ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ မြေး”
အဘွားက ထန်မျက်နှာကို ပြုံးပြီးကြည့်သည်။

သူ့စိတ်ကြိုက် မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲခွင့်ရတော့မည့်အတွက် အဘွား ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတာ ထန် သိသည်။ အဘွား ပျော်ရွှင်မှု ပြီး ထန် မဖျက်စီးချင်ပေမယ့် အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း အဘွား နားလည်အောင် ထန် ပြောချင်သည်။

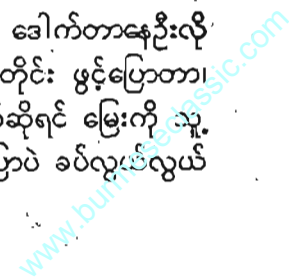
“အဘွား သဘောတူတဲ့ ဒေါက်တာနေဦးမှာ သူ့အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူရှိတာ အဘွား သိရဲ့လားဟင်”

“ဒါကတော့ မြေးရယ်၊ လူငယ်သဘာဝ ချစ်သူရည်းစား ချစ်တာ စမ်းလို့လား၊ ဒေါက်တာနေဦးလိုလူကို မိန်းကလေးတိုင်းက ချစ်ကြကြိုက်ကြမှာချည်းပဲ”

“အဘွားပြောတာကို ထန် နားလည်ပါတယ်၊ လက်ခံတယ် ပြီးပေမယ့် ဒေါက်တာနေဦး ကိုယ်တိုင်က သူ့အချစ်တွေအားလုံး သူ့ချစ်သူဆီမှာ ပေးအပ်ထားခဲ့ပြီးပြီလို့ ထန်ကို ဝန်ခံတယ်၊ ထန်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာထားပြီး သူ့စိတ် သူ့နှလုံးသားက တမ်း နေတဲ့သူက သူ့ချစ်သူဖြစ်နေတာမျိုး ထန် လက်မခံနိုင်ဘူး အဘွား”

“ထန် သူ့ကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့”

“အဘွားမြေးက တယ်ရီးသားတာကိုး၊ ဒေါက်တာနေဦးလို သူ့ချစ်သူမရှိလို့ အဘွားမြေးကို သူက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတာ၊ သူ့နေရာမှာ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုရင် မြေးကို သူ့ နားလည်ချက်မှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြောပဲ ခပ်လွယ်လွယ်

လက်ထပ်လိုက်မှာပဲ”

“ဒါဆို အဘွားမြေးလည်း အခုလို ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ လက်ထပ်ပြီး ဒီလိုပဲ ချစ်သွားကြတာပါကွယ်။ အဘွားနဲ့ မြေးအဘိုး လက်ထပ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ လူကြီးတွေ သဘောကျ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ အဘွားမှာ ချစ်သူမရှိပေမယ့် မြေးအဘိုးမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ နောက်တော့လည်း ဒီလိုပဲ အဆင် ပြေသွားတာပါပဲကွယ်”

“အဲဒီအတွက် မြေး သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကံတရား ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်”

အဘွားက ထန်ပြောတာကို လက်မခံ။

သူ့ဘဝ သူ့အမြင်နှင့်နှိုင်းပြီး ထန်ဘဝကိုလည်း သူ့ဘဝလို အရာအားလုံး အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝယုံကြည် စိတ်ချထားကြောင်း အဘွားစကားများက သက်သေခံနေသည်။

“မောင်နေဦးတို့ မိသားစုက အဘွားတို့ကို ထမင်းစား ပိတ်ထားတယ်။ မနက်ဖြန်ညနေ မြေးကိုယ်မြေး အလှဆုံးဖြစ် အောင်ပြင်ပြီး သွားကြတာပေါ့၊ မြေးမေမေလည်း လိုက်လိမ့်မယ်”

“ပန်ကို သတိမရဘူးလား အဘွား”

ပန်အမည်ကြောင့် အဘွား အသံတိတ်သွားသလို မျက်နှာ ပေါ်က အပြုံးလည်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“သတိရတော့ရော ဘာထူးမှာလဲကွယ်”

“ပန် နေမကောင်းဘူး အဘွား”

“တော်ပြီ ထန်၊ သူ့အကြောင်း အဘွားကို နောက်ထပ် ဘာမှထပ်မပြောနဲ့”

“ပန်က အဘွားအချစ်ဆုံးမြေးပါ အဘွားရယ်”

ထိုစကားကိုပြောရင်း ထန် ရင်တွေ့ကာလာသည်။ မာန်မာန် ကြီးလွန်းသော အဘွားအတွက် ပန်ဆိုတာ အဘွားအတွက် ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူးလားဆိုတာ ထန် သိချင်လာသည်။

“အဘွားကို တကယ်ချစ်တဲ့ မြေးဆိုရင် အဘွား စိတ်ဆင်း ခဲ့အောင် လုပ်ရက်ပါ့မလား ထန်၊ အဘွား ရင်နာတယ်”

“အဘွား မပြောနဲ့ဆိုလည်း ထန် မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါ ဆဲမယ့် ပန်မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတာကိုတော့ အဘွား သိထားစေချင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ အဘွားအတွက် ပန်ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာ”

“ထန် သွားတော့မယ်”

အဘွားနားမှာ ပန် ရေးထားသည့် စာလေးကို ချပေးခဲ့ပြီး အဘွားအခန်းထဲက ထန် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ အဘွား ဘစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်သည် မသိ။ ထန် ခင်ထဲမှာ အဘွားကို သနားသလို ပန်နှင့်မေမေတို့ အဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်ရက်နှင့် နောက်ဆုံး စိတ်ဖြေရာမရဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခိုလှုံလေး မှောက်အပ်၍ စိတ်ထဲခံစား နာကျင်ရသမျှ ကြေကွဲ ခန်းနည်းစွာ ရှိုက်ငိုချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

ချွေးမနှင့်ယောက္ခမ အတိုင်အဖောက်ညီညီ တစ်ယောက်
တစ်ယောက်ဆွဲပြီး ထန် ဖွင့်ပေးသည့် ကားတံခါးမှတစ်ဆင့်
ဘေးထဲကိုယ်စီ ဝင်ထိုက်လိုက်ကြသည်။ ကားကို ထန်က ခပ်
ညည်းဖြည်း မောင်းထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ထန်စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးခြင်း
မရှိ။ အဘွားအလိုကျ စီမံခန့်ခွဲနေသည့်ပွဲမှာ ထန်တို့သားအမိက
အဘွားသဘောကျ ပါဝင်ကပြနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။

ထန်မှမဟုတ်။

ဒေါက်တာနေဦးဆိုသည့် လူကိုယ်တိုင်လည်း ယောက္ခား
မိမိကတည်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကိုယ်အမှန် ချစ်မြတ်နိုး
သည့် ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေးကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားပဲ
အလှိုကျ သားအလိမ္မာ လုပ်ပြနေတာကို မုန်းမိသည်။ ထန်
ယောက္ခားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒေါက်တာနေဦးလို ကိုယ့်
သူ့နှလုံးသားကို အခံရခက်အောင် နာကျင်ကြေကွဲစေလိမ့်မည်
မဟုတ်။ ထန်ချစ်သူကို ထန် လက်ထပ်ပစ်လိုက်မှာပဲဟု မိုက်
ထဲထဲ တွေးနေချိန်မှာ ထန်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်ကျော်
သွားသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ထန်မျက်နှာလေး သိသာစွာ ပျက်
သွားသည်။

“တီ...တီ”

ထန်ကားကို ဖြတ်ကျော်သွားသူ၏ ကားက တခြားသူ
မဟုတ်။ စက်ကင်းဆိုသည့် ထန်ချစ်သူ၊ ထန်ရည်းစားကား
မချီ ထန် စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ့ဖုန်းဆက်တိုင်း ထန်မကိုင်
ဖုန်းကိုပြောပြီး နားထောင်ဖြစ်ပြန်တော့လည်း ထန်မှာ

အခန်း (၇)

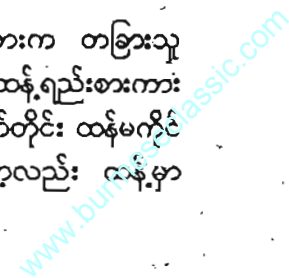
မှန်တင်ခုံရေမှာ ထန် အကြာကြီး ရပ်နေမိသည်။ ပန်စာ
ကိုဖတ်ပြီး အဘွားဆီမှ ချီသည် ခါးသည် ဘာတစ်ခုမှ အမြေမရ။
ပန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အဘွားက ဘာစကားမှမဆို။ ထန်နှင့်
ဒေါက်တာနေဦးကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်နှင့် ဖိတ်ကြားထား
သည့် ဒေါက်တာနေဦးအိမ်သို့ ထန်၊ အဘွားနှင့် မေမေတို့ အတူ
သွားကြရမည်ဖြစ်သည်။

“ထန်ရေ... မြေးလေး”

“ထန် လာပါပြီ အဘွား”

အဘွား စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ထားရသည့် အလှအပတွေကို
အဘွားကိုယ်တိုင် စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ပြီး စိတ်ကျေနပ်သလို
ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဘွားမြေးလေးကို မြင်တဲ့သူတိုင်းက ချစ်ကြမှာပါကွယ်
ခင်ခင်ရေ... ဒီထက် ပိုနောက်ကျလို့ မကောင်းဘူး၊ သွားကြ
အောင်”

စက်ကွင်းနှင့် အချိန်အကြာကြီး စကားမပြောရ။ အဘွားနှင့်မေမေ တို့ကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောပြီး ခပ်မြန်မြန် ဖုန်းချပစ်တတ်သည်။ ဒါက ထန်ဘက်က အပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် စက်ကွင်းဘက်မှကျတော့ ထန် လုပ်နေပုံက သူ့ရင်ကို ဓားနှင့်မွန်းသလို အခံရခက်၍ နာကျမှုတွေ အထပ်ထပ်ပေးနေတာနှင့် တူနေသည်။

သီဟ ပြန်ရောက်လာ၍ မိုက်မိုက်မဲမဲ ထန်ကို သူမအိမ်ထဲ အထိ ဝင်တွေ့မည့် အကြံအစည် ပျက်ခဲ့ရတုန်းက ထန်မိသား အတွင်းရေးကိစ္စ၊ ထန်အခက်အခဲကို စာနာစိတ်နှင့် နားလည်ပေးနိုင် ခဲ့သေးသည်။ သူ့ကို ထန်က လူချင်းအတွေ့မခံတာကိုလည်း အပြစ်ဟုမထင်မိ။

အခုကျတော့ စက်ကွင်းဘက်က သည်းခံနိုင်သည့် အတိုင်း အတာ ကုန်ဆုံးလာသည်။ သူ နားမလည်နိုင်တော့။ စက်ကွင်း အချစ်က ထန်အပေါ်မှာ နက်ရှိုင်းသည်။ လေးနက်ပြင်းပြသည့် ထန်မှလွဲ၍ သူ့မှာ ချစ်စရာမိန်းကလေးမရှိ။ ထန်အပေါ်မှာ ချစ်မိသော အချစ်၊ ထန်ကိုသာ စွဲလမ်းမိသော စွဲလန်းမှုမျိုးနှင့် တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်နိုင်၊ မခံစားနိုင်တာ သူသိသည်။ ထန်ဘက်ကကျတော့ စက်ကွင်းလိုမဟုတ်။

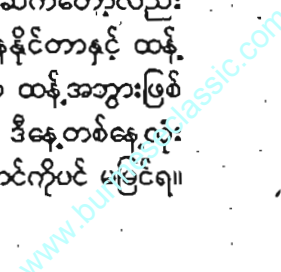
သူ့ကိုကြောက်၍ ချစ်အဖြေပေး၊ ချစ်စကားဆို သွားတာ ရှိသည်။ နောက်ပိုင်း လူချင်းတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် အတွေ့တွေ့ တော့။ ဖုန်းပြောရပြန်တော့လည်း တခြားသူတွေလိုမဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲကအချစ်တွေ၊ အလွမ်းတွေအကြောင်း ချစ်သူချင်း ဖွဲ့နွဲ့ ချိန်မရ။ သူ့ဘာပြောပြော ထန်ဘက်က အင်းပါ၊ သီဟတယ် တာမျိုး အပြင်စကားအပို မဆို။ စကားပြောတော့လည်း စိတ်မ

သလို အေးစက်စက်။ ကတိုက်ကရိုက်။ စက်ကွင်းပြောလို့ မပြီး သေး။ ထန်ဘက်က အရင်ဆုံး ဖုန်းချသွားခဲ့တာချည်း ဖြစ်သည်။

သီဟကြောင့် ထန်မှာ အဘွားသဘောတူထားသည့် လူရှိ တာ စက်ကွင်းသိပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အတိအကျတော့ သိ။ သီဟကလည်း မပြော။ စက်ကွင်း ပြဿနာသွားရှာမှာ ကြောက်နေသည်။ အခြေအနေအားလုံးကို စက်ကွင်း သေချာသုံး သပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူကထန်အတွက် အမည်ခံချစ်သူ ဖြစ်နေ သည်။

ထန်နှင့်သူ ချစ်သူဆိုတာကျတော့ သူ့ကိုယ်သူပင်မယုံ။ စက်ကွင်းမာမိနှင့်ဒယ်ဒီက စက်ကွင်းဘက်က ပိုင်နိုင်သေချာပြီ ဟု သူ့ထံ ထန်ကို ချက်ချင်း ရွေးမအဖြစ် သွားတောင်းပေးကြမှာ သိသည်။ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မသေချာမရေရာ၍ မိဘ တို့ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောရဲသေး။ ဒီကြားထဲ ဒယ်ဒီနှင့်စင်္ကာပူ အလုပ်ကိစ္စအတွက် လိုက်သွားရသေးသည်။

တစ်လလောက် ကြာသွား၍ စက်ကွင်းဘက်က နေမထိထိုင် တာ ဖြစ်နေပေမယ့် ထန်ကတော့ သူမရှိလေ ပိုပျော်လေဖြစ် တာကို စိတ်ကအလိုလို သိနေသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် မြန်မာ ငါးကို ပြန်ရောက်လာသည့်ညမှာ ထန်ဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ သူ့ဖုန်း စက်ပိတ်ထားသည်။ သီဟဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မဆိုင်မည့်သူမရှိ။ နောက်ဆို ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တာနှင့် ထန် ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ ဖုန်းလာကိုင်သူက ထန်အဘွားဖြစ် တော့ သူလက်လျှော့ပြီး ဖုန်းချလိုက်ရသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ထန်အိမ်ရှေ့မှာ သူရှိနေပေမယ့် ထန်အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။

ညနေခင်းတစ်ခေါက် ထပ်အလာမှာ ထန်ကိုလှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အနေအထားနှင့် ထန်အတွေးနှင့်အတူ ကားနှင့်ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထန်တို့ တစ်နေရာကို သွားကြမုန်းသိသည်။ ဘယ်ကိုသွားမည်လဲဆိုတာ သူမသိ။ သိခွင့်ရအောင် ထန်ကားနောက်က သူလိုက်လာရင်း သူပါလာမှန်းသိအောင် ထန်ကားကို ကျော်တက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စက်ကွင်း ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ထန် သူ့ကိုမြင်သွားစက်ကွင်း ကျေနပ်သွားသည်။ ထန်ကတော့ စက်ကွင်းကို ကြောက်တည်းက ရင်တထိတ်ထိတ်။ အတွားနှင့် မေမေရှေ့မှာ အနားအယွင်း မဖြစ်အောင် မနည်းသတိထားနေရသည်။ စက်ကွင်းတစ်လမ်းလုံး ထန်ကားနောက်မှာ ချန်နေလိုက်။ ထန်ကားကျော်သွားလိုက် လုပ်နေတာကို အတွားနှင့်မေမေက သတိမထားမိ။ ကိုယ်စီအတွေးနှင့် ငြိမ်နေကြ၍သာ တော်တော့သည်။

ဒေါက်တာနေဦး ခြံဝင်းထဲသို့ ထန်ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုမှ ထန်ရင်ထဲ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒေါက်တာနေဦးအပါအဝင် မိသားစုအားလုံးက ထန်တို့မိသားစုကို နွေးထွေးပူပူစွာ ဆီးကြိုကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာနေဦးမိခင် ထင်ယောက္ခမလောင်း ဒေါ်စိုးပြည့်စံဖြစ်သည်။ ထန်ကို သမီးဟုခေါ်ဝေါ်ဒေါက်တာနေဦး အကြောင်းပြောလျှင်တော့ သမီးကိုကိုကဆိုသည့်စကားကို သုံးသည်။

“အိမ်မှာကတော့ သမီးအကြောင်းပဲ ပြောနေတာ၊ ဒေါက်တာနေဦး သဘောကတော့ သမီးတို့မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်တာ”

ကွယ်။ အတွားက သမီး သဘောမေးဦးမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေရတာ။ သမီးသဘောကရော ဘယ်လိုလဲ”

“နေပါဦး စံရယ်။ သမီးလေးက အခုမှ ကိုယ်တို့အိမ်ကို ဆက်ဖူးတာ၊ မင်းက မင်းဖြစ်ချင်တာတွေချည်း လျှောက်ပြောတော့ သမီးအနေရခက်မှာပေါ့၊ နောက်မှ မင်းပြောချင်တာပြော၊ အခု မင်းလုပ်ရမှာက အတွားနဲ့ခင်ခင်တို့အတွက် ထမင်းပွဲ အရင် ခြင်္သေ့ပါဦးကွာ”

“စံကို ခွင့်လွှတ်နော် အတွား၊ စံက မြေးရူးရူးနေတာဆိုတော့ အတွားကို အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ချပေးပြီး မြေးချီချင်နေတာ အတွား... ဟင်း”

“ထမင်းပွဲကို စံကိုယ်တိုင် သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏနော် အတွား”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွယ်၊ အတွားတို့ မဆာသေးပါဘူး” ဒေါ်စိုးပြည့်စံက လူလှသလို စကားပြောသည့် နေရာမှာ သည်း ယဉ်ကျေးချိုသာ၍ ချစ်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သလို ခင်ပွန်းသူနှင့် သားအပေါ်မှာလည်း ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ စီမံအုပ်ချုပ်သူဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာနေဦးနှင့် ဒေါက်တာနေဦးအဖေအိမ်ထောင်တို့က ဒေါ်စိုးပြည့်စံသဘောကို လိုက်၍ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ကြရသူများဖြစ်ကြောင်း ထန် သဘောပေါက်လာသည်။

“တီ... တီ”
“အိမ်ရှေ့က ကားသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူးသား”
“ကျွန်တော်ပါ အန်ကယ်”

“စက်ကွင်းပါလား၊ မပေါ်လာတာတောင် အတော်ကြာလှပြီ၊ လာ...လာ...မင်းကို ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဘယ်က ဧည့်သည်ရမှာလဲ ကိုရဲ့၊ သမီးက မကြာခင် ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်တော့မှာ”

ဒေါ်စိုးပြည့်စံတို့ ဇနီးမောင်နှံ ရယ်ရယ်မောမော အတိုအဖောက်ညီညီ စကားပြောရင်း စက်ကွင်းကို ကြိုဆိုနေရာချချ ချိန်မှာ ထန်ကတော့ တိုက်ဆိုင်လှသော ကံကြမ္မာကြောင့် ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဖြစ်ပဲ မျက်လွှာချနေလိုက်မိသည်။

“ဒါ...စံတူလေ...စက်ကွင်းတဲ့၊ စံမောင်ကမွေးတာ၊ လည်း သားလိုပဲ၊ တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ၊ အဘွားနဲ့ခင်ခင်လှည့်အဖေကလည်း သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတွေရင် သူ့သားနေရာချပေးချင်နေတာလေ၊ ဒါမှခြေငြိမ်မှာ”

“အန်တီစံကလည်းဗျာ”
“အန်တီပြောတာ မဟုတ်လို့လား၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်းနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ နည်းလို့လား၊ မင်းမရှာတတ်ရင် အန်တီစံ ရှာပေးမယ်”

ဒေါ်စိုးပြည့်စံက သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်နေမယ့် စက်ကွင်းနှင့်ထန်မှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပြီးခက် မပြုံးရခက်နှင့်။ စက်ကွင်းက ထန်ကိုအားလုံးရှေ့မှာ သလက်လွတ် ငေးမကြည့်မိအောင် သူ့ကိုယ်သူ သတိထားနေရသည်။

“ဒီမှာလေ... အန်တီစံသမီးလေး... ထန်တဲ့၊ မချော့ဘူးလား”

“ချောပါတယ်”

ထိုစကားကို စက်ကွင်း လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် ခံစားပြီး ထောက်ခံစကား ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းကိုကိုနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်ပေးမယ့် သတို့သမီးလောင်းပေါ့”

“အဘွားတို့ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

အဘွားက တုံ့ပြန်စကားပြောပေမယ့် ထန်မေမေ ဒေါ်ခင်ခင် တော့ ပြုံးရုံသာပြုံးနေပြီး ဘာစကားမှ မပြောပါ။ ထန် မေမေကို အမှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သော်လည်း မြင်တာနှင့် ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ်က အဘယ်မျှ ချောမောလှပမည်ကို သိနိုင်အောင် ထန် မိခင်မှာ အချိန်ထိ နုပျိုအရွယ်တင်စွာ ကျက်သရေရှိရှိ လှနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကံ...မင်းကတော့ ကံထူးရှင်ပဲ စက်ရေ၊ အန်တီစံက အဘွားတို့ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတာ၊ မင်းပါ တစ်ခါတည်း စားစားသွားလိုက်တော့”

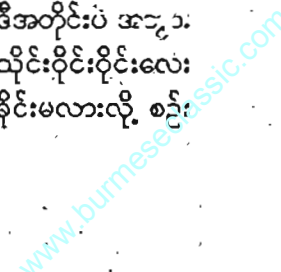
“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး အန်တီ”

“လာစမ်းပါ စက်ရေ၊ တို့ညီအစ်ကို မတွေ့ရတာ ဘယ်ဘက်ကြားပြီလဲ၊ စားသောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှပြန်”

ဒေါက်တာနေဦးကိုယ်တိုင် စက်ကွင်းကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်သွားကြည့်ပြီး အန်တီစံက ရယ်သည်။

“တစ်ဦးတည်းသော သားတွေဆိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ အဘွားသားအလှည့်ကျရင်တော့ မိသားစု ဆိုင်းဆိုင်းဝိုင်းဝိုင်းလေးအောင် သားသမီးသုံးယောက်လောက် ယူခိုင်းမလားလို့ စဉ်းစားတယ်”

“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွယ်”

အားလုံး ရယ်ရယ်မောမော စကားဆိုနေကြသူတွေထဲမှာ ထန် မပါ။ စက်ကွင်းနှင့် ဒေါက်တာနေဦး ညီအစ်ကိုတွေ ဆိုကတည်းက နေရာက အတောင်ပေါက်ပျံ ပြေးချင်နေသည့် လူအလစ်မှာ ထန်ကို ခိုးခိုးကြည့်သည့် စက်ကွင်းအကြည့်တွေထဲ မမြင်ဟန်ဆောင်ရင်း ဒေါ်စိုးပြည့်စံကိုယ်တိုင် လှပခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းပွဲမှာ ဘာအရသာမှ မခံနိုင်အောင် ထန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုထက် ပိုဆိုးသည်က ထန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသက စက်ကွင်းဖြစ်နေသည်။

“ဒီဟင်းက အဘွားအတွက် စံကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာပဲ အဘွား စားကြည့်ပါဦး”

“ခင်ခင်... ဟင်းယူခဲ့ပါဦးကွယ်၊ ဘဲသားကြိမ်ဆိုင်စံ လက်ရာ၊ အားပေးကြည့်ပါဦး ခင်ခင်ရဲ့”

“စားနော် သမီးလေး”

“သား... ကိုနေ၊ သမီးပန်းကန်ထဲကို ဟင်းထည့်ပေးလေ”

“စက်က ဆိတ်သားကြိုက်တာဆိုတော့ ဒီဆိတ်သားနဲ့ လေး ထည့်စားကြည့်ပါဦး”

ထမင်းဝိုင်းကို ဦးဆောင်သူက ဒေါ်စိုးပြည့်စံဖြစ်ပြီး မမော့မပန်းနိုင် ဧည့်ခံနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျန်လူတွေက အထိုက်အလျောက် စကားပြောကြသော်လည်း ဘယ်သူမှ အိမ်ရှင် ဒေါ်စိုးပြည့်စံကို လိုက်မိသူမရှိချေ။

“တော်ပြီလား သမီးရယ်၊ ထမင်းစားတာ နည်းလိုက်တာ

ကွယ်”

“သားရေ... သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ အချို့ပြွေကျွေးပါဦးကွယ်၊ ပြီးရင် သမီးကို ပန်းခြံထဲ လိုက်ပြလိုက်ပါဦး၊ ဒီမှာ အဘွားတို့နဲ့ မာမိ စကားပြောဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

“လာ... ထန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

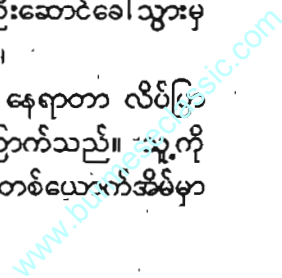
“စက်... မင်းရော လာလေ”

“သွားပါ၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ”

“အာ... ဒီကောင်”

စက်ကွင်းက ဒေါက်တာနေဦးခေါ်တာ မလိုက်။ ထန်ကို ကြည့်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပြန်ပြောလိုက်သည့် စက်ကွင်းစကား အဆုံးမှာ ဒေါက်တာနေဦးက ထန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး စက်ကွင်းစကားကို သဘောကျသလို တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ထန်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ အိမ်ကိုသာ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးချင်နေသည်။ ဒေါက်တာနေဦးက ထန်ကို အချို့ပြွေနှင့် ဧည့်ခံသော်လည်း ထန် တစ်ခုမှ စားမဝင်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်နေသော ထန်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာနေဦးက ထန်ကို ခြံထဲက ပန်းဥယျာဉ်တွေ လိုက်ပြရန် ခြံထဲ ဦးဆောင်ခေါ်သွားမှ ထန် အသက်ရှုနည်းနည်း ချောင်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ စက်ကွင်းရှိနေ၍ ထန် နေရာတာ လိပ်ပြာ ခလုံ။ စက်ကွင်းအကြည့်တွေကို ထန် ကြောက်သည်။ သူ့ကို ရုမစိုက်သော ထန်က တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်အိမ်မှာ

မိသားစုလိုက် ရောက်နေတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရသည့် အပေါ်မှာလည်း ထန် မရှင်းတတ်။ အဆိုးဆုံးက ထန်နှင့်အာဇာ သဘောတူထားသူမှာ တခြားသူမဟုတ်။ စက်ကွင်းအစ်ကို ဖြစ် နေခြင်းက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

“ဒါ... မာမိသစ်ခွဲခြံလေ၊ ဟိုဘက်မှာ သဇင်တိုင်တွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ထန်လိုချင်ရင် ကိုယ်ခူးပေးမယ်၊ ထန် ဘယ်ပန်း လိုချင်လဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပြော”

“ဟင့်အင်း... ထန် ဘယ်ပန်းမှ မလိုချင်ဘူး ဦးနေဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို အာနာလိုလား ထန်၊ ထန်ကသာ ဒီခြံထဲက ပန်းတွေ အကုန်လိုချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် မာမိက ထန်ကို ဒီပန်းတွေ အကုန်ပေးမယ့်သူပါဗျာ၊ ထန်ကြိုက်တဲ့ ပန်းကို ယူပါ”

ဒေါက်တာနေဦးက မိန်းကလေးသဘာဝ ပန်းကြိုက်တတ် ပုံကို သိထားဟန်ဖြင့် ထန်အတွက် အလှဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ် မည့် သစ်ခွဲတွေကို လိုက်ရှာရင်း ထန်ကိုရယ်မောစကားဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထန် တကယ် ဘာပန်းမှ မလိုချင်လို့ပါ”

“ထန်က ပန်းမကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးပဲ၊ ထန်လည်း ပန်း ကြိုက်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ထန်ကိုယ်တိုင် ဘာ ပန်းမှ မလိုချင်လို့ပါ”

“ကိုယ်က ထန်ကို ပေးပါရစေဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

မျှော်လင့်မထားသော စကားကြောင့် ဒေါက်တာနေဦး ချက်နှာကို အလန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက ထန် ချက်နှာလေးကို ပြန်လည်ကြည့်ရင်း ဘာကိုသဘောကျမှန်း သိသော ရယ်ခြင်းဖြင့် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ကိုဦး... ဒီမှာ အရေးကြီးလို့တဲ့၊ ကိုဦးဖုန်းလာနေတယ်”

ထန်တို့နှစ်ယောက်နားသို့ ဖုန်းလေးတစ်လုံးနှင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာသူက စက်ကွင်း။

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ စက်”

“ကျွန်တော်မေးတာ မပြောဘူး၊ ကိုဦးကုပဲ ခေါ်ပေးပါဆို သို့”

စက်ကွင်းလက်ထဲက ဖုန်းကို ဒေါက်တာနေဦး လွှဲယူလိုက် သည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။

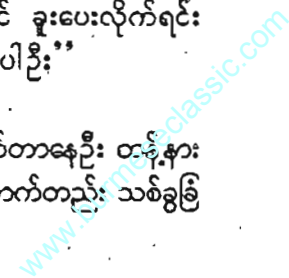
ဒေါက်တာနေဦးက ထန်ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့် သည်။

“ခဏနော ထန်၊ ကိုယ့်ဆေးရုံကဆက်တာ၊ သွားပြောလိုက် ခယ်”

“စက်... ထန်လိုချင်တဲ့ ပန်းတွေရင် ခူးပေးလိုက်ရင်း ကိုဦးကိုယ်စား ထန်ကို ခဏညှိခံပေးထားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဦး”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ဒေါက်တာနေဦး ထွက်ခွာ၊ ထွက်သွား၍ ထန်မှာ စက်ကွင်းနှင့်နှစ်ယောက်တည်း သစ်ခွဲခြံ

ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ထန်တို့ရောက်နေသည့် နေရာက အမှောင်ရိပ်ကျနေ၍ တော်ရုံလူ မမြင်နိုင်။ ဒါကို စက်ကွင်းလည်း သိသည်။

“ထန် သွားတော့မယ်”
“ဘာလဲ... ဆိုဦး မရှိတော့လို့လား”
“ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက် ရန်စွာနေတာလဲ”
“ရှင် ထန်ရှေ့က ဖယ်နော်”
“စက်လို့တောင် မခေါ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ထန်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေသူကို ထန် ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရမှန်းမသိ၍ ငိုချင်လာသည်။ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော စက်ကွင်းမျက်လုံးတွေကို ထန်မကြည့်ရဲ။ သူ့နားက ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ပြေးထွက်ဖို့ပဲ ထန် စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံး သူထံထန် ဘာမှပြန်မပြောပဲ နေရာကထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ထန် ကြိုးစားမှုက အရာမထင်။

ထန်အကြံကို ကြိုတင်သိထားသည့် စက်ကွင်းက သူ့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသော ထန်ကိုယ်လေးကို သန်မာသောလက်အစုံဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပွေဖက်လိုက်၍ ထန်မှာ အသံမထွက်ရဲပဲ သူ့ရှင်ခွင်ထဲ အရှိန်နှင့် ပစ်ကျသွားသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အပြင်မှာ ရှင့်အစ်ကိုရှိတာ မသိဘူးလား”

“မင်းချစ်သူက ကိုယ်ပါထန်”
“မင်းကြောင့် ကိုယ်ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောပါ။ အခု ထန် ဒီနေရာက သွားပါရစေ”

“ဒီအတိုင်းတော့ သွားလို့မရဘူး”
“စက်... ရှင်နော်”
“အို”

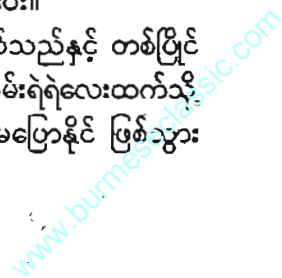
အသံမထွက်ရဲ၍ တိုးကျိတ်ဖိသိပ် ရုန်းဖယ်နေတာကို အခွင့်အကင်းယူပြီး ထန်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရှင်ခွင်ထဲဆွဲနှစ်ပြီး အချစ်အနမ်းတွေ အညှိုးကြီးစွာ ရွာချနေသူကို ထန် မတားဆီးနိုင်။ စက်ကွင်းက နှင်းဆီဖူးအစုံ ထန်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တအားနီးနမ်းလိုက်၍ ထန် အသက်ရှူကျပ်သွားသည်။ ထန်က ရုန်းလေသူက တိုးဖက်လေဖြစ်၍ ကြာတော့ ထန်မလှုပ်ရဲ။ ထန်နှုတ်ခမ်းတို့ တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ထား၍ ထန်မှာ စကားပြောခွင့်မရ။

“ချစ်တယ် ထန်ရယ်”

ထန်နှုတ်ခမ်းလေးမှ ခွာလိုက်ပြီး စက်ကွင်းက ထန်လည်ဆိုင်နှင့် ရည်ညွှန်ဖွေးဖွေးကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ တိုးဝှေ့ရှိုက်နေ၍ ထန် ဇွတ်ရုန်းသည်။

“ထန်ကို လွှတ်ဆို၊ တော်ကြာ ဒေါက်တာတွေသွား...”
“အို”

စက်ကွင်းက ထန်ကို စကားဆိုခွင့်မပေး။
စကားဆိုရန် ထန်နှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထန် ဆက်၍မပြောနိုင်အောင် ထန်နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးထက်သို သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့် ပိတ်လိုက်၍ ထန်ဘာမှမပြောနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ခွမ်း”

“အို... ပန်းအိုးကျကွဲသွားပြီ”

ထန်တို့နှစ်ယောက် တိုးရေရုန်းကန်ရင်း ပန်းအိုးကို ဝင်တိုက်မိ၍ ကျကွဲသွားမှ စက်ကွင်းက ထန်ကိုယ်လေးကို ဖြုန်းခနဲ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်၍ ထန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လဲကျမသွားအောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ စက်”

ဒေါက်တာနေဦး အသံကြောင့် ထန်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားကာ ပျက်ယွင်းနေသည့် ဣန္ဒြေကိုထိန်းရန် စက်ကွင်းကို ကျောပေး၍ လက်နှင့်နီးရာပန်းတစ်ပွင့်ကို ထန်ဘက်သို့ တအားဆွဲယူလိုက်သည်။

“ပန်းအိုးကျကွဲတာ ကိုဦး၊ ထန်ကို ပန်းခူးပေးချင်စောနဲ့ အောက်က ပန်းအိုးကို မမြင်လိုက်ဖူး ဖြစ်သွားတယ်”

“ထန်ကို ခိုက်မိသွားသေးလား ထန်”

“ဟင့်အင်း... ထန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးနေဦး”

တုန်ယင်နေသောအသံကို ကြိုးစားထိန်း၍ ပြောရင်းသူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နားက ထန် အပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ထန် သွားနှင့်ပြီ ဒေါက်တာ”

“ထန်အတွက် ပန်းတွေကိုယ် ယူလာခဲ့မယ်”

ဒေါက်တာနေဦး ပြောသည့်အသံကို ထန် ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်ပဲ အိမ်ရှိရာသို့ အပြေးလေး လျှောက်ခဲ့သည်။ ထန်ကံကောင်းချင်တော့ မေမေနှင့် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဆိုသည်။

“သမီးရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ အဘွားက အိမ်ပြန်ချင်ပြီတဲ့၊ လာ... သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“မစံရေ... အဘွားတို့ ပြန်ဦးမယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ပြောရမယ့်လူတွေလား အဘွားရယ်၊ စံက အဘွားတို့ကို ထက်မကတောင် လုပ်ပေးချင်တာ”

အဘွားကို ဒေါ်စိုးပြည့်စံကိုယ်တိုင် ကားပေါ်အထိ လိုက်ခဲ့သည်။

“ထန်... ဒီမှာ ထန်အတွက် ပန်းတွေ”

“သင့်ခံယူပါ”

ဒေါက်တာနေဦးဝေးသော ပန်းတွေလှမ်းယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကားဆိုလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာကိုတော့ သေချာစွာ မကြည့်နိုင်တော့ပါ။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထန်ကားလေးကို နေရာမှ မောင်းထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စက်ကွင်းကြောင့် ထန်ရင်တွေ နေဆဲဖြစ်သည်။

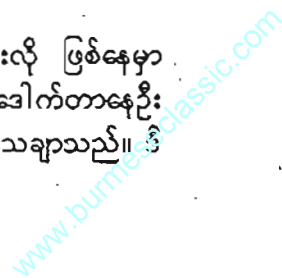
ကံကောင်း၍ ဒေါက်တာနေဦးရှေ့မှာ ထန် အရှက်မကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းအိုးသာ ကျမကွဲလျှင်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ထန်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြုန်းခနဲထသွားသည်။

အခန်း (၈)

အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိမ့်နေပေမယ့် စက်ကွင်းမျက်လုံးတွေ ကြောင်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ အိပ်မရ။ နောက်ဆုံးဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်ထဲ ထွက်တိုင်ပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ညအလှနှင့် တိတ်ဆိတ်မှုအပေါင်းမှာ စက်ကွင်းအာရုံက မရောက်။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဒေါက်တာနေဦး၏ ဇနီးလောင်းအဖြစ် ထန်ကိုတွေ့ရခြင်းအပေါ်မှာသာ စဉ်းစားစရာတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်နေသည်။

နှစ်ဖက်မိဘလူကြီးတွေ သဘောကျစီမံထားသည်ဆိုပေမယ့် ထန်လို မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာနေဦး အပါအဝင် ယောက်ျားတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြမည်မှာ ဆန်းတော့မဆန်းပါ။ သိပ်လှသည့်ထန်ကို စက်ကွင်းလိုလူတစ်ယောက်က အရူးအမူး စွဲလန်းမိလျှင် ထန်နှင့်လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့် ဒေါက်တာနေဦးဆိုသည့် ကိုဦးကိုယ်တိုင် ဘာသားနှင့်ထုထား၍ ထန်လို အချောအလှကို မချစ်ပဲ စိတ်မဝင်စားပဲ နေနိုင်မည်နည်း။

တခြားသူတစ်ယောက်ဆိုထားတော့။ အခုဖြစ်နေတာက ညီအစ်ကိုချင်း ထန်ကိုလုရမည့် ပွဲဖြစ်သည်။ ကိုဦးပုံစံ ကြည့်ရတာ ထန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်နေမှန်း စက်ကွင်းသိသည်။ နားလည်သည်။ ကိုဦးနှင့်စက်ကွင်းတစ်ဦးတည်းသောသားတွေဖြစ်၍ တခြားတစ်ဝမ်းကွဲ ညီအစ်တွေလိုမဟုတ်။ အမေညီအစ်မလည်းဖြစ်၍ တကယ့်ညီအစ်ကိုချင်းအချာတွေလို ချစ်ကြသူတွေ ဖြစ်နေတော့ 'ပိုဆိုးသည်။ ကိုဦးလက်ထဲက ထန်ကိုလုယူသလို ဖြစ်နေတာမှန်ပေမယ့် အန်ဆိုတာ ကိုဦးချစ်သူမဟုတ်။ စက်ကွင်းချစ်သူ။ စက်ကွင်းထက်ထပ်မည့်သူ ဖြစ်နေသည်။ ကိုဦးက ထန်ကိုချစ်နေသည်။ သဘောကျနေသည်ဆိုလျှင် သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆုံးညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တည်းမှာ တစ်ယောက်မကြည့်ချင် မမြင်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေမှာမျိုး အလိုမရှိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဖြစ်ပုံက ဆန်းသည်။ အကြောင်းအရာတွေကလည်း တိုက်ဆိုင်နေသည်။ အချစ်သူဆိုတော့ ဘယ်သူမှ အလွယ်နှင့်လက်လျှော့မှာ မဟုတ်။ ကိုဦးကို သူနှင့်ထန်အကြောင်း ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းအရေး စက်ကွင်းဘက်က အများကြီး စဉ်းစားနေရသဖြင့် ဘယ်လိုမှ အိပ်မရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထန်ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း စက်ကွင်းလို ဖြစ်နေမှာ သဘောတူသည်။ ထန်အဘွား သဘောတူထားသူ ဒေါက်တာနေဦး စက်ကွင်းအစ်ကို ဖြစ်နေ၍ စိတ်ရှုပ်နေမှာ သေချာသည်။

ကြားထဲ ထန်တို့မိသားစု ပြဿနာကရှိသေးသည်။ ထန်အတွက် အကြောင်း သိဟပြောပြ၍ အားလုံးသိထားသည်။ ထန်အိမ်ထဲမှာ ပန်အဖြစ်ကလည်း သနားစရာ။ ထိုထက်ပို၍ သနားစရာကောင်း သူက ထန်ဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် သူမတစ်ယောက်။ ထန် ဘဝ လောက် စိတ်ညစ်နေမည်မသိ။ စက်ကွင်းကိုယ်တိုင် အာရုံနောက် နေသည်။ အခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထန်ကို သူ့သဘော နှင့်သူ ခိုးပြေးရမလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်းဆန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် စက်ကွင်း၏ သဘောထားနောက်မှာ မိသားစု ဝင်တွေ့ အချင်းချင်း ဖြစ်ပေါ်လာစဉ် ပြဿနာကို ထည့်မထည့် ၍ မဖြစ်။

သေချာတာက ထန်ကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ညလုံး အတွေးတွေ ရှုပ်နေသည်။ မနက်အိပ်ရာကထဲမှာ မာမိက စက်ကွင်းနား ရောက်လာသည်။

“အောက်ထပ်မှာ သားကို တွေ့ချင်လိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ မာမိ”

“ဒိုရာလို့ ပြောတာပဲ”

စက်ကွင်း မျက်ခုံးအစုံ တွန့်ကုတ်သွားသည်။ ဘယ်ဒိုရာလဲ။ သူလည်းမသိ။ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထား မမှတ်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“သွားတွေ့လိုက်ဦး သား၊ ဘယ်လိုကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အေးအေးထားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နော်၊ ဘာကိုမှ ရှုံးဒိုင်းလုပ်မဝင်”

မာမိစကားက ဘာကို ရည်ရွယ်မှန်း သေချာမသိပေမယ့် ခေါင်းတော့ညိတ်လိုက်သည်။ စဉ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေး ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာက ထရပ်သည်။

“စက်”

သူမခေါ်ပုံက တံရင်းတနိုး။

စက်ကွင်းမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၍ ပျော်သွားပုံက မျက်နှာမှာ ထင်းသားပေါ်နေသည်။ သူမက စက်ကွင်းကို သိပေမယ့် စက်ကွင်းကတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှ မိန်းကလေးကို သူမသိသလို ခြင်လည်း မမြင်ဖူးပဲ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဒိုရာကိုကြီးပါ”

“မင်း ငါနဲ့သိလိုလား”

“ဟင့်အင်း”

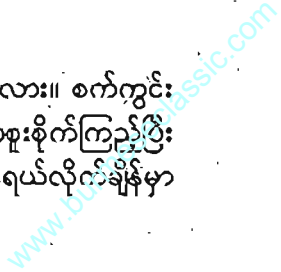
ကောင်မလေးအဖြေကြောင့် စက်ကွင်း ပိုအံ့ဩသွားသည်။ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

သူနဲ့မသိသည့် မိန်းကလေးက သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး သူ့အိမ်ထဲကို တရင်းတနိုး ခေါ်နေရအောင် ဒါက ဘာအထာလဲ။

“ကိုယ် မင်းကို မသိဘူး”

“အခု သိသွားပြီလေ”

ဒိုရာကိုကြီးဆိုသည့် မချောက မခေပါလား။ စက်ကွင်း ဘာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနဲ့ သေချာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့ရဲလေး ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးရယ်လိုက်ချိန်မှာ

သွားစွယ်လေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပါးချိုင့်ရှည်ကြီးတွေ ထင်းခနဲဖြစ်သွားတာကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။

လှတာတော့ သေချာသည်။

သို့သော် ဒိုရာကိုကိုကြီး အလှက ထန်အလှ၏ ခြေဖျားပင် လိုက်မမို့။ ထန်မှာ ဘာအပြင်အဆင် အခြယ်အသမုမုဒါပေမယ့် အသေအချာ ပြင်ဆင်ထားသူတွေက ထန်အလှ မပြိုင်နိုင်။

“လာရင်းကိစ္စကို ပြော”

“စက်ကို လာတွေ့တာပါ”

“ဘာ”

သူ့အိမ်ပေါ်အထိ ရဲရဲတင်းတင်း တက်လာပြီး သူ့ကိုတွေ့တာပါဆိုသည့် ဒိုရာကိုကိုကြီးဆိုသည့် မိန်းကလေး သူဒေါသ နှင့်လှမ်းအကြည့်မှာ သူမကခစ်ခနဲရယ်ပြီး သူ့ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ... ကြည့်”

“ဘာလဲ”

“ဓာတ်ပုံလေ”

သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသည့် ဖုန်းထဲက ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြပေးလှမ်းအကြည့်မှာ ဒိုရာကိုကိုကြီးဆိုသည့် မချောက သူ့အဖေနှင့်စက်ကွင်းခေါင်းကို ပူးကပ်ကာ ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်စက်ကွင်းမျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်တာလေ”

“ငါ ခွင့်မပြုဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါမသိဘူး”

“ပြောစမ်း၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဒိုရာကိုကိုကြီးပါဆို”

အံ့မယ်...။

သူကပဲ စိတ်မရှည်သံနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သေးသည်။

“ကဲ... မယ်မင်းကြီးမ၊ ကျုပ်အိမ်အထိ တက်လာပြီး

ဩဇာရှာတာဆိုရင် ခပ်မြန်မြန်ကြွပေတော့၊ တော်ကြာကျော်

ကောင်းကြားမကောင်း ရဲစခန်းရောက်နေမယ်”

“ဒိုရာက ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စက်ကိုခင်လိုပါ”

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

သေစမ်း။

သူကပြန်ပြီး စက်ကွင်းကို မေးခွန်းထုတ်နေလိုက်သေး

သည်။ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်အထိ ရဲရဲတင်းတင်း

တက်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်စကားဆို၊ စက်ကွင်းနဲ့အတူ

ဆက်ပုံတွဲရိုက်ရဲသည့် မိန်းကလေးမျိုး ကမ္ဘာမှာ ဒိုရာကိုကိုကြီး

ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။

“မိန်းကလေးတန်မဲ့ ငါ့အိမ်ပေါ်အထိ တက်လာတာကို ပြော

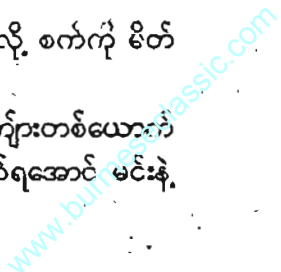
တာတွေ၊ မင်းမရှက်ဘူးလား”

“ဒိုရာက ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ၊ ခင်လိုမင်လို စက်ကို မိတ်

ဆက်တာ၊ ရှက်စရာလား”

“ဟ... မင်းက မိန်းမ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ပေါ်အထိတက်ပြီး ရဲရဲတင်းတင်း မိတ်ဆက်ရအောင် မင်းနဲ့

ငါ သိလို့လား”

“စက်က မသိပေမယ့် ဒိုရာက သိနေတာပဲ”

“မင်းပဲ ခုနတုန်းက ငါ့ကိုမသိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူချင်းတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် စက်က အိမ်မှာနေတာ အခြံမြင်တွေ့နေရလို့ သိတယ်လို့ ပြောတာ”

“မင်းစကားတွေ ရှုပ်နေပြီ”

“ဘာမှမရှုပ်ဘူး ရှင်းရှင်းလေး”

“ဒိုရာရေ”

“ဒိုရာ”

“ဟော... ဒိုရာပျောက်လို့ အန်တီငြိမ်းတို့ လိုက်ရှာနေတာ”

ဒိုရာ သွားပြီနော်”

စက်ကွင်း ဘာမှပြောချိန်မရ။

ဒိုရာကိုကိုကြီးဆိုသည့် ဆက်ကော့လက်ကော့ သတ္တဝါတွေက သူမအမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်နေသူရှိရာသို့ စက်ကွင်းက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူမ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဘာကိစ္စ စက်ကွင်းအိမ်ပေါ်အထိ တက်လာပြီး ရဲရဲတင်းတင်း သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်စကားဆိုတာလဲဆိုတာ သိချင်စက်ကွင်းက ဒိုရာကိုကိုကြီး ပြေးသွားသည့်နောက်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူမပြေးသွားသည့်နေရာက တခြားနေရာမဟုတ် စက်ကွင်းတို့ ခြံနှင့်ကပ်လျက် တစ်ဖက်ခြံ ဖြစ်နေ၍ သူမမျက်စိထွန်းသွားသည်။ ထိုအိမ်က စက်ကွင်းသူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီတို့အိမ်သူတို့မှာ မိသားစုများများမရှိ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် မိသားစုနှစ်ပါး။ မိသားစုလေးယောက်ထဲရှိသည့်အိမ်မှာ ဘယ်

ညီသည်တွေ ရောက်နေမှန်းမသိ။

ကိုယ့်ဘာသာ အာရုံစောက်နေသည့်ကြားထဲ ဒိုရာကိုကိုကြီး

စက်ကွင်းကိုလာပြီး ဦးနှောက်စားသွားသည်။

“ကလေးမလေး ပြန်သွားပြီလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှုပ်ကလေးက ချစ်စရာလေးပါ၊ သူက ဘယ်မှာနေတာ

သား”

မာမီကိုယ်တိုင်လည်း ဒိုရာကိုကိုကြီးကို ဘယ်ကလာမှန်း

မသိမရ။

“ဖရက်ဒီတို့အိမ်က မာမီ”

“ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ သားနဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မသိပါဘူး မာမီရာ၊ သူ့ဘာသာ အိမ်ပေါ်တက်လာတာ”

“ခေတ်မိန်းကလေးများ အံ့ဩစရာကွယ်၊ မာမီက သား

မိတ်ဆက်နေတာ”

မာမီက ဒီလောက်ပဲပြောသည်။

သမီး မွေးမထားပေမယ့် မာမီက သားရှင်ဆိုပြီး ဘယ်မိန်း

ကလေးကိုမှ နှစ်နှစ်နာနာမပြော။ သမီးမရှိသူဖြစ်၍လည်း ချော

လှလှ မိန်းကလေးတွေတိုင်း သမီးတော်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

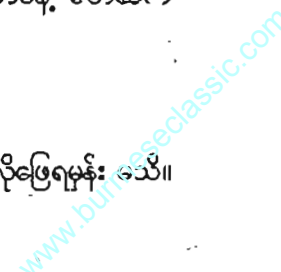
“ဒါနဲ့ သားချစ်သူကိုရော ဘယ်တော့ မာမီနဲ့ မိတ်ဆက်

မှာလဲ”

“လိုပါသေးတယ် မာမီရာ”

“ဘာလိုတာလဲ သားရဲ့”

ဒီလိုမေးလာတော့လည်း စက်ကွင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှန်း မသိ။

မာမိက စက်ကွင်းမျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သားပုံစံ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာလဲ သားတို့အဖေအဆင်မပြေလို့လား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“သားချစ်သူကို မာမိ လိုက်တွေ့ရမလား”

“မဟုတ်တာ မာမိကလည်း၊ ချွေးမလုပ်တဲ့သူကို မာမိလိုက်တွေ့စရာလား၊ မာမိတွေ့ချင်ရင် သားခေါ်ခဲ့ပါမယ်”

“ဘယ်နေ့ခေါ်လာမှာလဲဆိုတာ မာမိကို အရင်ပြောဦး”

“ခေါ်လာမဲ့နေ့ကျရင် မာမိကို ကြိုပြောမှာပါ”

“ဒါမျိုးဆိုတာ လက်နှေးလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး သား၊ တော်ကြာ သူများလက်ထဲ ပါသွားဦးမယ်”

မာမိစကားက စက်ကွင်းရင်ကို တည့်တည့်လာထိသည့် ထန်မှာ သူ့အပြင် တခြားသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ စက်ကွင်းအစ်ကို ဖြစ်နေကြောင်း မာမိက ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်ကထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဝေခွဲမရနိုင်သည့် အတွေးတွေနှင့် ထိုအိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပေမဲ့ လူမရှိပဲ မရှိ။ အိမ်ကြီး၏ တစ်နေရာမှာ သူ့အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်သူရှိနေသည့်ဆိုသော အသိကြောင့် စက်ကွင်းနှစ်ယောက် သားထဲ ရှိန်းမြနွေးထွေးသွားပုံကလည်း ထူးဆန်းသည်။ အချစ်မတွေ့ခင်တုန်းက ဒါတွေမသိ။ ခံလည်း မခံစားခဲ့ရ။ ပျော်သည်

ထင်လျှင် မိန်းမလှလေးတွေနှင့် တွဲသည်။ မပျော်လျှင် ခွဲသည်။ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေသည်။

ထန်နှင့်ကျတော့ ခံစားချက်တွေ အားလုံးပြောင်းသွားသည်။ ထန်ကိုချစ်သည့် အချစ်ကို ထုတ်နှုတ်မပြောတတ်။ ထန်အတွက် မိုးရိမ်စိတ်နှင့် ထန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့က သူ့ရင်ကို အမြဲပူလောင်နေစေသည်။ ဒေါက်တာနေဦးဆိုသည့် ကိုဦးနှင့်စက်ကွင်း ထန် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ။

အစထဲကတည်းက ထန်က စက်ကွင်းကို ချစ်လိုသူမဟုတ်။ သူ့ထံမှ ဇွတ်တရွတ် အချစ်တွေကို ကြောက်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ စက်ကွင်းကို ထန် တကယ်မှ ချစ်ရဲ့လားဟု ရင်ထိတ်နေရသူ။ အခုတော့ ပြိုင်ဘက်က စက်ကွင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုဦးဖြစ်နေသည်။ သီဟတို့ ခြံထဲက ကားကိုချိုးကျွေဝင်လိုက်တော့ တိုက်ထဲက သီဟ ထွက်လာသည်။

ပြုံးနေသည့် သီဟမျက်နှာက စက်ကွင်းလို တင်းတင်းမာမာ မဟုတ်။ သီဟပုံစံက အမြဲစိတ်ချမ်းသာနေသည့် လူတစ်ယောက် ပုံစံအပြည့်ဆိုတာ မြင်တာနှင့်သိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စက်ကွင်း၊ ထန်ဆီလာတာလား”

“အေး”

စက်ကွင်းက ခေါင်းညိတ်တော့ သီဟက ရယ်သည်။

“ထန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား”

“မဆက်ရသေးဘူး”

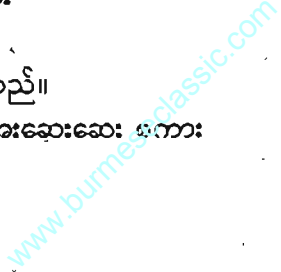
“ဒါဆို ဆွေးလိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထန် အိမ်မှာမရှိဘူးကွ၊ သူ့အစ်မပန်ဆီ သွားတယ်”
 “ပြင်ဦးလွင်ကိုလား”
 ထန် အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတာနှင့် စက်ကွင်းရင်ထဲ ဘာတစ်ခု
 မှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို အရာရာအကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသွားသည်။
 “ပန်တို့ ဒီကိုရောက်နေပြီကွ”
 “ရန်ကုန်ကို ပြောတာလား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ရန်ကင်းဘက်
 မှာ”
 “လိပ်စာပေးလို့ရလား၊ ငါ လိုက်သွားမယ်”
 “ထန်က မင်းကို စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”
 ဒါတော့မှန်သည်။
 စက်ကွင်းဘက်ကတော့ ထန် စိတ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်
 မဆိုးသည်ဖြစ်စေ ချစ်သူမျက်နှာကို မြင်ရမှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည်။
 ထန်နှင့် စကားပြောခွင့် ရချင်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
 အပေါ်ထားသည့် ထန်သဘောထားကို သိချင်သည်။ ထန်
 ဆုံးဖြတ်ချက်သည် စက်ကွင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်လာခြင်း၏
 အဓိကအကြောင်းဖြစ်သည်။
 “ငါ့ကို ထန် စိတ်မဆိုးတဲ့ရက်ဆိုတာ မရှိဘူး သီဟ
 ထန် စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်နေရင် သူနဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ ချစ်သူတွေ
 ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ပန်လိပ်စာ ငါပြောမယ်၊ မင်း
 မှတ်သွား”

သီဟက ပန်တို့ဇနီးမောင်နှံနေသည့် လိပ်စာကို ပြောသည်။
 အချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ သီဟကို နှုတ်ဆက်ပြီး လိပ်စာအတိုင်း ထန်
 သွားရာနောက် လိုက်ခဲ့သည်။ သီဟပြောသည့် ခြံကြီးထဲမှာ ထန်
 ကားလေး ရပ်ထားသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခြံထဲမှာ စကား
 ပြောနေတာ မြင်လိုက်ရ၍ စက်ကွင်း ဘာမှစဉ်းစားမနေပဲ သူ
 ကားကို ထန်ရှိရာ ပန်တို့ခြံဝန်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်သည်။
 ထန်ကားနောက်မှာ စက်ကွင်းကားကို ရပ်လိုက်သည့် အချိန်
 အထိ ထန်မှာ ပန်ကို ဘာစကားမှမပြောနိုင်။ ထန်ရှိနေသည့်နေရာ
 တို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည့် စက်ကွင်းကိုသာ
 ခံသြနေ၏။
 “ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ဂန္ဓဇည့်သည်ထင်တယ်”
 ပန်က စက်ကွင်းကို မသိ။
 မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည်ဖြစ်၍ သူ့ယောက်ျားဆီလာသော
 ဧည့်သည်ဟုထင်ပြီး ထိုနေရာမှ ထဖို့ပြင်သည်။
 “မခေါ်နဲ့ ပန်၊ သူက ဂန္ဓဇည့်သည် မဟုတ်ဘူး၊ ထန်ဆီ
 တို့လာတာ”
 ထန်စကားကြောင့် ပန် ငြိမ်သွားပြီး ကားပေါ်က စက်ကွင်း
 တို့ လှမ်းကြည့်သည်။
 “ထန်လူက လူချောပဲ၊ မေမေသိလား”
 “မသိဘူး”
 ပန်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။
 “သွားလေ၊ ဧည့်သည်နဲ့ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား
 ပြောဦး၊ ပန် အအေးသွားလုပ်လိုက်မယ်”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့ ပန်၊ ထန် အခုပဲပြန်တော့မှာ”
 ထန် စကားကြောင့် ပန်က ထန်ကို လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။
 “ဒီမှာက လွတ်လပ်တယ် ထန်၊ တခြားတစ်နေရာသွားလို့
 အဘွားအသိတွေနဲ့တွေ့ရင် မလွယ်ဘူး”
 ပန် စကားမှန်နေ၍ ထန် ခဏတော့ ငြိမ်သွားသည်။
 “ထန် ဧည့်သည်ထင်တယ် လာပါ၊ ပန်က ထန်အစ်မပါ”
 “ကျွန်တော်က စက်ကွင်းပါ ပန်၊ ထန် ပြောပြထားလို့
 ပန်တို့အကြောင်း အားလုံးသိထားပြီးပါပြီ”
 စက်ကွင်းစကားကြောင့် ပန်က သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးသည်။
 မိခင်လောင်းဖြစ်သော ပန်အလှက တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်း
 လျက် အသရေတစ်မျိုး ထွန်းတောက်နေသလို ထင်ရသည်။
 “စက်ကွင်းတို့အကြောင်း အဘွား မသိသေးဘူးဆို”
 “ဟုတ်တယ် ပန်”
 “အဘွားက ပန်ကြောင့် လူတွေကို ဘယ်သူမှ မယုံတော့
 ဘူး၊ ပန်က အဘွား သဘောမတူတဲ့လူကို ယူလိုက်လို့လေ”
 ပြောပြီး ပန်က ရယ်သည်။
 နာနာကြည်းကြည်း ရယ်ခြင်းတော့မဟုတ်။ ဖြစ်လာသည့်
 လောကအလှည့်အပြောင်းကို နားလည်လက်ခံသော ရယ်နည်း
 ဖြစ်၍ စက်ကွင်းပါ ပန်နှင့်အတူ ပြုံးရယ်လိုက်မိသည်။
 “ကျွန်တော်တို့လည်း ပန်လိုဖြစ်မယ်ထင်တယ်”
 “ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘဝတူ ဖြစ်သွားတာပေါ့”
 “ထန်နဲ့ စကားပြောဦးနော်၊ ပန် အအေးလုပ်လိုက်ဦးမယ်”
 “သင့်ခံယူ ပန်”

ပန် တမင်ရှောင်ပေးမှန်းသိ၍ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်
 သည်။ ပန် အိမ်ထဲဝင်သွား၍ ခြံထဲက ခုံတန်းလှလှလေးမှာ
 ထန်နဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။
 “ရှင် ဘာလို့ ဒီအထိ လိုက်လာတာပဲ စက်”
 “လွမ်းလို့”
 စက်ကွင်းစကားကြောင့် ထန် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်
 သွားသည်။ စိတ်ထဲက ဒီနေရာအထိ စက်ကွင်းလိုက်လာတာကို
 သဘောမကျမိ။ ပြောလိုရမည့်သူ မဟုတ်မှန်းသိ၍ ကျိတ်ပြီး
 သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ထန် ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ”
 “သီဟပြောတာ”
 သီဟစုတ်...။
 ထန်စိတ်ထဲက သီဟကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ပန်
 နဲ့ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာနှင့် မေမေက ထန်ကို ပန်ဆီ
 ချက်ချင်းသွားကြည့်ခိုင်းသည်။ ကိုယ်တိုင်လိုက်ချင်ပေမယ့် အဘွား
 နှိပ်နှိပ် မေမေ ဟန်မပျက်နေခဲ့တာကို ထန် နားလည်သည်။
 ပန်ပတ်သက်ပြီး အခုချိန်ထိ အဘွားက ချိုသည်၊ ခါးသည်
 ပြောသေး၍ အဘွားသဘောထား ဘယ်လိုဆိုတာလည်း သေချာ
 သိ။ ပန်ကိစ္စကို သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ကျိတ်တိုင်ပင်ကြရ
 သည်။ ပန် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခြင်းမှာလည်း မေမေ အစီအစဉ်
 ဖြစ်သည်။ ပန် မီးဖွားသည့်အချိန်၊ ပန်နားမှာ ထန်တို့သားအမိ
 နေမှဖြစ်မှာကို သဘောပေါက်ထားသည်။ ဝမ်းအသာဆုံးလူက
 ဖြစ်သည်။ ထန်ကို တွေ့တော့ ပန်က မျက်ရည်ကျသည်။

www.burmeseclassic.com

သားအမိနှစ်ယောက်သာ အတူဆုံလိုက်မည်ဆိုပါက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ဘယ်အထိ မျက်ရည်ကျ ငိုပွဲဆင်မည်မသိ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မေမေ့အကြောင်း၊ အဘွားအကြောင်း ပြောနေချိန်မှာ စက်ကွင်းရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား ထန်”

စက်ကွင်းက ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာတော့ ထန်ပါးလေးတွေ နီစွေးသွားကာ စက်ကွင်းအကြည့်ကို မမြင်ဟန်ဆောင် မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ဟိတ်... မေးနေတာ ဖြေလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ဒါ ဖြေရမှာ”

“အို”

ထန်ပါးလေးတစ်ဖက်ကို လူအလစ်မှာ အနမ်းခံလိုက်ရတဲ့ ထန်က ရှက်လန့်တကြား ပန်ရှိသည့်အိမ်ကြီးဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဟန်ဆောင် သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ စက်”

“ကိုယ့် ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေတာ”

“ပြော... ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“မသိဘူး”

“ကိုယ် အသည်းယားအောင် လာမလုပ်နဲ့ ထန်၊ ကိုယ်တော့ကောင်က ထန်ကို သိပ်ချစ်လာရင် ပန်ရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ် ထန်”

ဖက်နမ်းဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ ယုံ”

“မေးရင် ကောင်းကောင်းဖြေ”

“ရှင်မေးတိုင်း ဖြေနေရအောင် ထန်က စက်ရုပ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရိုးရိုးစက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်စက်ရုပ်”

ထန်က စက်ကွင်းလို စကားမတတ်သဖြင့် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပါလားဟု အလိုလို တွေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားကာ ဒေါက်တာနေဦးကို သတိရသွားသည်။

“ပန်တိုခြံက အကျယ်ကြီးပဲ၊ ပန်းပင်တွေလည်း အများကြီး ခမ်းလျှောက်ရင်း ကိုယ်တို့ စကားပြောရရင် မကောင်းဘူးလား ထန်”

“ထန် လမ်းမလျှောက်ချင်ပါဘူး”

“လာစမ်းပါ”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထန်လက်ကို လွှတ်စမ်းပါ”

ထန် ဇွတ်အတင်း ရုန်းပေမယ့် စက်ကွင်းက သူ့ဆွဲကိုင် သားသည့် ထန်လက်လေးကို မလွှတ်ပဲ ပန်းချီတွေကြားသို့ ဆွဲဆွဲသွား၍ အင်အားချင်းမမျှပဲ ပါသွားသည်။

“စက်”

“ရှင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်နေတာ”

“အို”

ထန်တစ်ကိုယ်လုံး စက်ကွင်းရင်ခွင်ထဲ ယိုင်လဲပြိုဆင်းသွား

သည်။ အချစ်လှဆိုးက ထန်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးပွေ့ပြီး မျက်နှာ လှလှလေးထက် အချစ်အနမ်းတွေ ရွာချသည်။ ထန် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသော်လည်းမရ။ ကြာတော့ စိတ်ရှုပ်လာကာ စက်ကွင်း ကိုယ်ကြီးကို သူမရှိသမျှအားနှင့် ထုရိုက်ပစ်သည်။

“ချစ်တယ် ထန်ရယ်၊ ကိုယ်မင်းကို မခွဲနိုင်ဘူး”

“ပြော... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့”

“မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်”

“ကိုယ် မကြားချင်တဲ့စကားပြောပြန်ပြီလား”

“ရှင်လည်း ထန် မကြိုက်တာကို ဇွတ်လုပ်နေတာ ထည့် ပြောဦး”

“ကိုယ့်ကို ရှင်လိုမပြောနဲ့လို့ မှာထားတယ်နော်”

“ထန်ကို စိတ်ညစ်အောင် ထပ်မလုပ်ချင်ပါနဲ့၊ စက်ရယ်

ထန် တကယ် စိတ်ညစ်နေလို့ပါ”

ထိုစကားကိုတော့ ထန် အမှန်အတိုင်း ဆိုလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ထန် စိတ်ညစ်နေသည်။ မိသားစုအရေး၊ ထန် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အချစ်ရေး အားလုံး ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ သေး။

“ကိုယ်လည်း စိတ်ညစ်နေတာ ထန်”

“စက်က ဘာစိတ်ညစ်စရာ ရှိလို့လဲ”

“ထန်ကို လွှတ်စမ်းပါ”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ပြောစရာလိုသေးလို့လား၊ စက်ရယ်”

“လိုတယ် ထန်၊ ကိုယ် ထန်ကိုစိတ်မချဘူး၊ ကိုယ့်ထံ

“မချစ်မှာ အမြဲစိုးရိမ်နေရတာ ထန် သိလား”

လေးနက်တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် စက်ကွင်းကိုကြည့်

ထန် ရင်မောသွားသည်။ ထန်ကို သူချစ်တာ ထန်သိပါသည်။

လည်း စက်ကွင်းကို မညာချင်။ သူ့ကို ထန်ချစ်မိပါပြီ။

“ထန်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်စကားပြောဖို့ သိပ်ခက်နေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စက်ကို ထန် ချစ်ပါတယ်”

“ထန်ရယ်”

အနမ်းတောထဲ ဒုတိယအကြိမ် နစ်မျောသွားသည်။

“ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပါတော့ စက်ရယ်၊ ထန် အသက်

ညှပ်လှပြီ”

“သနားလို့ လွှတ်ပေးတာနော်၊ တခြားနေရာမှာဆို မရဘူး”

ထန်ပါးလေးကို ဖွဖွနမ်းပြီးမှ စက်ကွင်းက ထန်ကို သူ့ရင်

ထဲက အသာဖြည့်လွှတ်ပေးသည်။

“ကိုယ်တို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ထန်”

“ထန် မသိဘူး”

တကယ်လည်း ထန် မသိ။

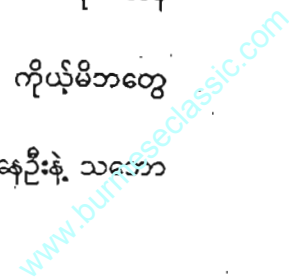
အဘွားသဘောကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာကိုပဲ ထန်

သိသည်။

“ထန်အဘွားဆီက ထန်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကိုယ့်မိဘတွေ

ခွင့်ရခိုင်းမယ်”

“အို... ဖြစ်မလား၊ အဘွားက ထန်ကို ဦးနေဦးနဲ့ သဘော

၁၄၆

တူထားတာ”

“ဘာလဲ၊ ထန်က အဘွားစကားကို နားထောင်ချင်နေလား”

ဒေါသနှင့်ခက်ထန် တင်းမာသွားသည့် စက်ကွင်းမျှော်စင်ပေါ်သို့ ချောချောကို ကြည့်ပြီး ထန်လည်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“စကားကိုကြည့်ပြောနော် စက်၊ အဘွားစကားကို နားထောင်ချင်ရင် ဒေါက်တာနေဦးနဲ့ စတွေ့ထဲက လက်ထပ်ခေါင်းညှိတ်ပြီးတာ ကြာလှပြီ”

“ဒါဆို ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ထန် ဘာလုပ်လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“ထန် အဲဒီလို ပြောလို့လား”

“ထန်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် နီးလေးအဘွားသဘောတူထားတဲ့လူက ကိုယ့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ ဒီအစ်ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဦးနေဦးမှာ ချစ်သူရှိပြီးသား”

“ထန်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာ၊ မယ့်ရင် စက်အစ်ကိုကို ဘာသာမေးကြည့်”

မေးကြည့်နေစရာမလိုပါ။

ဒီအသက်အရွယ် ဒီလိုအလုပ်အကိုင် ရာထူးနှင့်ချစ်သူကြွယ်ဝမှုအစုစုတို့ ပြီးပြည့်စုံနေသည့် လူချောတစ်ယောက် သူ့လိုပဲ ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်မှာ အထူးအထူးဟုတ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မျှသာ ထန် မသိတာတစ်ခုက ချစ်သူ

ဦးစိုးလက်ထပ်သူ ဖြစ်မလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့မှာ ချစ်သူရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်ထပ်မှာပေါ့။

ထန်က ဒေါက်တာနေဦး ချစ်သူမှမဟုတ်တာ”

“ချစ်သူမဟုတ်ပဲ သူက ထန်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

“သိပ်အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ် ထန်၊ ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်သူ တစ်ယောက်တည်းမကျနိုင်တာ ထန် သဘောမပေါက်ဘူးလား”

စက်ကွင်း စကားအဆုံးမှာ ထန့်မျက်ဝန်းအလှတွေက စက်ကွင်းရှိရာ ရောက်လာသည်။

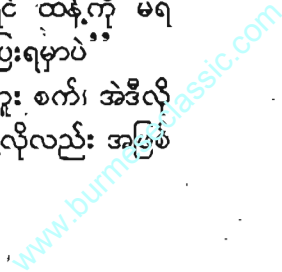
“စက် ဘာပြောတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ထန့်လို သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယောက်ျားလေးကမှ သဘောမကျပဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုဦးက သူ့ချစ်သူကို လက်ထပ်ရရင် ထန့်ရှေ့ကို ရောက်လာပါဦး”

“ဒါပေမယ့်...”

“တော်ပြီ ထန်၊ ကိုယ့်စကားမှာ ဒါပေမယ့်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သူ့ကိုလက်ထပ်ပါ၊ ထန့်မှာ ချစ်သူရှိတဲ့ အကြောင်း ထန့်အဘွားထန်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောပါ၊ အဘွားသဘောတူရင် လူကြီးစုံရာနဲ့ လက်ထပ်လို့လားမယ်၊ အဘွားသဘောမတူရင် ထန့်ကို မရဘူးနဲ့ ဇွတ်အတင်း ခိုးပြေးသင့်ရင် ခိုးပြေးရမှာပဲ”

“ခိုးပြေးတဲ့ကိစ္စကို ထန် လုံးဝလက်မခံဘူး၊ စက်၊ အဲဒီလို ထောင်ရေးမျိုးလည်း ထန် မလိုချင်ဘူး၊ ပန်လိုလည်း အဖြစ်

မခံနိုင်ဘူး”

ပြောရင်း ထန် ရင်တွေမှာလာကာ အသံလေးတွေပါ တွေ့လာသည်။ ပြောသည့်လူက လွယ်လွယ်ပြောနိုင်ပေမယ့် လူတွေကိုယ်တိုင် ခံစားရသူအတွက်တော့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပေးဆောင်လိုက်ရတာတွေက နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ များလွန်းသည်။

“မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ စက်၊ ထန်တို့မိသားစု အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတာ ပန်ထရိုယောက်ထဲနဲ့တင် တစ်ဘဝစာ လုံလောက်ပါပြီ၊ ထန်ကိုပါ နှုတ်မပေးချင်ပါနဲ့”

“ကိုယ့်ဘက်ကို ထန် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် စက်၊ ပူးစားရင် ထန်တို့နှစ်ယောက် မလွဲမသွေ ပေါင်းကြရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ယုံပါတယ်”

“တချို့ကိစ္စတွေက ကံတရားကိုချည်း အားကိုးနေလို့ တာမဟုတ်ဘူး ထန်၊ ပြီးတော့ ထန်နဲ့သဘောတူထားတဲ့လူကိုယ့်အစ်ကိုဆိုတာလည်း ထည့်စဉ်းစားဦး”

“ကြာပါတယ်ကွာ၊ ထန်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ်လက်ထဲမယ့်သူဆိုတာ ကိုဦးကိုအခုပဲ သွားပြောလိုက်မယ်”

“စက်မပြောလည်း တစ်နေ့ ဦးနေဦးကို ထန်နဲ့စက်အကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ”

“တကယ်လား ထန်”

“တကယ်ပါ စက်ရယ်”

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

“ကဲ... ကဲ... ဝမ်းသာစရာရှိတာ နောက်မှ ဆက်ဝမ်းသာကြည့်၊ အိမ်ထဲကိုလိုက်ပြီး မုန့်စားကြ၊ အအေးသောက်ကြဦး”

ပန် ရောက်လာ၍ ချစ်သူနှစ်ဦး စကားပြတ်သွားကာ ပန်နှင့်အတူ အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ပန်အမျိုးသားလည်း မတွေ့ဖူးနော်”

“အလုပ်သွားနေလို့ မရှိတာလေ၊ နောက်တော့ စက်ကွင်းကနွဲ့ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ပန်က ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောရင်း သူမကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ထားသော သစ်သီးနှင့်အအေးတို့ကို တိုက်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ ပန်တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်အိမ်ဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိပါမယ်၊ အခု ဈေးသွားနေလို့ မရှိတာပါ”

“ထန်တို့ ပြန်တော့မယ် ပန်၊ တော်ကြာ အချိန်ကြာနေလို့ အမေနဲ့အဘွား စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

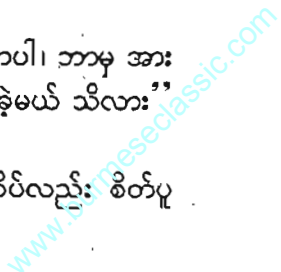
လက်ကနာရီကိုကြည့်ပြီး ထန်က သူ့အစ်မ ပန်ကိုနှုတ်ခတ်တော့ ပန်မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာကြည့်ပြီး စက်ကွင်းထဲတိုင် ပန်ကိုယ်စား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်ဝန်

နှင့် ပန်တစ်ယောက်ထဲ။ မိသားစု စွန့်ပစ်တာကို ခံနေရရှာသည့်အဖြစ်က သိပ်တော့မလွယ်။

“နောက်နေ့တွေ ပန်ဆီကို ထန် လာဦးမှာပါ၊ ဘာမှ အားထပ်နဲ့နော် ပန်၊ မေမေ့ကို ပန်ဆီ ထန်ခေါ်လာခဲ့မယ် သိလား”

“အဘွားနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား ထန်ရယ်”

“ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့ ပန်ရယ်၊ သိပ်လည်း စိတ်ပူ

မနေပါနဲ့၊ မေမေ ပန်ဆီကို လာမယ့်နေ့ ထန်က အဘွားအား
နေလိုက်မယ်၊ ဒါဆို အဘွားအတွက် ပန် စိတ်ချပြီ မဟုတ်လား

“ထန်ရှိနေရင် စိတ်ချပါတယ်”

“ဟော...ဟိုမှာ ဒေါ်အိပြန်လာပြီ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ပန်”

“နောက်လည်း ထန်နဲ့အတူ လာလည်နော်”

“သင့်ခံယူ”

“ထန် သွားပြီနော် ပန်”

ထန်က သူ့အစ်မပန်ကို ဒေါ်အိလက်ထဲ သေချာအပ်ပြီး
ပြန်သည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သွားသည့် ကားနှစ်စီး
ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်သိပ်လာသော မျက်ရည်များ
ပန်မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ဝေဝါးမှေးမှိန်ခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်း
ပေးလိုက်သည်။ ပန်ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စတို့ ချက်ချင်းရွှံ့စို
သည်။

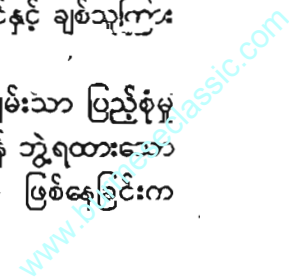

အခန်း (၉)

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ချစ်သူကြည့်ကာ ဒေါက်တာ
ဦး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်က မိသားစုကို စိတ်
သာအောင် မလုပ်နိုင်သလို ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း
ဆောင်နိုင်ခဲ့။ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုတာ တခြားသူ
ထက်ပဲ ဒေါက်တာနေဦး ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၏။

“မငိုပါနဲ့တော့ မိုးရယ်၊ မိုး သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”
မိုးကို ကြိုးစား၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ပေမယ့် မိုးကအငိုမရပ်။
အင်ထဲ ဘယ်လောက် ခံစားနေရသည်ကို ဒေါက်တာနေဦး
သလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျေးဇူးရှင်မွေးမိခင်နှင့် ချစ်သူကြား
အားနေရတာကိုလည်း သိနေသည်။

ဒေါက်တာနေဦး ချစ်သူမိုးမှာ ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံမှု
ခြင်းနှင့် ဒေါက်တာနေဦးလို အထူးကုဆရာဝန် ဘွဲ့ရထားသော
ထက်တာမဟုတ်ပဲ ရိုးရိုးသူနာပြုဆရာမလေး ဖြစ်နေခြင်းက

မိုးဘဝ၏ အကြီးမားဆုံး အပြစ်ဒဏ်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
မာမီက မိုးကို မုန်းသည်။

သားဖြစ်သူနှင့် သဘောမတူ။ သားဖြစ်သူကို ပစ်ပစ်ခဲ
နစ်နစ်နာနာစကားတွေ မပြောပေမယ့် မိုးအပြစ်တွေကိုတော့ မပြော
မတာ ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီက သူတို့သားအမိကို
ဝင်မပါပေမယ့် အားလုံးဟာ မာမီသဘောအတိုင်း ဖြစ်နေ
ကြောင်း သားဖြစ်သူကို ပွင့်လင်းစွာပြောသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ
နေဦးက မိခင်ဖြစ်သူမှာ ရှိနေသည့် နှလုံးရောဂါ အတိမ်အနက်
နားလည်သည်။ သဘောပေါက်သည့်အတွက် ဘာကိုမှ သူ့သဘော
အတိုင်း ဇွတ်မလုပ်။ မာမီစိတ်ချမ်းသာအောင် အမြဲ ကြီးစား
သူဘဝသူ ရပ်တည်နေသူဖြစ်သည်။

“မိန်းမဆိုတာ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး အ
ပြန်ရှာလိုရတယ် သား၊ အမေဆိုတာ အစားထိုးရတာ မဟုတ်ဘဲ
သားစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုထဲအတွက်နဲ့ သားမာမီ
အသက်နဲ့ မလဲလိုက်ပါနဲ့ သားရယ်”

ဒယ်ဒီနှင့်သူ နောက်ဆုံးပြောဖြစ်ခဲ့သည့် စကားက
ဆေးရုံတက်နေသည့် အချိန်ကဖြစ်သည်။ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်
မာမီ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ထန်နှင့်တွေ့ခဲ့သည်။ လက်ထပ်
ထိ ကျိတ်မှိတ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထန်လိုမိန်းမလှလေးမှာ
လိုချင်တာအားလုံး ရှိသည်။

နုသည်။ ငယ်သည်။ လှသည်။
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအစုစုက ရေတွက်၍မကုန်။ မျိုးရိုးအ

အတန်း ကြည့်ဦးမလား။ မင်းမျိုးမင်းနွယ် အစဉ်အဆက်က လာ
သည့်လူတွေ။ ဒေါက်တာနေဦး ထန်ကို သဘောကျပါသည်။
ထန်အလှကိုလည်း အသိအမှတ် မပြုပေမနေနိုင်။

မိုးကိုပစ်ပြီး ထန်ကိုလက်ထပ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း မဖြစ်။
အစစအရာရာ အနစ်နာခံပြီး အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သည့် မိုးအပေါ်မှာ
ရက်စက်လွန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ထန်နှင့်လူကြီးချင်း သဘော
တူထားသည့်ကိစ္စကို မိုးမသိအောင် ဒေါက်တာနေဦးဘက်က
အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဖုံးဖိခဲ့ပေမယ့် မိုးက သိသွားသည်။

ဒေါက်တာနေဦးကို ဘာပြဿနာမှ မလုပ်ပေမယ့် မိုးနှလုံး
သားတွေ ကွဲကြွေကုန်တာကိုတော့ သူစာနာစိတ်နှင့် နားလည်
သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဇွတ်နစ်ပြီး မိုးကို သူ့ဘဝထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်
လျှင် မာမီကို သူကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်တာနှင့် အတူတူ ဖြစ်လာ
သည်။ မိုးငိုနေတာကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမှာမကောင်း။

“မိုး”

သူ မိုးအမည်လေးကို တိုးတိတ်စွာ ခေါ်လိုက်ရင်း မျက်ရည်
တွေနှင့် မိုးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်လျက်
မိုးကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ အကြာကြီး ထွေးပွေ့ထားမိသည်။
ဝတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုး၏ ရှိုက်သံမှတစ်ပါး တစ်
ခြားမရှိ။

ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကားတို့ ရှားပါး
ချောက်ဆုံးနေသလို ထင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီပြောစရာ
စကားတွေနှင့် ပြည့်စုံနေသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ စကားမဆို
ဖြစ်ကြ။ မိုးကတသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေရာမှ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား

ပြီးထိန်းကာ အငိုကို ရပ်တန့်သည်။

“မိုးကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်”

“မောင်ကသာ မိုးကို တောင်းပန်ရမှာပါ မိုးရယ်”

လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် ဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မိုးကောင်းစွာ နားလည်ဟန်ဖြင့် ဒေါက်တာနေဦး ရင်ခွင်ထဲက အသာရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“မောင်သွားပါ။ မိုးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ တစ်နေ့ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မိုး သိပြီးသားပါ”

“မောင်ကို မိုး မုန်းသွားပြီလား”

“မုန်းပစ်ချင်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် မမုန်းနိုင်လို့ မိုးငိုနေရပြီ”

ပြောရင်း ငိုသံစွက်လာသည့် မိုးမျက်ဝန်းမှာ ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို စိတ်မသက်သာစရာ မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါက်တာနေဦးရင်ထဲ ဆွတ်ကျင်သွားသည်။

“မောင့်အခြေအနေကို မိုးသိပါတယ်”

“သိလို့ မောင့်ကို မိုး ဘာမှအပြစ်မတင်နိုင်တာပေါ့ မောင်၊ မောင့်မာမီကိုလည်း မိုး ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ မိုးသာ မိခင်တစ်ယောက် နေရာမှာဆိုရင် ကိုယ့်သားကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်မှာပါ”

“မိုး နေခဲ့ပါ့မယ် မောင်”

“မောင်ကမှ ထားမသွားနိုင်ပဲ မိုးရယ်၊ မိုးကို မောင်ချစ်တယ်”

“မိုးလည်း မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်

ခြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မောင် အသိဆုံးပါ။ ဒါထက်ပိုပြီး မိုးမပြောဘတ်တော့ဘူး၊ မိုးဘဝက မောင်ထားရာမှာနေ၊ စေရာကို သွားရမယ့် ဘဝပါ”

“မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ မိုးရယ်၊ မောင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မိုးနားလည်ရဲ့လား”

“မိုး နားလည်ပါတယ် မောင်၊ မောင့်မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ မောင် ဂရုစိုက်လိုက်ပါ၊ မိုးဘဝနဲ့မိုး ရှိပါစေ”

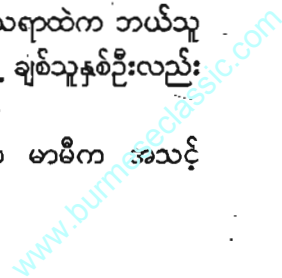
“မိုး”

“မောင့်အသက်ရယ်”

အတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့မှုအောက်မှာ ချစ်သူနှစ်ယောက် ခင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပေါက်ကွဲမိကြသည်။ စကားမဆိုနိုင်။ စကားထက် ထိရောက်သော အပြုအမူတွေက သူတို့နှလုံးသား၏ ခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်ရာမှာ သက်သေအဖြစ် တည်ကြသည်။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ကြ။

ဆန်းကြယ်သော အချစ်ဆိုသည့် အရာအောက်မှာ လူသားတိုင် ခံစားရသည့် ခံစားချက်အတိုင်း သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးလည်း ခင်နှင့်အောင် ခံစားကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ကြသည်။ လွမ်းကြသည်။ ပျော်ကြသည်။ ငိုကြသည်။ ထိုသံသရာထဲက ဘယ်သူမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ကြသလို ဒေါက်တာနေဦးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးလည်း အဝါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာနေဦး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မာမီက အသင့်အကြိုနေသည်။

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ သား”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကပါ မာမီ”

“မိုးဆီက မဟုတ်ဘူးလား”

“ဗျာ”

မာမီစကားကြောင့် ဒေါက်တာနေဦး အံ့ဩသွားသော မာမီက ရယ်သည်။

“မာမီကို အိမ်ထဲမှာနေတဲ့ အဘွားကြီး၊ ဘာမှမသိဘူးလို့ သားက ထင်နေလား၊ မာမီမှာလည်း နားတွေ မျက်စိတွေနဲ့ သားရဲ့”

“မင်း ရည်းစားနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာတာ မာမီသိတယ်၊ သား ဘာပြောဦးမလဲ”

ပြောစရာစကား သူ့မှာမရှိပါ။

ရှိနေရင်လည်း မာမီက ဒေါက်တာနေဦး၏ စကားကို လက်ခံမည့်သူမဟုတ်။ ဒါကို သူသိသည်။ နားလည်သည်။ ငါ့ကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူရှေ့မှာ အပြစ်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက် ငြိမ်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

“မင်း မာမီကို သတ်နေတာလား သား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီ”

“ဒါဖြင့် မိုးကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရတာလဲ”

မာမီအမေးကို သူ မဖြေနိုင်။

သူတို့သားအမိစကားဝိုင်းထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်သော ဒယ်ဒီလည်း မရှိ။

“မင်း မဖြေနိုင်တော့ဘူးလား သား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပြော၊ မာမီ လုံးဝ သဘောမတူပါဘူးလို့ ပြောထားတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းက ဘာသဘောနဲ့ အမိကွယ်ရာမှာ ပြန်ဆက်သွယ်နေရတာလဲ”

“ထန်နဲ့လက်ထပ်တော့မယ့်ကိစ္စ သူ သိသင့်တယ်ထင်လို့”

မာမီ

“ဒီစကားပြောမှာများဖြင့်ကွယ်၊ ဖုန်းထဲက ပြောလည်းရတာ ဘာကိစ္စ သားက သူ့ကို လူကိုယ်တိုင် သွားတွေ့နေရတာလဲ”

“နှုတ်ဆက်တဲ့သဘောလည်း ပါ၊ ပါတယ်”

“နောက်ထပ် မတွေ့တော့ဘူးလို့ သားက ဆိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီ”

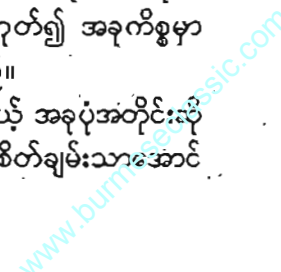
“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဆိုရင်လည်း ထားလိုက်တော့၊ နောက် သာ မာမီမကြိုက်တာကို ထပ်မလုပ်နဲ့”

“ကဲ... ကဲ... သွားနားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မာမီခွင့်ပြုချက်ရမှ သူ့အခန်းကို ပြန်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှိုးကြပ်မှုတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သူ့အဖြစ်လိုမျိုး တခြားသူ တွေလည်း တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ကြမှာ သေချာသည်။ တခြားသူတွေ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြသည် မသိ။ သူကတော့ သားဆိုး၊ သားမိုက် ခုသည့် စကားကို အစထဲက အလိုရှိသူမဟုတ်၍ အခုကိစ္စမှာ အားချက်တွေ ချုပ်တည်း မျှီသိပ်နေရသည်။

စိတ်မှာ လွန်ဆွဲမှုတွေ ပြင်းထန်နေပေမယ့် အခုပုံအတိုင်းဆို အမိသဘောတူထားသည့် ထန်ကိုပဲ မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင်

လက်ထပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

ထန်အကြောင်း တွေးလိုက်တော့ နှုတ်လှပသော ထန် မျက်နှာလှလှလေးက ဒေါက်တာနေဦး အတွေးထဲဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးထန်မှာ အပြစ်ဆိုစရာ ဘာမှ မရှိ။ အပြစ်တင်ခြင်းတင်ရမည်ဆိုလျှင် အခုချိန်ထိ ထန်မှာ ချစ်သူ ရည်းစား မရှိတာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမည်။ ထန်အဖြစ်ကလည်း ဒေါက်တာနေဦးအဖြစ်နှင့် အတူတူဖြစ်သည်။ ထန်တို့ အိမ်တွင် ရေးကိစ္စမှာလည်း ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ထန်အစ်မက အဘွား သဘောမတူသည့်လူနှင့် ခိုးရာလိုက် ပြေးပြီးနောက်မှာ ထန်က အဘွား သဘောမကျတာ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ သူ ဖြစ်သွားသည်။ အစ်မအတွက် ငဲ့ရသလို အမေနှင့်အဘွား၏ အသက်နှင့်အရှက်အတွက် ထန်ဘက်မှာ ငဲ့ညှာစရာတွေ ဖြစ်လာသည်။ သူလို ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်သည်လည်း လျှင် ချစ်သူနှင့်မိခင်ကြား ဗျာများရသေးသည်။ ထန်လို နှုတ်လှပသော ထန်အစ်မသားတစ်ယောက်အတွက် ပို၍ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

ဒေါက်တာနေဦး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မာမိအစီအစဉ်ဖြင့် လာမည့်ဆန်းဒေးမှာ ထန်တို့အိမ်ကို မိသားစုအတူ ညစာသွားစားရမည်။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်သည့် သဘောဖြစ်ပေမယ့် ထန် မပျော်တာသူ သိသည်။ လူကြီးမိဘတွေရှေ့မှာ ကြိုးစား၍ ရယ်မောနေပေမယ့် ထန်အပြုံးက အသက်မဝင်သလို ထန်မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေ မသိမသာညှိုးမိန်နေတာ သူ့နားလည်သည်။

ထန် မပျော်သလို ဒေါက်တာနေဦး ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်

ညစ်နေ၍ သူ့အပြုအမူကိုလည်း ထန် သတိထားမိလျှင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေတာကို သေချာပေါက်သတိထားမိမှာ သေချာသည်။ ဒီနေ့ ဂျူတီနားရက်ဖြစ်၍ ဘယ်မှမသွား။ မိုးနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာထဲက တခြားကို သွားလာချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် အိမ်ခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ချင်နေသည်။

“တီ... တီ”

အိမ်ရှေ့က ကားသံကြောင့် ဒေါက်တာနေဦးအတွေးတို့ ထိုနေရာမှာ ပြတ်တောက်သွား၏။ အိမ်ကို စဉ်သည်လာမှန်း သိလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိ။ ခဏနေတော့ ကားရပ်သံ၊ ဓာမိနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောသံ၊ တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတွေ အားလုံး ကြားနေရသည်။

“သားရေ... ဒီမှာ မင်းညီ စက်လာတယ်”

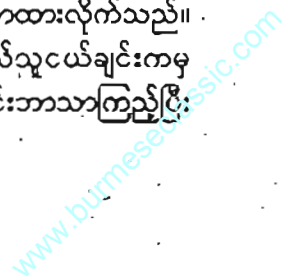
“ဟုတ်ကဲ့... မာမိ”

“သွား... သွား၊ မင်းအစ်ကို အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်၊ တက်သွား”

“ဒီကိုလာခဲ စက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဦး”

ဒေါက်တာနေဦးက သူညီဝမ်းကွဲ စက်ကွင်းကို အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အနားက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စက်ကွင်းရောက်လာ၍ သူ့စိတ်ထဲ ရင်ဖွင့်စရာလူတစ်ယောက် သဘောထားလိုက်သည်။ တကယ်တမ်း ပြဿနာဖြစ်လာတော့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကမှ အကြံဉာဏ်မပေးနိုင်။ အားလုံးသဘောက မင်းဘာသာကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ဆိုတာနှင့် ပြီးသွားသည်။

ဒေါက်တာနေဦးမှာလည်း တခြားဆုံးဖြတ်စရာမရှိ။ မိုးကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားအရ ထန်ကို လက်ထပ်မည်။ ဒါပဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ စက်”

“ကိုဦးဆီလာတာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းရည်းစားတွေဆီ မသွားတော့ဘူးလား”

“သွားပြီးပြီဗျာ၊ ကိုဦးလည်း ကိုဦးရည်းစားဆီက ပြန်လာတာလို့ အန်တီစံ ပြောတယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ စက်ကွင်းက ရယ်သည်။

“ကိုဦးမှာ ချစ်သူရှိတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းကဝမ်းသာရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ချစ်သူရှိလို့ပါ”

စက်ကွင်းစကားကြောင့် ဒေါက်တာနေဦး မျက်နှာမှာ မခံပြီး တစ်ခုပေါ်လာသည်။

“ငါက မင်းလို ရည်းစားသက်စေ့ထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ကွ”

“တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်းပဲလို့ ပြောတာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုဦးလိုပဲဗျာ”

“ထန်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ”

“ထန်လေ၊ ကိုဦးနဲ့အန်တီစံ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူထား”

သူက တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား စက်”

“မယုံရင် ကိုဦးရှေ့မှာ လက်ထပ်ပြမယ်”

လုံးဝ ထင်မထားသည့် ကိစ္စပါလား။

ဒေါက်တာနေဦး စက်ကွင်းမျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။ တည်ကြည်ချောမွေ့သော မျက်နှာမှာ လေးနက်မှု

နှင့် သူ့ကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် ညီဖြစ်သူနှင့် အကြည့်ချင်း မြင်ရာ ဒေါက်တာနေဦး ရင်ထဲတစ်မျိုး စိတ်သက်သာရာ ရသွား

သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းကဒါကို အခုမှ ပြောရတာလဲ စက်”

“စဉ်းစားနေရလို့ပါ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုဦးနဲ့ လက်

ထပ် သတို့သမီးလောင်းက ထန်မှန်း မသိဘူး၊ အန်တီစံ ကျွန်တော်နဲ့ က နာမည်မပါတော့ တခြားတစ်ယောက် ထင်နေတာ”

“ကိုဦးအိမ်မှာ ထမင်းလာစားတဲ့နေ့ကမှ ထန်မှန်းသိတာ၊

ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုဆိုတာ အဲဒီနေ့ကမှ သိတာ”

“အခု မင်းဘာလုပ်မှာလဲ စက်၊ ဒီကိစ္စတွေ မာမီကို ပြော

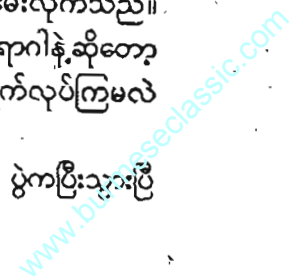
ထား”

သူ သိချင်တာ စက်ကွင်းကို ခပ်မြန်မြန် မေးလိုက်သည်။

“မပြောရသေးဘူး ကိုဦး၊ အန်တီစံမှာ ရောဂါနဲ့ဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့ အရင်ပြောတာ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆိုတာကို

“ထန်ကို မင်းအမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရင် ပွဲကပြီးသွားပြီ”

စက်”

“အန်တီကို ကျွန်တော်နဲ့ထန် ချစ်သူတွေဆိုတာ ဖွင့်လှစ်လို့ကံမယ်ဗျာ၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်မှာပါ”

ထိုစကားကို ခပ်လေးလေး သူပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်ကွင်းက ထန်ဆိုတော့ သူ့ချစ်သူပါဟုဆိုသည်။ စက်ကွင်း ချစ်သူ၊ စက်ကွင်းရည်းစားနှင့်သူ မင်္ဂလာကိစ္စ မဖြစ်နိုင်။ ပွဲပွဲ သွားမှာ သေချာပေမယ့် နောက်ထပ်သတို့သမီးလောင်းအသားကို မာဓိက သူ့အတွက် ထပ်ရှာမှာ မလွဲပါ။

“ထန်က သိပ်လှတယ် ကိုဦး၊ ကျွန်တော် ထန်ကို ချစ်တယ်”

စက်ကွင်းမျက်နှာက ချစ်ချင်းမေတ္တာတို့ဖြင့် ဝင်းပနေတတ်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထန်၏အရာကို ပြန်မြင်ယောအသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ထန်လို မိန်းမချောလေးကို ယောက်ျားတိုင်း ချစ်ကြသည်မှာမဆန်း။ ဒေါက်တာနေဦးမှာ မိုးမရှိတော့ စက်ကွင်းလိုပဲ ထန်အရာကို စိတ်ဝင်စားမိမည်။ ထန်ကို ချစ်မည်။

“ကိုဦးချစ်သူအကြောင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောဦး”

“ဘာမှ အထူးအဆန်းမပါဘူးကွာ၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ပြဇာတ်တွေထဲကလို ဂုဏ်တံတိုင်း၊ ငွေတံတိုင်းအကြောင်းပေါ့ကွာ၊ မိန်းမဆင်းရဲတယ်၊ အန်ကိုလို ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး၊ အဖြစ်က ဒါပဲ”

“မာမိမှာ နှလုံးရောဂါရှိတော့ အန်ကိုလည်း မာမိကျွန်ုပ်တို့ ရေးကိုငဲ့ပြီး ဘာမှမလုပ်ရဲဘူး”

“ကိုဦး ချစ်သူကို ကိုဦး ချစ်မှာပေါ့”

“မင်းထက်တော့ မလျှော့ပါဘူး စက်ရာ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နှင့် တစ်ကွင်းကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ လောကကြီး ချစ်တိုင်းမညားနိုင်ကြသည့် ချစ်သူတွေ ဘယ်လောက်များ ပြီးလဲ။ ဒါကြောင်း ချစ်တိုင်းလည်း မညားဆိုသည့် စကား လောတာလား မပြောတတ်။

“မိုးကို အစ်ကိုချစ်တယ်”

“လက်ထပ်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

စက်ကွင်းစကားကို ဒေါက်တာနေဦးထံမှ မည်သို့မျှ မတုံ့

“မင်းနဲ့ထန် အဖြန်ဆုံး လက်ထပ်နိုင်ပါစေလို့ အစ်ကို ကောင်းပါတယ်”

ဒီတစ်ခါ စကားပြန်မပြောနိုင်သူက စက်ကွင်း။ သူ့သဘောတူမှု မတူတူ ထန်ကို ခိုးပြေးသည်မှာ ကြာပါပြီ။ အခုတော့ မကြိုက်တာကို မလုပ်ရဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာထက် ထန်ဖြစ်တာကို ပြန်ငဲ့နေရသည်။

“အန်တီကိုပြောပြီး ထန်ကို သူ့အဘွားဆီမှာ သွားတောင်း”

စက်ကွင်း ထန်တို့မိသားစုလုံးမှာ အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်က အဘွားဆိုတာ မင်းသိမှာပါ”

သိပါသည်။

ထန် ကြောက်နေရတာလည်း အဘွားဖြစ်သည်။

“ထန် သဘောကိုရော မင်း မေးပြီးပြီလား”

“သူက သူ့အစ်မမန်လိုဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်နေတာ ကိုဦး”

“အဘွား သဘောမတူမှာကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုဦး”

“အဘွားသဘောတူအောင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ကွာ”

“အဘွားကတော့ ကိုဦးနဲ့ပဲ ထန်ကို သဘောတူမှာ”

ကိုစွက ရှင်းလေ့ရှိပေလေ။ ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာတွေ မရှိတော့ဘဲ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲကြ။

“စိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ၊ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလိုလည်း ဖြစ်မဟုတ်ဘူး၊ မာမိက ငါနဲ့ထန်၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဇွတ်အတင်း စီမံချင်နေပြီ။ ထန်ကို မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ ခပ်မြန်မြန် လက်ထပ်လက်ထပ်၊ မင်း လက်မထပ်နိုင်ရင် ငါနဲ့ထန် လက်ထပ်ရတော့မယ်”

“ကိုဦး မိုးကရော၊ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးလား”

“သူက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လုပ်လို့မရလို့ကို ဘာမှမလုပ်တာ သူ့ကြောင့် မာမိတစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကြောက်သလို ငါကိုယ်တိုင်လည်း မိုးနဲ့ငါ့ကြောင့် မာမိတစ်ခုခု ဖြစ်မှာအကြောက်ဆုံးပဲ”

“စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ၊ ကိုဦးလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း အတူတူ နောက်နေတာ”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘာတွေ အာရုံနောက်နေတာလဲ”

“မာမိ”

“ဟာ... အန်တီစံကိုယ်တိုင် ဘာလို့ စားစရာတွေ အိမ်ထဲအထိ ယူလာရတာလဲဗျာ ပေး...ပေး၊ ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ်”

ဒေါ်စိုးပြည့်စံ လက်ထဲက စားစရာထည့်ထားသည့် ဝတ်စုံကို စက်ကွင်း ပြေးယူလိုက်သည်။

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေးထားပြောချင်လို့ပါ စက်ရယ်၊ အန်တီ သဘောက မင်းအစ်ကိုမိလားပွဲကို အမြန်ဆုံး ပြီးစေချင်နေပြီ ပြောရရင် အန်တီနဲ့မာရေးကို အန်တီကိုယ်တိုင် စိတ်မချဘူး”

“သားကို မာမိ မျက်စိမမှိတ်ချင် စိတ်ချရတဲ့သူ လက်ထဲမှာ အေးခဲ့ချင်တာ မာမိအဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒပဲ၊ မာမိလက်မခံဘူး၊ စက်လည်း မင်းအစ်ကို ထန်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ ကူပြောဦး”

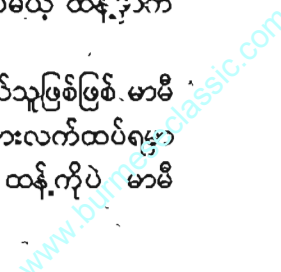
ဒေါ်စိုးပြည့်စံ စကားကြောင့် စက်ကွင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် သဘောမရှိပါ။ နောက်ဆုံး စက်ကွင်းကပဲ သူပြောချင်သည့် စကားကို ပြောလိုက်သည်။

“ထန်မှာ ချစ်သူရှိတယ် အန်တီ”

“အမယ်လေး... ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ စက်ရယ်၊ ထန်လို အလှလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိတာ ဆန်းလား၊ ချစ်တာနဲ့ ချစ်ထပ်တာ တခြားစီပါကွယ်၊ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ချစ်နဲ့ ဒီမယား ချစ်သွားကြတာပဲ၊ နောက် သားတွေ၊ သမီးတွေ အတူတူ အရင်ရည်းစားဆိုတာတော့ ဘာတွေတောင် သတိမထားတော့ဘူး”

“မာမိပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထန်မှာက

“တော်ပြီသား၊ ထန်ချစ်သူရည်းစား ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မာမိအထင်စားဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ သားလက်ထပ်ရမှာပဲ၊ တခြား ဘယ်သူမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ထန်ကိုပဲ မာမိ

ချစ်တယ်”

“စက်”

“ဗျာ”

“မင်းအစ်ကိုကို မင်း ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား၊ ထန်းရိုးသားအဖြစ်ကင်းပြီး အပြစ်ဆိုစရာမရှိတဲ့ ချွေးမရဖို့ အန်တီက ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိစေချင်တာ သိလား၊ အဘွားကိုယ်တိုင်က သူ့မြေးကြီးပန်ကြောင့် ထန်းရိုး သူ့စိတ်ကြိုက် သတို့သားလောင်းရှာရင်း မင်းအစ်ကိုကို ရွေးခဲ့တာ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လောက် ကံကောင်းလဲ”

“လနဲ့နေ၊ မြနဲ့ရွှေဆိုတာ ဒီလိုဂုဏ်ရည်တူချင်းကို ပြောတာ... နားလည်လား၊ မင်းအတွက်လည်း သတို့သမီးလောင်း အန်တီကိုယ်တိုင် ရှာပေးမယ်၊ နားလည်လား စက်”

စက်ကွင်းကို စကားပြောပါဦးဆိုသည့် ဒေါ်စိုးပြည့်စုံက သူ့ဖြစ်ချင်တာ၊ သူပြောချင်တာ အားလုံး ပြောသွား၍ စက်ကွင်းတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စက်၊ အန်တီရွေးထားတဲ့ ချွေးမလေး မချောဘူးလား၊ မလှဘူးလား”

“မာမီ”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ သား၊ မာမီမေးနေတာ မင်းကို မဟုတ်ဘူး၊ စက်ကို မေးနေတာ”

ဒေါက်တာနေဦး စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူပြောချင်တာ စကားကို မပြောရ။ မာမီက သူပြောချင်တာကို ဇွတ်ပြောတော့ စက်ကွင်းနှင့်ထန်းအကြောင်း မပြောသာဖြစ်နေ၏။

“မာမီမေးနေတာ ဖြေလိုက်ဦး စက်”

သူ ဒါပဲပြောလိုက်သည်။

“ထန်းက သိပ်ချော၊ သိပ်လှပါတယ် အန်တီ”

“ကြားတယ်နော် သား၊ စက်ကတောင် ထန်းအလှကို ချီးမွမ်းနေပြီ”

မာမီစကားကြောင့် ဒေါက်တာနေဦး ပြုံးလိုက်သည်။

ထန်းက သူတို့အဖြစ်ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ၍ အော်ကြီး အော်ကျယ် ရယ်မောပြီး လောကကြီးရဲ့ အမြီးအမောက်မတည့်

ဆို လှောင်ပြောင်သရော်ချင်စိတ်နှင့် ရယ်ပစ်ချင်တာပါ။ လက်တွေ့မှာ မရယ်ဖြစ်။ ရယ်၍မရလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှောင်လှောင်

ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း အစ်ကိုမင်္ဂလာပွဲကျရင် မင်းက သတို့သားအရံ လုပ်အောင် အန်တီကို သတို့သမီးအရံကိုလည်း အန်တီကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ရွေးထားပြီးပြီ”

ဒေါ်စိုးပြည့်စုံ သူပြောချင်တာတွေ ဆက်ပြောနေ၍ ထန်းနှင့် အကြောင်း စက်ကွင်း ပြောချင်တာ ပြောခွင့်မရတော့။ နောက်

အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒေါ်စိုးပြည့်စုံပြောသမျှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်

လိုက်ကြသည်။

မယ့် မဏ်ကို ဘာမှပြောနိုင်ကြသည်မဟုတ်။

မဏ်လုပ်သမျှ အဝေးက စောင့်ရှောက်ရုံသာရှိသည်။ များပြားလှသော အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားများကို တာဝန်ယူထားကြသူများ ဖြစ်သည့်အပြင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်သော မဏ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို လိုက်စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုစရာမလိုရှိလည်း ဖြစ်သည်။ သူဌေး၊ လူချောမဏ်မှာ ချစ်သူရည်းစား များစွာရှိသော်လည်း အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေး။

အခန်း (၁၀)

“မင်းကွာ... လာမယ်ဆို ကြိုမပြောဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာကြိုမှာပေါ့”

“အခု ရောက်လာပြီပဲ ကျေနပ်တော့”

“မင်းပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ”

ဂန္ဓက သူငယ်ချင်း မဏ်ကို ထိုမျှနှင့် ကျေနပ်လိုက်ရသည် မဏ်ဆိုတာ ဒီလိုလူစားမျိုး၊ သွားချင်သည့်အချိန် သွားသည့် လာချင်ရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြား။ သူ ရောက်ချင်သည့်အချိန် ရောက်လာပြီး သူပြန်ချင်သည့်အချိန် ပြန်တာ သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

ဒီလိုဖြစ်ရအောင်လည်း မဏ်မှာ မိဘမရှိ။ ခွေးမျိုးက သည့် လူတွေကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးမှာ အခြေမနေထိုင်ကြသူတွေချည်းဖြစ်၍ မဏ်နားမှာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက် နိုင်သူအဖြစ် မဏ်ဦးလေးဝမ်းကွဲမိသားစုနှင့် သူ့အလုပ်သမား ပဲရှိသည်။ ဦးလေးမိသားစုက မဏ်နှင့်အနီးကပ်နေသည်ဆို

“မင်းလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပြီးအတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီနော် မဏ်”

“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

မဏ်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ဖြေသည်ကလွဲပြီး သူ့ပုံစံအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မတုန်မလှုပ်။ သူ ပျော်သလိုနေသည်။ ဘယ်တော့မှ စိတ်ရွံ့ခံသူမဟုတ်။ အသစ်အဆန်း၊ အလှအပမန်သမျှကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူ၊ ခံစားတတ်သူဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စအားလုံး ဦးလေးမိသားစုကို လွှဲထားနိုင်၍လည်း နောက်ကြောင်းအတွက် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ပူဖိုးရိမ်စရာမရှိ။ အတွယ်အတာမဲ့ လွင့်ချင်တာ သွင့်နေတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဂန္ဓရှိရာ ရောက်လာတော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင်အကြောင်းမကြား။

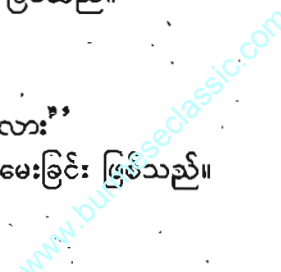
သူ့စိတ်သူ့သဘော ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပန်ရော ဂန္ဓ”

“သူညီမနဲ့ အပြင်သွားတယ်ကွ”

“ပန်က မိသားစုနဲ့ ပြေလည်သွားပြီလား”

ပန်အကြောင်း သိထားသည့် မဏ်ကမေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓက မဏိအမေးကို ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“မပြောတပြော”

“မင်းစကားက ဘာလဲ”

“ပန်ကို သူ့အဘွားက အခုထိ မခေါ်သေးဘူး၊ ပန်အမေ့ ပန်ညီမကတော့ အားလုံးအိုကေတယ်”

“ပန်ညီမက ချောလား”

“ထန်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါကွာ၊ ပြီးတော့ ထန်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသား”

ဂန္ဓစကားကြောင့် မဏိက ရယ်သည်။

“ငါ မေးတာက ပန်ညီမက ချောလားလို့ မေးတာနော် တခြား ဘာမှမပြောဘူး”

“မင်းအကြောင်း ငါ သိပြီးသားပါ မဏိရာ၊ ထန် ချောလား မချောလား ပန်နဲ့ပြန်လာရင် မင်းကိုယ်တိုင်ကြည့်”

အခန်း (၁၁)

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာပေါ့ မေမေရယ်၊ ဒီကိစ္စက လိမ်ညာနေလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပန် ကလေးမွေးတော့မှာ အဘွား သိရင် အဘွားလည်း ဝမ်းသာမှာပါ၊ မေမေရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း သမီးအဘွားကို သမီးသွားပြောလိုက်၊ ပန်အတွက် မေမေ အသင့်ပြင်ထားတာလေးတွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

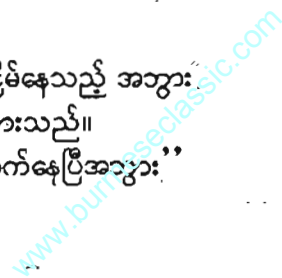
အဘွား အခန်းကို ထန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အပြေးရောက်သွားသည်။

“အဘွား”

“ဘာလဲ မြေး”

စိတ်ပုတီးတစ်ကုံးနှင့် အိပ်ရာထက်မှာ ငြိမ်နေသည့် အဘွား သွင်က ငြိမ်းအေးနေ၍ ထန် အားတက်သွားသည်။

“ပန် သားလေးမွေးဖို့ ဆေးရုံကို ရောက်နေပြီအဘွား”

ထန်စကားကြောင့် အဘွားလက်ထဲက ပုတီးလေး လွတ်ကျသွားပြီး ထန်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ထန်နဲ့မေမေ ပန်ဆီ သွားမလို့၊ အဘွားကို လာပြောတာပါ”

ထန်က သူပြောချင်သည့်စကားကို အဘွားကြားအောင် ဆက်ပြောလိုက်တော့ အဘွားက ထန်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းခဲ့သည်။

“သွားကြလေ၊ အဘွားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒေါ်ပုရီတယ်၊ ပန်အခြေအနေ စိတ်ချမှ ပြန်ခဲ့ကြ”

“အဘွားရယ်”

ဒီလိုကျတော့လည်း အဘွားက ပန်ကို ချစ်သားပါလား။ ဘာဖြစ်လို့များ အခုချိန်ထိ ပန်အပေါ်မှာ ခွင့်မလွတ်နိုင်ရတာထဲ ဆိုတာတွေ့ပြီး ပန်ကိုယ်စား ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ကဲ...ကဲ...သွားကြ...သွားကြ၊ တော်ကြာ ကလေး မီးဖွားမယ့်သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမယ်”

အဘွားက ခွင့်ပြုလိုက်၍ ထန် မေမေဆီ ပြေးသွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အတော် လှုပ်ရှားနေ၏။

“မေမေ”

“သမီးအဘွားကို ပြောခဲ့ပြီလား ထန်”

“ပြောခဲ့ပြီ မေမေ၊ အဘွားကိုယ်တိုင်က ပန်ဆီကို သွားခွင့်ပြုရုံတင် မကဘူး၊ ထန်တို့ကို ပန် မီးဖွားပြီး စိတ်ချရတဲ့ အချိန်ကြမှ ပြန်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ် မေမေ”

“မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ပန် သိရင် သိ”

ဝမ်းသာရှာမှာ၊ မေမေနဲ့တွေ့တုန်းက အဘွားအကြောင်းပြောပြီး ချက်ရည်ကျသေးတယ်”

“လာ...သမီး၊ မေမေတို့ သွားရအောင်”

“မေမေလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ များလှချည်းလား”

“လာစမ်းပါကွယ်၊ ဟိုရောက်ရင် နောက်ထပ်လိုတာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာဦးမှာ”

မေမေလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပြီး ထန်တို့ သားအိမ်နှစ်ယောက် ပန် ရောက်လာသည့် ဆေးခန်းကို ရောက်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်ထား၍ ပန်ယောက်ျားဂန္ဓက အပြေးလာကြသည်။

“လာ...မေမေ၊ အထဲမှာ ပန် စောင့်နေတယ်”

“ပေး...ထန်၊ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ် သယ်ခဲ့မယ်”

ဂန္ဓက ထန်လက်ထဲက ပန်အတွက် ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကျွဲနီးဆောင်သွားသည်။

“မေမေ”

ပန်က မေမေကိုယ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဖက်ထားရင်း မိခင်ရင်ခွင်မှာ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

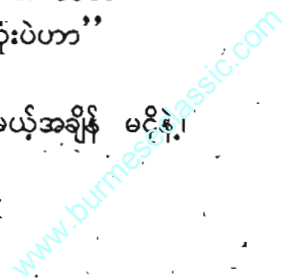
“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော် သမီး၊ ဒီကို မေမေတို့လာဖို့ သမီးအဘွားကိုယ်တိုင်က လွှတ်လိုက်တာ”

“အဘွားက ပန်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလား မေမေ”

“ဒါပေါ့၊ အဘွားက သမီးကို အချစ်ဆုံးပဲဟာ”

“မေမေရယ်”

“မငိုနဲ့လေ၊ အခုချိန်က သမီးပျော်ရမယ့်အချိန် မငိုနဲ့၊ ခုတ်...တိတ်”

“ပန် ဝမ်းသာလို့ပါ”

မေမေက ပန်ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်တိုင်သုတ်ပေးတော့ ပန်မျက်နှာလေး ပြုံးနေသည်။ မွေးဖွားဖို့အခန်းထဲဝင်တော့ ဂန္ဓပါ ပန်နှင့်အတူ ခွဲခန်းထဲလိုက်သွား၍ ထန်တို့သားအိမ်အပြင်မှာ ဘုရားစာ ကိုယ်စီရွတ်လျက် ပန်သတင်းစကားကို စောင့်နေကြသည်။ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းမာသည်ဆိုမှ အားလုံးသက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး အဘွားဆီကို ပန်အကြောင်း ဖုန်းဆက်သတင်းပေးရသည်။

“ပန်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်နေလို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

အဘွားက ပန်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ မိသားစုအားလုံး ပျော်သွားသည်။

“ဒါပဲနော် ပန်၊ အဘွားနဲ့မေမေတို့ ရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်အပေါ်မှာ အချစ်လျော့မသွားရဘူး”

ဂန္ဓစကားကြောင့် ပန်က ပြုံးသည်။

“သားလေးရှိနေပြီလေ ဒယ်ဒီကြီးရဲ့၊ ပန်က အဖေနဲ့သားဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲမေးရင် သားကိုပိုချစ်တယ်လို့ပဲ ဖြေမှာ”

“သွားပါပြီကွာ၊ ဒီအမေကြီးတော့ ဆွေးပြီ”

အားလုံး ပြုံးပျော်နေကြသည်။

စိတ်ညစ်စရာ စိတ်မချမ်းသာစရာအားလုံး သားကြောင့် အဝေးဆုံးကို လွင့်ပြေးသွားပြီဖြစ်၍ ပန်နှင့်ထန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၁၂)

“ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဂျပန်ကို ခဏသွားမလို့”

“သွားလေ”

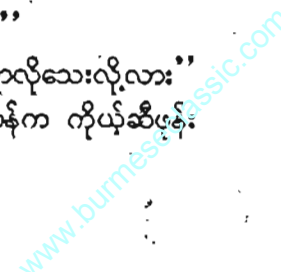
ထန်ပုံစံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆိုတော့ စက်ကွင်းရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ အောင့်သွားသည်။ သူ ဖြစ်စေချင်တာက ထန်ပုံစံကို အထက် ပိုလေးနက်စေချင်သည်။ သူ့အပေါ်မှာ သူ ချစ်သလို ပိုတိုက်လိုက်လှလှ ချစ်စေချင်သည်။ တုံ့ပြန်စေချင်သည်။ အခုတော့ ထန်ပုံစံက စက်ကွင်းမျှော်လင့်သလိုမဟုတ်။ သူမပုံစံအတိုင်း ထူပုံမယှက် အေးတိအေးစက်ဆိုတော့ သူ အသည်းယားသွားသည်။

“ထန် ကိုယ့်ကို မလွမ်းတော့ဘူးလား”

“နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်နေတာပဲ၊ လွမ်းစရာလိုသေးလို့လား”

“ကိုယ်ကချည်း ဆက်နေရတာပါ၊ ထန်က ကိုယ့်ဆီဖုန်း”

“ဆက်ဖူးလို့လား”

“ဘယ်သူဆက်ဆက်ပေါ့”

“ကိုယ့်ကို ထန် တကယ် မချစ်ပါဘူး”

“စက် ကြိုက်သလို ထင်ပါ။ အဲဒီကိစ္စကို စက်နားလည်အောင် ထန်လည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ် ရှင်းပြတာကိုပဲ နားထောင်”

“အို... စက်နော်”

“လွတ်စမ်းပါ”

“မရဘူး”

“ထန်ကို ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း ဆို”

“အို”

အနမ်းတွေ ဆင့်ကဲနေသော ခံစားချက်တွေနှင့် အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာ၊ ဘယ်လိုဝေဒနာလည်းဆိုတာ ရှင်းပြတာထက် ပိုထိရောက်သော ချစ်သက်သေကို စက်ကပါးစပ်နဲ့ မပြောအနမ်းနှင့် ထန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲနစ်ပြီး အချစ်ကြီးချစ်ပြလိုက်၍ ထန်မှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ ရက်စိတ်နှင့် စက်ရင်ခွင်ထဲ ဦးခေါင်းလေး ကွယ်ဝှက်လျက် စက်ကွင်းရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် မနာကျင်အောင် ထုရိုက်ပစ်နေမိသည်။

“စက်ကို အဲဒါတွေကြောင့် ထန် မတွေ့ချင်တာ သိလား”

“ကိုယ့်ချစ်သူက ချစ်လို့နမ်းတာ စိတ်ဆိုးစရာလား”

“ထန် မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ်က ကြိုက်တယ်”

“သွား”

“သွားမှာပါ...လား”

“စက်နော်၊ ဒီတစ်ခါ ထန် တကယ်မုန်းတော့မှာ သိလား”

“ဖယ်ပါဆို”

“ထန်ကိုလွတ်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ဒီထက် ပိုအသည်းယားလာရင် ကိုယ့်ထံကို တာဝန်မယူဘူး”

ထိုစကားကို စက်ကွင်း လိမ်ညာပြောနေခြင်း မဟုတ်တာ ထန် သိ၍ ကြောက်ပြီး အရုန်းအကန် အထုအရိုက်ရပ်သွားတို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စက်ကွင်းက ထန်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေ ချစ်ခမ်းမှာ ပေသွားသည့်အထိ ချစ်အနမ်းတွေ မဆုံးနိုင်အောင် ဆွဲဆွဲသည်။

“လက်ထပ်ကြရအောင်ကွာ”

“ထန် အဘွားကို မပြောရသေးဘူး”

“ကိုယ်တော့ ဒီပုံနဲ့ဆို ရူးတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဦးနေဦးကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလားဟင်”

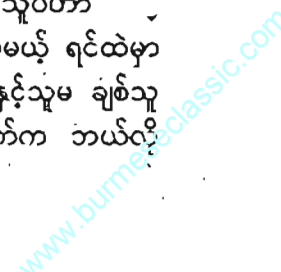
“ပြောလိုက်ပြီ”

“အုံ့ဩနေတာပေါ့”

“အန်တီစံသဘောကရောဟင်”

“သဘောတူရမှာပေါ့၊ ကိုယ်က ထန်ချစ်သူပဲဟာ”

ထန်က သူပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ အဘွားကို စက်ကွင်းနှင့်သူမ ချစ်သူကြွေကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အဘွားဘက်က ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာ သိချင်နေ၏။

“မနက်ဖြန် ဦးနေဦးတို့မိသားစု ထန်တို့ အိမ်လာရင် ရော လိုက်လာမှာလား”

ထန် အမေးကိုစက်ကွင်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ။ စိတ်တစ်ပိုင်းက ကိုယ့်ချစ်သူအိမ်ကို လာချင်သည်။ နောက် တစ်ပိုင်းက အန်တီစံတို့မိသားစုနှင့် အဘွားတို့ ရွှေလမ်းငွေထု ဖောက်နေချိန်မှာ စက်ကွင်းက ဆေးရိုးသည် မဖြစ်ချင်။

“နောက်မှလာမယ်၊ ထန် သဘောတူခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်...”

“ပြော... ထန်အိမ်ကို ကိုယ် လာရမလား”

“အဘွားမေးရင် ထန် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ထန်ချစ်သူ၊ ထန်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်လူလို့ ပြောလိုက်”

“ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ ထန်သူငယ်ချင်းလို့ ပြောရင် အဘွားက လက်ခံမှာလား သိလား၊ ဪ...နေဦး၊ သိသလို အတူလာရင် ပိုအဆင်ပြေတယ်၊ စက်လာရင် သီဟကိုပါ လာခွဲနော်”

စက်ကွင်းက သူ့အတွက် တလေးတနက် စဉ်းစားနေသလို ထန်အသွင်လေးကို အားမလိုအားမရ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဖြစ်က လွယ်မယောင်နှင့်ခက် တိမ်မယောင်နှင့်နက်ဆိုတာ မဖြစ်နေ၏။ အဘွားကို ထန်သိပ်ကြောက်နေတာကြည့်ပြီး ကိုယ်စား သူရင်မောနေ၏။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရေးက ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းနေတာလဲ။ ဒါကို နားမလည်

“ထန်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“ပြောပြီးပြီလေ”

“ထပ်ကြားချင်တယ်...ပြောကွာ”

“ချစ်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ထန်ကို ချစ်တယ်”

“ထန် သိပါတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ထန်ကိုယ်တိုင် စက်ကွင်းအချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည့်အတွက် စက်ကွင်းရင်ထဲ ကြည့်နှူးချမ်းမြေ့စရာ သူ့သည်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ထန်က လိမ္မာသားပဲ”

“ထန်က အမြဲလိမ္မာပြီးသားပါ၊ စက်ကသာ...”

“ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို လူမိုက်လို့ ပြောမလို့လား”

“ထန် မပြောဘူးနော်၊ စက်ဘာသာ ပြောတာ”

“လူလည်မလေး”

စက်ကွင်းက ထန်နဖူးလေးတို့ မနာကျင်အောင်ထုတော့ ယောက်အတူ ရယ်မိကြသည်။ အချစ်ဆိုတာ နေ့ရက်တိုင်း အမြဲပျော်နေခွင့်ရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မည်။

“ထန် ပြန်တော့မယ် စက်၊ ပန်ဆီကို သွားရဦးမှာ”

“ကိုယ် လိုက်ခဲ့မယ်”

ပန်နှင့်စက်ကွင်း တွေ့ပြီးသားဆိုတော့ ထန် မတားတော့။

စက်ကွင်းက ပန်သားလေးအတွက် အရပ်နှင့်တခြား ကစားစရာ မရှိသလိုပဲ ဝယ်တော့ ထန် ရယ်မိသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ကလေးက အခုမှ ပိစိလေးရှိသေးတယ်၊ စက်ဝယ်လာပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကစားမှာလဲ”

“နောက်တော့ ကစားမှာပေါ့၊ ဒါပဲနော် ကိုယ့်နဲ့ထန် လာထပ်ပြီးရင် ကိုယ့်အတွက် ထန်နဲ့တူတဲ့ သားသမီးတွေ အများပြားမွေးပေးရမယ်”

“အာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

ထန် ရှက်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး စက်ကွင်းက ချစ်စနိုးရယ်သည်။ ထန်က ဘယ်လိုနေနေ လှသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ထန် ဘာလုပ်လုပ် တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်ချင်နေအောင် ထန် ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

ထန်လိုအချစ်မျိုး နောက်တစ်ယောက်ကို မချစ်နိုင်သလို ထန်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းနေတာထန်ရယ်”

“စက်က ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်နေတာကိုး”

“ချစ်တဲ့စိတ်”

“အင်း”

ထန်က ပုတ်သင်ညိုမလေးလို ခေါင်းညိုတစ်ခုလိုက်တော့ ထန်အပြုံးအောက်မှာ စက်ကွင်းရင်တွေ နွေးခနဲ ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်နေတော့ ဘာမှ အပြစ်အမြင်ဘူးတဲ့”

“ကိုယ်က ထန်ကို အမြဲချစ်နေမယ့်သူပါဗျာ”

“ပြောတာပဲ”

“မယုံရင် ပေါင်းကြည့်ပါလား”

“တော်ပါ စက်ဘက်က သိပ်နစ်နာနေဦးမယ်” လှပစွာ ရောက်လာသော ချစ်သူထံမှ မျက်စောင်းဆုကို ကျန်ုပ်စွာ ခံယူမိသည်။

“တခြားသူတွေကို မျက်စောင်းမထိုးနဲ့နော် ထန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်လို ထန်ကို သိပ်ချစ်သွားမှာစိုးလို့”

“ဦးသဝန်ကြောင်”

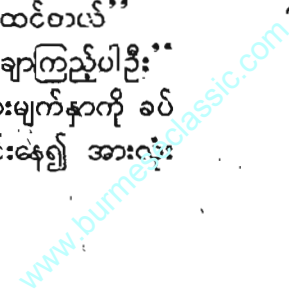
ထန်ထံမှ ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချသံကို နားထောင်ပြီး သူ့လိုလိုက်သည်။ သဝန်တိုတာ ချစ်လို့ဆိုတာ ရှင်းပြနေစရာပင် မလိုပါ။

“ပန်ရေ...ဒီမှာ ထန်တို့လာတယ်”

ဂန္ဓက သူ့ဇနီးသည်ကို လှမ်းသတင်းပေးရင်း ထန်တို့ ယောက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။ ထန်က စက်ကွင်းကို မှုန်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်း ရင်းနှီးကြသည်။ စက်ကွင်းက ပန်သားအတွက် ဝယ်လာသည့် ဆွဲဆောင်တွေပေးရင်း တလေးမျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။

“ပန်သားက နုချောပဲဗျာ၊ အမေတူလို့ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့လည်း တူပါတယ်ဗျာ၊ သေချာကြည့်ပါဦး” ကလေးအဖေ အသစ်စက်စက်က သူ့သားမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးကြည့်ရင်း သူ့သားကို သူနှင့်ဇွတ်တူခိုင်းနေ၍ အားလုံး ချစ်ကြသည်။

“သားမျက်ခုံးလေးတွေက သူ့အဖေနဲ့တူတာလေ”

“တခြားတူတာလည်း ရှိပါသေးတယ် မိန်းမရဲ့”

“သွား...ဒါမျိုးတော့ သူတတ်တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံး အတူရယ်မောမိသည်။ ပန်ကလင်မယားက စက်ကွင်းနှင့် တရင်းတနီး မိသားစုတွေလို ငြိမ်သွားသည်။ စက်ကွင်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ ပန်က ထန်းမျက်ခုံးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“စက်ကွင်းက ထန်းကို တော်တော်ချစ်တာပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

ထန်းက ပန်စကားကို စိတ်မဝင်စားသလို ပြောတော့ ပန်က ရယ်သည်။

“ဘာလဲ၊ ထန်းက စက်ကွင်းကို မချစ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်၊ တခါတလေတော့ ကြောက်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့စိတ်ကို၊ ချစ်ချင်တော့လည်း ဇွတ်အံတင်း၊ မုန်းချင်တော့ ပြီဆိုရင် ဒီလိုပဲနေမှာ၊ သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီး ခဲ့တာ၊ ထန်းမှာက သူ့တစ်ယောက်ထဲ”

“နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားအောင် နောက်ထပ်ရည်းစား တစ်ယောက် ထပ်ထားလိုက်ပါလား ထန်း”

ဂန္ဓက ရယ်ရယ်မောမော ထန်းကို စနောက်လိုက်၍ ထန်းက ဂန္ဓကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“လူကို ဂန္ဓလိုများ မှတ်နေလား၊ ဂန္ဓမှာ ပန်အရင် ချစ်ခဲ့တာပဲ”

တာ ပန်ပြောပြလို့ ထန်းက သိပြီးသား”

“နှစ်ယောက်ရှိတော့ ကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်ကို ရွေးလို့ရတယ်၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်၊ တကယ်ပြောတာ”

“ဘာတွေ စမ်းကြည့်ရမှာလဲ ဂန္ဓ”

“ဟာ...မဏ်”

“လာ...လာ...မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဂန္ဓက သူ့သူငယ်ချင်း မဏ်ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ နှစ်ကြိမ်နှုတ်ဆက်ဖြစ်သွားသည်။

“ထန်း...ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မဏ်”

“တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး မဏ်...ဒါ ပန်ညီမထန်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ထန်”

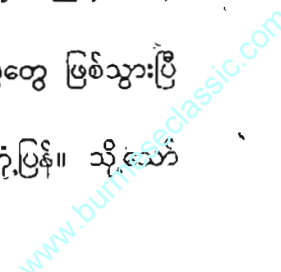
“ဟုတ်ကဲ့”

မဏ်ထံမှ လှမ်းပေးသော လက်ကိုကြည့်ပြီး ထန်းမှာ သူမတော်လေးကို မကမ်းချင်ကမ်းချင်နှင့် ပြန်ကမ်းပြီး မဏ်လက်ထဲ ထည့်လိုက်ရသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချိန်မှာ မဏ်က ထန်းတော်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း နှုတ်ဆက်ရင်း ပန်သော ထန်းမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထန်းက သူ့ကိုမကြည့်၍ လှပသော ထန်းမျက်နှာလေးကို မဏ် စိတ်ကြိုက်ကြည့်ခွင့် ရသွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ဂန္ဓက မဏ်ကို ဖမ်းစားသွားသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်နဲ့ထန် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီ”

ထန်းက မဏ်စကားကို မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်။ သို့သော်

လှပသော မျက်နှာလေးကိုတော့ ပြုံးထားသည့်အတွက် မေ့
အသည်းယားသွားသည်။

“ကိုယ်တို့တောင်ကြီးကို ထန်လိုက်လည်ပါလား”

“အခုလို ဖိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိမ်မှာ
ထန်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မဏ်ရေ၊ ထန်က အဘွားနဲ့မေမေကို ပြော
နေရလို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားဖြစ်ဘူး”

ပန်က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ထန်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ဒေါ်စိန်နဲ့မိလုံးတို့ ရှိပါတယ်၊ မပင်ပန်းပါဘူး”

“ထန်အိမ်ကို ကိုယ် လာလည်မယ်”

မဏ်စကားကြောင့် ထန်အကြည့်တွေက ပန်ဆီရောက်သွား
သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ထန်ဆီကို အလှည့်
ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် အဘွားနှင့်မေမေတို့ထံမှ မေးခွန်းမေး
စွာ အကြည့်များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ထန်ကြောက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထန်၊ ထန်အိမ်ကို လာလည်ဖို့ ကိုယ်
မဖိတ်တော့ဘူးလား”

“ထန်အိမ်ကို ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားလေးကိုမှ အလှည့်
မခေါ်ဖူးလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“သူစိမ်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

“ဪ...ကိုယ်က ထန်သူငယ်ချင်း၊ ထန်မိတ်ဆွေဆိုရင်
လာခွင့်ရှိလားလို့ မေးတာ”

“ထန်မှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ မရှိတာ အဘွားရော
မေမေပါ သိတယ်”

ထန်စကားကြောင့် မဏ် ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး
သူ့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ဟန်ပေါက်နေသည့် ထန်မျက်နှာလေးကို
စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးမိသည်။ မဏ်ဆိုသည့် ရွှေမင်းသားက
ထန်ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးနဲ့တွေ့မှ ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျတဲ့သူ
ဖြစ်သွားပါလား။

မဏ်က သူ့အဖြစ် သူ သဘောကျသွားသည်။

ပြီးတော့ ထန်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ထန်ချစ်သူဆိုရင်ရော”

“အို”

ထန်ပါးလေး ရဲသွားတာကြည့်ပြီး မဏ်က ရယ်သည်။
သူဘာပြောပြော ထန်ပုံစံလေး အနေရခက်နေတာကို သူနှစ်သက်
နေသည်။

“ထန် ရှက်သွားတာ သိပ်လှတာပဲ”

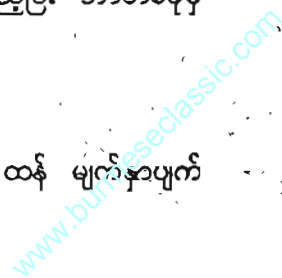
“ဟာ”

ထန်မျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲစူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူပြောချင်တာ
ပြောလိုက်သည့် မဏ်ကြောင့် ထန်နေရာက ထွက်ပြေးချင်လာ
သည်။ ဂန္ဓနှင့်ပန်က မဏ်နှင့်ထန်ကို ကြည့်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ
ဝင်မပြောဘဲ မသိဟန်ဆောင်နေ၏။

“ထန် ပြန်တော့မယ် ပန်”

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

မဏ်က ထန်နှင့်အတူ လိုက်လာ၍ ထန် မျက်နှာပျက်

သွားသည်။

ဘယ်လိုလူလဲ။

သူနဲ့လည်းမသိဘဲနဲ့ ထန်အပေါ် ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နိုင်လှချည်လား။

“ရှင် နေခဲ့ပါ။ ထန်ဘာသာ သွားပါမယ်”

“ရတယ် ကိုယ်လည်း တခြားသွားစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုပြန် ကားဆွဲကုန်မောင်းနေတာ၊ ထန်ကားနောက်က ကိုယ့်ကားကို လိုက်စောင်းရဲ့ပဲ”

“ဂန္ဓနဲ့ပန်... ငါ ထန်နဲ့လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပုံက သက်သောင့်သက်သာ။

ထန်မှာသာ မဏိဆိုသည့်လူကို ကြည့်ပြီး ငိုချင်နေသည်။ အရပ်ကြီးကမြင့်သလို ကိုယ်ဟန်ကလည်း ထွား၍ ထန်နှင့် ယှဉ်ရပ်ချိန်မှာ ထန်နှင့်သူ့ပုံစံက လူကြီးနှင့်ကလေး ရပ်နေသလို ဖြစ်နေ၏။ ထန် စကားပြောချင်တိုင်း သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရသို သူ့စကားပြောစရာရှိလျှင်လည်း သူက ထန်မျက်နှာကို ငိုကြည့်ပြီး ပြောရတာကို ထန် သဘောမကျ။

“လာ...ထန်”

မဏိကိုယ်တိုင် ထန်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေ၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထန် ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။ မလိုက်ပါနဲ့လို့လည်း ပြောလိုရမည့်သူမဟုတ်။ ဒီကြားထဲ ဂန္ဓအပြုံးကို ထန်စိတ်ထဲ လိပ်ပြာမလုံ မုန်းမိသည်။ ထန်ကား စထွက်တော့ မဏိဆိုသည့်လူက သူ့ကားနှင့် ထန်ကားနောက်မှာပါလာ၍ ထန် စိတ်ရှုပ်သွားကာ လူရှင်းသည့်နေရာမှာ သူမကားကို လမ်း

ဘေးဆွဲကျွဲပြီး ရပ်လိုက်သည်။

ထန် ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူမနောက်မှ လိုက်လာသည့် မဏိကားလည်း ရပ်သွားကာ ကားပေါ်မှ သူဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ ထန်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရှင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမလို့လဲ...ပြောလေ”

“ရှင် ထန်နောက်ကို ဆက်မလိုက်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထန် မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ကြိုက်နေပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“ထန် ဒေါသဖြစ်နေပုံလေးက လှတယ်”

ပြောပြီး ရယ်လိုက်သော သူ့ပုံစံနှင့် သူ့စကားတွေက ထန်အပေါ်မှာ ဘာလိုလို။ မရိုးမသား ပုံစံအပြည့်ဆိုတော့ ထန်မျက်နှာလေးကို ပိုတင်းထားလိုက်သည်။

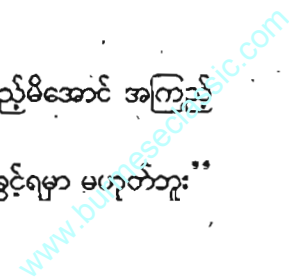
“ထန် ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ထန်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ရှင်၊ ထန်ချစ်သူက သဝန်တို့တတ်လို့ပါ”

“ကိုယ်လည်း သဝန်တို့တာပဲ”

ပြုံးနေသည့် သူ့မျက်နှာကို ထန် မကြည့်မိအောင် အကြည့်လွှဲထားသည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ထန်နဲ့ရှင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း ထန်မိတ်ဆွဲ-မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်း ဖြစ် ထန်ချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

“ရှင်စကားတွေ လွန်လာပြီနော်”

“ထင်လို့ပါ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ဆို လိုတောင်လိုနေဦးမှာ”

“ပြောလက်စနဲ့ မထူးပါဘူး၊ ကိုယ် ဒီကိုရောက်လာတာ ထန်ကြောင့်ပဲ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဒေါသနှင့် သူ့မျက်နှာကို ထန်လှမ်းကြည့်တော့ သူကထန် ကို ထန်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြ၍ ထန်မျက်နှာလေး ဖျန်းခဲ ပူဇွေးသွားသည်။

“အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ရှက်နေတာလား”

“ရှင်အပူ မဟုတ်ပါဘူး”

ထန်စကားကြောင့် သူက ပခုံးတွန့်ပြီးရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ထန်မျက်နှာရှေ့ လာပြသည်။

“ဒီမှာ...ကြည့်”

“ဒါထန်ပုံပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှင်ဆီရောက်နေတာလဲ”

ဖုန်းစခရင်မှာ တင်ထားသည့် ထန်ပုံကြောင့် ထန်ရင်မော သွားသည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူက မလှဘူးလား”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ဟုတ်တာတွေပဲ ပြောမှာပါ၊ ဒီဓာတ်ပုံလေးထဲက ကောင် မလေးကို ချစ်မိလို့ ပန်မသိအောင် ယူထားတာ”

ပြဿနာက မသေးမှန်းသိလိုက်သည်။

ဒီပုံနဲ့ရှေ့ဆက်သွားလို့ကတော့ မဏ်ဆိုသည့်လူနှင့် ထန် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မည်မသိ။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ အကြောက်အလန် ရှိပုံလည်းမရ။ လောကကြီးမှာ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရနေသူတစ်ယောက် ပုံစံအပြည့်နှင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေ သည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

“ထန်ကို ကိုယ်ချစ်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ထန်ချစ်သူကိုပဲ ထန်ချစ်တယ်”

“ချစ်သူဆိုတာ လက်ထပ်သူမှမဟုတ်ပဲ”

“ထန် သူ့ကို လက်ထပ်မှာရှင်”

သူက ထန်စကားကို ဘာမှမပြောပဲ ပြုံးကြည့်နေ၍ ကား ကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ပစ်သည်။ ထန်ကားနောက် မှာ သူ့ကားပါလာပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့။ အိမ်ပြန်ချိန်နောက် ကျနေ၍ တခြားဘယ်ကိုမှ ထပ်သွား၍မဖြစ်သည့်အတူ ထန် ကားကို အိမ်ကိုပဲ ဦးတည်မောင်းလိုက်သည်။

“အေးပါဟယ်၊ ထန်က သူ့ချစ်သူကိုပဲ ချစ်တဲ့အကြောင်း မဏိနဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပန် ပြောထားလိုက် ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ပန်”

ပန်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး ထန်လက်ထဲက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ မနေ့က မဏိဆိုသည့်လူ မိုးချုပ်မှထန်တို့ အိမ်ရှေ့က ပြန်သွားတာကြည့်ပြီး ထန်စိတ်ထဲမှာ စက်ကွင်းကို သတိရနေသည်။ စက်နဲ့တုန်းကလည်း အခုလိုပဲ ဇွတ်တရွတ်ထန်ကို စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၊ လူဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ပုံခြင်း တူလွန်းသည်။ မဏိဆိုသည့်လူက စက်ကွင်းလို သူဌေးသားမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူဌေးဟုဆိုသည်။ လူပုံကလည်း ချောသည်။ သို့သော် စက်ကွင်း ချောပုံနှင့်မတူ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်မှာ ချစ်သူရှိသည်။

နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တင် ထန်မှာ စိတ်ရှုပ်နေသည်။ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ အာရုံထဲမှာပင် မရှိ။

“ထန်ရေ... သမီး၊ ဧည့်သည်တွေ လာတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထန် လာပါပြီ မေမေ”

မိခင်အသံကြားမှ ထန် ဦးနေဦးကိုသတိရသွားသည်။ ဒေါက်တာနေဦးမိသားစုကို ထမင်းစားဖိတ်ထားသည့်ရက်မှာ မလာနိုင်၍ တောင်းပန်စကားဆိုခဲ့ကြသည်။ ရက်ရွှေ့ကြသည်။ ဒေါ်ဦးပြည့်စံ နေမကောင်း။ အကြောင်းအရင်းကို ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ထန်ကတော့ စက်ကွင်းဖုန်းဆက်၍ ဒေါ်ဦးပြည့်စံ ဘာကြောင့်

အခန်း (၁၃)

“ထန်တော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ ပန်ရယ်၊ ပန်တို့လူကို နောက်ဒီလိုမလုပ်ဖို့ ကြည့်ပြောထားဦး”

ပန်ကို မဏိဆိုသည့် လူအကြောင်း ထန်ကတိုင်တော့ ပန်ထရယ်သည်။

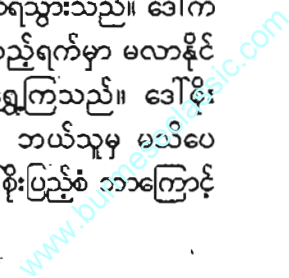
“မဏိက ထန်ဆီကလာပြီးမှ ထန်ဓာတ်ပုံကို မြင်ပြီး ထန်ကို ချစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပန်တို့ကိုပြောပြတာ ထန်ရဲ့၊ သူ့စကားအရဆိုရင် ထန်ကို သူ့အပိုင်ရမှဖြစ်မယ်ဆိုလား ဘာလား”

“ခစ်...ခစ်”

“ပန်နော်၊ ထန်မှာ ချစ်သူရှိတာ သိရက်သားနဲ့၊ မဏိဆိုတဲ့လူနဲ့ စရာလား”

“သဘောပြောတာပါဟယ်”

“ဘာသဘောမှမပြောနဲ့၊ သူ့အကြောင်း ထန်မကြားချင်ဘူး၊ ဒါပဲနော် ဒီတစ်ခါတော့ ထန်က ပန်တို့မျက်နှာထောက်ပြီး သည်းခံလိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါတော့ မရဘူး”

နေမကောင်းဖြစ်လည်း ဆိုတာသိသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထန်နှင့်သူ့အကြောင်း ပြောမထွက်သည့် စက်ကွင်းက ဂျပန်ရောက်မှ သူနှင့်ထန် ချစ်သူ တွေပါဟု ဖုန်းနှင့် လှမ်းရင်ဖွင့်သည်။ ထန်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ သဘော တူထားသည့် ဒေါက်တာနေဦးကိုယ်တိုင် ချစ်သူရည်းစားနှင့်ဆို တော့ စက်ကွင်းစကားကို ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ဒေါ်စိုးပြည့်စုံ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲသွားသည်။ ဒေါက်တာနေဦး မျက်နှာ ကိုလည်း မကြည့်။ အားလုံးကို မုန်းနေသည်။

နောက်မှ သူ့ကိုယ်သူ တဖြည်းဖြည်း တရားနှင့်ဖြေနိုင် အောင် ကြိုးစားရသည်။ လောကကြီးမှာ ရတာမလို၊ လိုတာ မရတာတွေက များလှသည်။ သားဖြစ်သူထံမှ ဘာသတင်းမှ မကြား ရသော်လည်း ဒေါက်တာနေဦး၏ ချစ်သူကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာ တစ်ဆင့်စကားနှင့် ပြန်ကြားရတော့ ဒေါ်စိုး ပြည့်စုံ ကမ္ဘာပြိုသလို ဖြစ်သွားသည်။

ကလေးက ယောက်ျားလေးတဲ့။

သတင်းတွေက အတိအကျ။ ဒါမျိုးကိစ္စဆို လူတွေက တော် တော် ပြောချင်ဆိုချင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးသားကို မေးတော့ ဝန်ခံသည်။ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ဘာမှမတတ်နိုင်။ အဘွားကို တောင်းပန်ရုံအပြင် တခြားမရှိ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းပွဲတော့ မပြင်ပါ နှင့်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲလောက်သာ ပြင်ပါဟုပြောပြီး ထန်နှင့် ဒေါက်တာနေဦးကိစ္စ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အကြောင်း ပြောဆိုဖို့ စီစဉ်ထား၏။ ဤသည်က ဒေါ်စိုးပြည့်စုံ၏ အပိုင်း ဖြစ်သည်။

ထန်တို့ကျတော့ ဒေါ်စိုးပြည့်စုံ၏ အစီအစဉ်ကို မသိ။ သူတို့ ရောက်လာရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုသည့် အတွေးစနှင့် ရင် တော်နေသည်။ စက်ကွင်းက ထန်ကို ဖုန်းထဲကနေ မကြောက်နှင့်။ အတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရန် တိုက်တွန်းအားပေးနေပေမယ့် ထန်ကတော့ အတ္တိမရှိ။ အဘွားကိုကြောက်သလို မေမေ့အတွက်လည်း စိုးရိမ်နေ သည်။

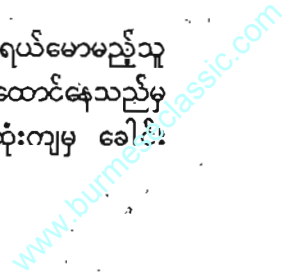
အဘွားက ဖုန်းကို ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုပေမယ့် အခုချိန်ထိ ခုနစ်ကို အိမ်လာဖို့ မပြောသေးသလို နောက်ထပ်ပန်အကြောင်း နည်း စကားမစသေး၍ ပန်တို့သားအမိကို အဘွားရှေ့ ခေါ်မလာ ခြင်း ဖြစ်နေ၏။ စက်ကွင်းနှင့်ထန် ကိစ္စ အဘွားသိရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ တွေးပူရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဒေါ်စိုးပြည့်စုံတို့ အအမိ ရောက်လာတာကို အပြုံးမပျက် နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုရသည်။

“သမီးလေး မတော်ရပေမယ့် တူမလေးအဖြစ် အန်တီနား နေနေပေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီကွယ်”

အဘွားဆီမရောက်ခင် ဒေါ်စိုးပြည့်စုံက ထန်ကို တွေ့တွေ့ ခြင်း ပြောသည့်စကားဖြစ်၍ ထန် မျက်နှာနီနီနှင့် ဒေါ်စိုးပြည့်စုံကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောတော့ ဒေါက်တာနေဦးက ပြုံးနေသည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲက လှသည်။

ခမ်းနားသည်။

သို့သော် ဘယ်သူမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောမည့်သူ မရှိ။ အဘွားက ဒေါ်စိုးပြည့်စုံ ပြောသမျှ ငြိမ်နား ထောင်နေသည်မှ အစပိုင်း တခြား ဘာစကားမှ မဆို။ နောက်ဆုံးကျမှ ခေါင်း ဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ စံစံရယ်၊ ဖူးစာမပါလို့ ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်။ စံစံပြောသလို ထန်ကို သူ့ချစ်ကောင်လေးနဲ့ သဘောတူပါတယ်၊ သူ့ဂျပန်က ပြန်လာရင် အဘွားနဲ့တွေ့ဖို့ လွှတ်လိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွားရယ်”

ဒေါ်စိုးပြည့်စံ ပြန်သွားတော့ အဘွားက ထန်ကို သူ့အဖေအိမ်သို့ ခေါ်သည်။

“ပန်တန်းက အဘွား စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထန်စိတ်ချမ်းသာရမှာပါကွယ်၊ မြေးချစ်သူကို အဘွားမြေးအပြစ်လက်ခံလိုက်ပါပြီ”

“ဖူးစာဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲကွယ်၊ မြေးချစ်သူဟာ မြေးရဲ့ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါစေလို့ အဘွားဆုတောင်းပါတယ်”

“အဘွားရယ်”

“မေမေသဘောကလည်း သမီးအဘွားနဲ့ သဘောနဲ့ အတူတူပါပဲကွယ်၊ သမီးတို့ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

မိခင်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းအပ်ပြီး ထန် မျက်ရည်ကျမိသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ရင်ထိတ်နေသည့်ကိစ္စက ထင်မှတ်မထားပဲ လူကုရောမောစွာ အောင်မြင်သွား၍ ရင်ထဲအေးမြ ပေါ့ပါးသွားသည်။ စက်ကွင်း ဖုန်းဆက်ချိန်မှာ သူ့ပျော်သလို ထန်လည်း ပျော်နေသည်။

“အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးတာနဲ့ ကိုယ် ချက်ချင်းပြန်လာမယ်၊ ထန်ကို လက်ထပ်မှာနော်၊ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ နောက်ကြိုက်တဲ့ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရမယ်”

“အံ့မယ်...လူကိုများ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်ကျနေတာပဲ၊ ဘယ်သူက ရှင့်ကို ယူမယ်ပြောလို့လဲ”

“အားလုံး သဘောတူထားပြီးပြီ၊ မယူချင်လို့ မရတော့ဘူး၊ ယူကိုယူမှ ဖြစ်တော့မှာ”

“ချစ်တယ် ထန်ရယ်”

“ထန်လည်း ချစ်တယ်”

“အခုတောင် ပြေးလာချင်ပြီကွာ၊ ထန်ကို အရမ်းလွမ်းနေ”

“ထန်ရောပဲ...”

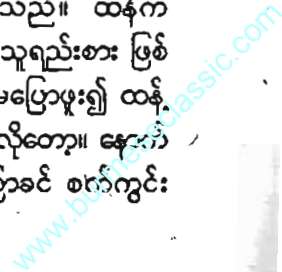
“မင်းနော်...ကိုယ်နဲ့အဝေးကြီးမှန်းသိလို့ ချဲ့နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုအပြောမျိုးနဲ့ ကိုယ်သာ မင်းအနားမှာရှိနေလို့ကတော့ မင်း မလွယ်ဘူးနော် ထန်”

“ကိုယ်က အပြတ်ကြမ်းပစ်မှာ”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“ခစ်... ခစ်”

ထန်ရယ်တော့ သူလည်း ရယ်သည်။ ဘာအပူအပင်မှ မရှိတော့၍ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လွတ်လွယ်လွတ်ဖြစ်ကာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။ စကားတွေ အများပြောပြောကြသည်။ ရှေ့ရေးတွေ တိုင်ပင်ကြသည်။ ထန်က စက်ကွင်းပြောသမျှ နားထောင်သူဖြစ်သည်။ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ကြသော်လည်း ဤမျှ အချိန်ကြာကြာ စကားမပြောဖူး၍ ထန်စိတ်ထဲမှာ အရင်လို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြောစရာမလိုတော့။ နောက်ထပ် ထန်အိပ်ပျော်သွားတာပဲ မှတ်မိသည်။ မကြာခင် စက်ကွင်း

ပြန်လာတော့မည်။

ထန်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဖြေ
သလိုဖြစ်နေသည်။ အရင်က စက်ကွင်းနဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ်ရသည့်
ဆိုပေမယ့် အဘွားကိုကြောက်တာနှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
တစ်ခုမှ မလုပ်ရဲ။ အခုတော့ အဘွားက စက်ကွင်းနှင့်ထန်ရှေ့
သဘောတူလိုက်ပြီဆိုတော့ ထန်ရှေ့ထဲ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စိတ်
နှင့် ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် ဘယ်ကိုသွားသွား အရာအား
လှပနေ၏။

“ထန်ရှေ့... မေမေ့ကို ပန်အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သားအိမ်နစ်ယောက် အဘွားကိုခွင့်တောင်းပြီး ပန်အိမ်
ရောက်သွားသည်။ ပန်အိမ်ရှေ့မှာ ကြိုရောက်နေသည့် ကားတစ်
စီးကြောင့် ထန် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထိုကားက တခြား
ကားမဟုတ်။ မဏိဆိုသည့် လူရဲ့ကားဖြစ်သည်။

“မေမေတို့လာတယ် ကိုရှေ့”

ပန်က ခင်ပွန်းသည်ရှိရာ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ဝမ်းသာ
အားရ လှမ်းအော်ရင်း သားသားနှင့်အတူ ထန်တို့သားအိမ်
ပြေးလာကြသည်။

“ကြည့်ပါဦး မေမေရယ်၊ မေမေမြေးက တစ်နေ့တခြား
ပိုချောမလာဘူးလား”

သားက တစ်ချက်မအော်ဘဲ သူ့အဘွားလက်ပေါ်မှာ အေး
အေးဆေးဆေး လိုက်သွားသည်။

“အထုပ်တွေ များလှချည်လား ထန်ရှေ့၊ ဘာတွေလဲ”

လက်ထဲမှာ ယောင်းမတစ်လက်နှင့် ထမင်းဟင်းချက်နေ
သည့် ဂန္ဓက ထန်လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ရင်း မေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန်စားဖို့တဲ့၊ မေမေကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းတွေ ချက်
သူလာတာ”

“အားနာစရာ ထန်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟင်းတွေက အများ
ပြီးဆိုတော့ ပျော်စရာကြီး”

ဂန္ဓမျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ထန်မျက်
အားထိုးတော့ ဂန္ဓကရယ်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ပါလာ
သည့် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းနေသည့် အချိန်အထိ မဏိဆိုသည့်
သူ့ကို မတွေ့ရ။ မေမေနှင့်ပန်ကတော့ ကလေးနှင့် တစ်ချိန်လုံး
အလုပ်ရှုပ်ပြီး ပျော်နေသည်။

“ထန်”

နောက်ပါးမှ နီးကပ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့်
ထန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မဏိဆိုသည့်လူက ထန်နား နီးကပ်စွာ
ရောက်နေ၍ ထန် လန့်သွားသည်။

“ကိုယ်အခုပဲ ထန်မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်လာတာ၊ ထန်မေမေ
က သဘောကောင်းတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို သားတဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ မေမေက သားအရွယ်ကို သားလိုခေါ်တာ
ဆန်းလို့လား”

“တခြားသူတွေအတွက် ဆန်းချင်မှ ဆန်းမှာပါ၊ ကိုယ့်
အတွက်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူအမေက ခေါ်တာဆိုတော့”

“ရှင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်၊ ဘာကိုယ့်ချစ်သူလဲ”

“မှန်တာပြောတာပါ။ ထန်က ကိုယ့်ကို မချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ထန်ကို ချစ်နေပြီ”

ထန်တို့အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဂန္ဓက မေမေတို့ ဘာစကားတွေ ပြောနေမှန်းမသိ။ အားလုံးမျက်နှာတွေ ပြုံးနေကြပုံက သားအကြောင်း ပြောနေခြင်းဟု သိလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး ထန်ဘာသာနေပါရစေရှင်”

“နေပါ။ ကိုယ်က ထန်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောရုံပါ”

“ထန် မကြားချင်ဘူးလို့ ရှင်ကို ပြောပြီးသားနော်”

“ကိုယ်က ပြောချင်နေတာကိုး”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါလား ထန်ရယ်”

ထန် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ထန်မှာချစ်သူရှိတာ သူ့သိအောင်ပြောထားရက်နဲ့ ဘာကို ထန်ကို နောက်ထပ်ချစ်ခိုင်းနေသည်မသိ။ ထန်သူ့ကို ဘာစကားမှမပြောတော့ပဲ နေရာက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ထန်”

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထန်လက်ကို လွှတ်ပါ”

မော်ဆိုသည့်လူက ထန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထန်ရှုန်းလည်း မလွှတ်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ထန်ကို ချစ်တယ်”

ထန် ဘာမှမပြောပဲ သူ့မလက်လေးကို ဆောင်ရုန်းလိုက်တော့ သူက ထန်ကိုယ်လေးကို သူ့လက်များနှင့် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ

ချင်းအပ်လိုက်ပြီး ထန်မျက်နှာလေးထက်သို့ အချစ်အနမ်းတွေ ချသွားသည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ထန် အငိုက်မိသွားသော်လည်း မော်ချင်း သတိဝင်လာသည်နှင့် မော်ဆိုသည့်လူ ရင်ခွင်ထဲက ထန်ကိုယ်လေးကို ဖွတ်ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ထန် သိပ်မှန်းတယ်... သိလား”

“ထန်”

ထန်ရင်ထဲက ဒေါသကိုမျှသိပ်ပြီး ထန် ဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်သည်။ နေရာက ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားသည့် ထန်နောက်ကို ထန်လိုက်သွားချင်သော်လည်း သူ့ဘက်က လွန်သွားသည့် အပြုအမူကြောင့် ထန် ပိုမှန်းသွားမှာ စိုးရိမ်ကာ နေရာမှာ အသာမိကျန်နေလိုက်သည်။

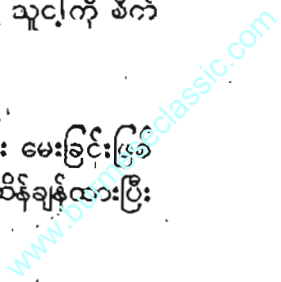
မော်ရင်ထဲမှာတော့ ထန်ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်။ ထန်က အားလုံးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် မော်က ထန်လိုက်ဆောင်နိုင်သူမဟုတ်၍ လူအလစ်မှာ ထန်မျက်နှာလေးကို မြင်ကြည့်ရင်း ထန်ကို တောင်းပန်အသနားခံဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

“မင်းနဲ့ထန် ဘာဖြစ်တာလဲ မော်”

“ထန်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်လို့ သူ့ကို မိက်မိနေတာ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ဂန္ဓက ထန်နှင့်မော် အခြေအနေကို ရိပ်မိပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မော်က သူထန်ကို နမ်းလိုက်မိတာကို ထိန်ချန်ထားပြီး

ဂန္ဓကို သူ့ရင်ထဲက အချစ်အကြောင်း ထန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်၍ ဂန္ဓကရယ်သည်။

“ထန်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ကွ”
“သိတယ်”

“ထန်လူက လူချောနော်၊ ပြီးတော့ မင်းလိုပဲ မာကျောကျော ဂျှတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့”

“သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ဂန္ဓ၊ ထန်အချစ်ထဲ ရမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ရဲတယ်”

မဏ္ဍိစကားကြောင့် ဂန္ဓလန့်သွားသည်။ ဒီကောင် ထန်ထံ တကယ်ကြွေတာပဲဟု သိလိုက်ရတော့ သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“မင်းလာတာ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတယ် မဏ္ဍိစကံကွင်းဆိုတဲ့လူက ထန်အချစ်ကို ယူသွားပြီ”

“ရည်းစားထားတာ ဘာဆန်းလဲ၊ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

မဏ္ဍိစ တုံ့ပြန်ပုံက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် လေသံအပြည့် ဖြစ်၍ ဂန္ဓရင်မောသွားသည်။ စိတ်ထဲက မဏ္ဍိစသနားလည်း သနား။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ မဏ္ဍိစတို့ဖြစ်လိုက်ရင် ဘာမှမတူ။ နေရာတကာ အရူးအမူးအသည်းအသန် ဖြစ်နေကြဆိုတာ သူသိသည်။

“မင်းဖြစ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ”

“အခုဟာက အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူဘူးကွ၊ ထန်ကို တကယ် ချစ်တာ”

“ကိုရေ... ဒီမှာ မေမေတို့ ပြန်တော့မယ်တဲ့”

“လာပြီ မိန်းမရေ”

ဂန္ဓနှင့်အတူ မဏ္ဍိစပါ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကို ပြန်ရောက်လာ တော့ ထန်တို့သားအမိက ကားပေါ်ရောက်နေသည်။

“နောက်ရက်မှ မေမေ ထပ်လာမယ်နော် သမီး”

“သားနှစ်ယောက်လုံးကို နှုတ်ဆက်တယ်နော်၊ မေမေ သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ထန်က ဂန္ဓကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး မဏ္ဍိစကို မသိဟန်ဆောင်ကာ ကားကို မောင်းထွက်သွား၍ မဏ္ဍိစရင်ထဲ အခံရခက်ပြီး ရင်နာနာနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“ထန်လုပ်ပုံက သိပ်ရက်စက်တယ်ကွယ်၊ သူ့ကို ချစ်နေ ခုန်းသိရက်နဲ့ ငါ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဂရုစိုက်စရာလား၊ ထန်မှာ ချစ်သူရှိနေတာကို”

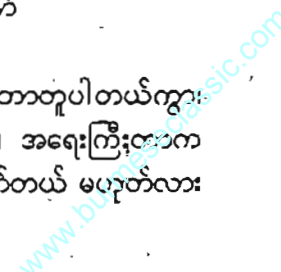
ဒီတစ်ခါ ပြောလိုက်သူက ပန်ဖြစ်သည့်အတွက် မဏ္ဍိစက ဝန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ပန်က ကိုယ့်ကို ထန်နဲ့ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ပန်ပြောတဲ့အထဲမှာ အဲဒါမပါဘူးနော်”

ပန်စကားကြောင့် ဂန္ဓရယ်သည်။

“ငါ့မိန်းမက သူ့ညီမကို မင်းနဲ့သဘောတူပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း မင်းကို ထန်နဲ့ သဘောတူတယ်၊ အရေးကြီးတာက ငါတို့သဘောမဟုတ်ဘူး၊ ထန်သဘော၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မိန်းမ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ထန်က မဏ္ဍကို ဂရုမစိုက် တာနဲ့ ပန်တို့ကို လာပြီးရန်လုပ်မနေနဲ့”

“ထန်ကို တကယ်ချစ်နေတာကွ၊ ဒီမှာ ငါထန်ကို ဘယ် လောက်ချစ် ဘယ်လောက်စွဲလမ်းနေလဲဆိုတာ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်”

မဏ္ဍက သူ့ဖုန်းထဲက ထန်ဓာတ်ပုံတွေရော သူ့ပိုက်ဆံအိတ် ထဲ အမြဲဆောင်ထားသည့် ထန်ဓာတ်ပုံတွေကိုပါ ပန်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်ကို ထုတ်ပြ၍ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ထန် ပြန်ချစ်လာအောင် မင်းတို့ လင်မယား ကူညီပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလားကွာ”

“ငါတို့က ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တာတို့ ပဲ ပြော၊ ထန် မင်းကို ပြန်ချစ်တာ မချစ်တာတော့ ကံတရားပဲ မင်းကူညီစေချင်တဲ့အတိုင်း တို့လင်မယား ကူညီမယ်ကွာ၊ ငါတို့ ဘက်က ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မဏ္ဍ၊ ပန်လည်း ဂန္ဓပြောတဲ့အတိုင်း မဏ္ဍကို ကူညီချင်တယ်၊ ထန်ဘက်က မဏ္ဍကို ပြန်ချစ်မချစ်ဆိုတာကတော့ ပန်လည်းမသိဘူး”

“ထန်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာဆိုတာကိုတော့ မင်းတို့ ယုံ တယ်မဟုတ်လား”

“ယုံတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆီက အကူအညီ လိုအပ်

လာတဲ့အချိန်ကြရင်သာ ပေးထားတဲ့ကတိစကားအတိုင်း တည်ပါ စေ”

“ငါ ပြန်မယ်”

မဏ္ဍမှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိမှန်းမသိပေမယ့် လင်မယား နှစ်ယောက်ကတော့ မဏ္ဍ ကျေနပ်အောင် ကတိပေးပြီး မဏ္ဍကား ခြင်ကွင်းက ပျောက်သွားသည်အထိ ဝေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

“မင်းညီမလည်း တော်တော် စန်းပွင့်နေတယ်နော် မိန်းမ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ စန်းပွင့်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရွေးရမယ်ဆိုရင် ပန် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ”

“ပန် သဘောဆိုရင် ဘယ်သူမှ မရွေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ပန်မှာ ဟောဒီက သားဒယ်ဒီကြီး ရှိနေ ခဲ့ပေါ့”

ပန်စကားကြောင့် ဂန္ဓက သဘောကျစွာ တဟားဟား ဆော်ရယ်ပြီး ပန်နှင့်သားကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ထဲ သိမ်းပွေ့ကာ ပန်ကိုရော သားကိုပါ ခပ်ဖွဖွလေး ရှိုက်နမ်းသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ပန်ရယ်”

“ပန်လည်း ကိုနဲ့အတူတူပါပဲကွယ်၊ ဟောဒီက အဖေကြီး ဆိုရော သားကိုရော ချစ်တယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုယ်တို့သားအဖကို သိပ်သိပ်ချစ်တဲ့ မာမီ ခြီးကို ဒယ်ဒီကြီးက ဝုဏ်ပြုပါတယ်ဗျာ”

“အို...ကို၊ သားနဲ့ပန်ကို နိုင်လို့လား”

“ဒီမှာကြည့်”

ဂန္ဓလက်ထဲမှာ ပန်းကိုယ်လေး မြောက်ခနဲ လေထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ ချီမြောက်မြင့်တက်သွား၍ ပန်းထဲမှ အသည်းယားစွာ ရယ်မောလိုက်သံနှင့် သားထံမှ ငိုသံသဲ့သဲ့က ဂန္ဓ၏ ရယ်မောသံကျယ်ကြီးထဲ ပျော်ရွှင်စွာ စီးပျောက်ဝင်သွားသည့်အသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ညင်သာစွာ ဖြိုခွင်းသွား၏။

အခန်း (၁၄)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စက်ကွင်း သေတယ် ဆိုတာ ထန် မယုံဘူး၊ သီဟ...နင် ထန်ကို ညာနေတာ၊ ထန်ကို ဘမင် စချင်နောက်ချင်လို့ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

ထန်အသံက ခါးခါးသီးသီး။

ဘယ်သူဘာပြောပြော လက်ခံမည့်ပုံမရ၍ အားလုံး တစ်သောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ စက်ကွင်း ဂျပန်နိုင်ငံကိုသွားတာ အားလုံးသိသည်။ ပြန်လာတော့မည်ဟု သူကိုယ်အိုင် ဖုန်းဆက်အသိပေးတုန်းက သီဟပျော်သလို ထန်လည်း သျှော်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် စက်ကွင်း ပြန်လာမည့်နေ့မှာ သူပြောသည့်အတိုင်း စက်ကွင်းတစ်ယောက် သူချစ်သော တိုင်းပြည်နှင့် သူချစ်ခြင်းတို့နီးသော ချစ်သူရှိရာ ရောက်မလာနိုင်တော့ပါ။ လေယာဉ်ပျက်ကျသည့်ထဲပါသွားပြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုသောသတင်း

စကားကိုသာ ရရှိခဲ့သည်။ ကြားကြားချင်း သီဟကိုယ်တိုင် သူ့နား
သူမယုံနိုင်။ သေချာစုံစမ်းကြည့်တော့ သီဟကြားသည့် သတင်းထဲ
မှန်နေသည်။ နောက်ဆုံးသီဟကိုယ်တိုင် စက်ကွင်းအိမ်ကို ရောက်
ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းအောင် ချောမောခန့်ညား
သော စက်ကွင်းဓာတ်ပုံကြီးက သီဟကို နှုတ်ဆက်လိုက်တော့
သီဟရင်ထဲ စိုနင့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင် ဖြစ်သွားခဲ့တာ
အချိန်ထိပါ။

စက်ကွင်း ဆုံးသွားပြီဆိုသည့် စကားကို သီဟကတစ်ဆင့်
ထန်ကိုပြောပြပေမယ့် ထန်က လက်မခံ။ ပန်တိုဇနီးမောင်နှံတို့
အသိပေးသလို ထန်မေမေကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ စက်ကွင်း
လူ့လောကကြီးမှာ တကယ်မရှိတော့။ ဒါကို ထန်က လက်မခံတာ
ထက် ထိုသတင်းဆိုးကြီးကို ထန်စိတ် ထန်နုလုံးသားက ပိုမို
လက်ခံချင်စိတ်မရှိ၍ ဤသို့ ပြင်းထန်စွာ ငြင်းဆိုနေခြင်းဆိုတာ
အားလုံးနားလည် လက်ခံသဘောပေါက်ကြသည်။

ထန်ကို သနားသည်။

စက်ကွင်း နောက်ဆုံးရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် အချိန်တွေထဲမှာ
ထန်တစ်ယောက် သူ့အတွေးအာရုံကို စိုးမိုးထားနေ၍လည်း စိတ်
မကောင်း။

“စက်ကွင်း လူ့လောကကြီးထဲမှာ တကယ်မရှိတော့တာ
ထန်၊ ဒါကို နင်ယုံပါ”

“လက်ခံလိုက်ပါ ထန်၊ ဒီနေ့လည်း စက်ကွင်းရဲ့ အရိုးပြား
ဂူသွင်းသြိုဟ်ကြမှာ၊ နင် လိုက်ပို့ချင်တယ်ဆိုရင် ငါတို့လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်ထန်၊ စက်ကွင်း တကယ်ဆုံးသွားတာ”

ပန်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။
ညီမအတွက် စိတ်မကောင်းသလို သွားလေ့သူအတွက်
လည်း စိတ်မကောင်း။

“နင် မယုံမှာစိုးလို့ ဒီမှာဓာတ်ပုံတွေ ငါ ရိုက်ယူလာတယ်”
သီဟက ထန်ကို သူ့ဖုန်းထဲက ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ပြမှ ထန်အကြည့်တွေက ရီဝေမိန်ဖျော့သွားကာ စက်ကွင်းဓာတ်ပုံ
ကိုကြည့်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာ
၏။

စက်ကွင်း တကယ် သေဆုံးသွားခဲ့တာပါလား။

ထန် မယုံချင်လို့ မရတော့။

ဓာတ်ပုံတွေက အခိုင်မာဆုံး သက်သေများအဖြစ် ထန်ကို
သောင်ပြောင်နေကြသည်။

“ငိုလိုက် ထန်၊ နင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပေါက်ကွဲ
ခွင့်ဖွင့်ပစ်လိုက်၊ ဒါမှ နင် ခံစားနေရတာတွေ သက်သာသွားမှာ”

သီဟက ထန်ကို တဖွဖွ သတိပေးစကား ဆိုနေသလို
ထန်တို့လင်မယားကလည်း ထန်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်
နေကြသည်။ အဘွားကိုယ်တိုင် ထန်ကို ထန်ချစ်သူနဲ့ သဘော
ကုလိုက်ပြီဆိုမှ ကံတရားက ထန်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာ
သာမပေးခဲ့ပါလား။

“စက်”

“စက် တကယ်သေသွားပြီ သီဟ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဆုံးသွားပြီ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ မသေဘူး”

“အီး... အဟီး... ဟီး”

ထန်က သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲပြီး ကလေး တစ်ယောက်လို ထိခိုက်နာကြည်းမှုတွေနှင့် လှိုက်လှဲကြေကွဲစွာ ငိုချလိုက်သည်။

စက်ကွင်း သေသွားပြီ။

လူ့လောကထဲမှာ တကယ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို ထန် လက် ခံလိုက်ရပါပြီ။

ရက်စက်လှတဲ့ ကံကြမ္မာရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ထန်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကျမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လာဖြစ်ရတာလဲ။

ထန် ငိုနေတာကို ဘယ်သူမှမတား။

ထန် အားရအောင် ငိုလိုက်မှ ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါ့သွားမှာသိ၍ အားလုံး ငြိမ်ကြည့်နေကြသည်။

“စက်ကို ထန် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ပါရစေ၊ ထန်တို့ လိုက်ပို့ပါ”

ရှိသမျှ အင်အားကိုစုပြီး ပြောလိုက်သည့် ထန်အသံမှာ အသည်းနှလုံး မွကြေသွားသူတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။ သီဟက ထန်ကို လိုက်ပို့သည်။

ပန်က လိုက်ချင်ပေမယ့် ဆွေးနုသားနဖြစ်၍ ထန်ကပန်တို့ကို ထားခဲ့ပြီး သီဟနှင့်နှစ်ယောက်ထဲ စက်နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ သည်။ ထိုအတူ မဏိကလည်း ဂန္ဓမုတစ်ဆင့် ထန်ချစ်သူ ရုတ် တရက် ကွယ်လွန်သွားသည့် သတင်းကိုရရခြင်း ထန်ရှိရာသို့ အပြေးလိုက်လာတာကို ထန် မသိ။

မဏိက သီဟကို ဖုန်းဆက်သည်။

သီဟက မဏိအကြောင်း ဂန္ဓပြောထား၍ သောကမီးတွေနှင့် ဆွေးတောက်လောင်နေသော ထန်အနားမှာ မဏိကို အတူရှိနေ ပြောသည်။ ထန်က သူမနား ဘယ်သူတွေရှိလို့ ရှိမှန်းမသိ။ ထံဓာတ်ပုံကြီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေ၏။

လောကကြီးထဲမှာ ထန်တစ်ယောက်တည်းလို ဖြစ်နေသည်။ ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှ စာနာနားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်။ ထန်နဲ့စက်ကွင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်ဆိုပေမယ့် ထန်တို့ ပျော်ခဲ့ရသည့်အချိန်က ရှားပါးတိုတောင်းသည်။

အခုအချိန်မှာ ဒါတွေ ပြန်တွေးမိတော့ ထန်ရင်ကို ပို၍ ချင်စေသလို ထန်ကိုယ်တိုင်လည်း နောင်တရနေ၏။ တစ်နေ့ ချစ်မည်မှန်းသာ ကြိုသိခွင့်ရခဲ့ရင် စက်ကွင်းကို ထန် စိတ် နှစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိမှ မဟုတ်သလို ထန်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ် နှစ်နေမိမည် မဟုတ်။

အခုတော့ ထန် စိတ်ညစ်ခဲ့ရသလို စက်ကွင်းလည်း ထန် ကြောင့် ပျော်ရွှင်သင့်သလောက် မပျော်ရွှင်ခဲ့ရ။

ထန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စက်ရယ်။

ထန်ဆိုတဲ့ အမှိုက်မလေးကြောင့် စက် စိတ်ညစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန် ကိုသာ ထန်ကိုယ်ထန် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေပါ။

“လူတွေအားလုံး ပြန်ကုန်ပြီ၊ ကိုယ်တို့လည်း ပြန်ကြစို့”

“လာ... ထန်၊ ပြန်ကြရအောင်နော်”

ထန်ကို သီဟက လာတွဲသည်။

ထန်က ဘာမှမပြောနိုင်။

မျက်ရည်တွေကျရင်း သီဟ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ပါလာရင်း ထန်ကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်ရတာကိုတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်။ ထန်ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... ထန်”

“ပေး... ပေး... ထန်ကို ကိုယ်ပွေ့ယူသွားမယ်”

“သင့်ခံယူ”

သီဟက သူ့ဘက် ယိုင်နဲ့လဲပြီလားသည့် ထန်ကိုယ်လေး အလန်တကြား ဖမ်းထိန်းလိုက်ချိန်မှာ မဏ်ကထန်ကိုယ်လေး သီဟလက်မှ ပေါ့ပါးစွာ ပြောင်းယူလိုက်ပြီး ထန်ကိုယ်လေး အသာပွေ့ယူကာ သူ့ကားပေါ်တင်လိုက်သည်အထိ ထန် သူ့မရပါ။

“ကိုယ်ပဲ ထန်ကို ခေါ်သွားလိုက်တော့မယ် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကားနောက်က ကျွန်တော့်ကား လိုက်ခဲ့မယ်”

“အိုကေ”

ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ထဲမှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။ မဏ်ရင်ထဲမှာ ထန်ခံစားရတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလို ထန်အချစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့မှာပါလား။ သည့် အတွေးအသိကလည်း သွားလေသူကို အားနာသည့်ကြားတွေးနေမိသော အတွေးဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ဒီလိုအတွေးမျိုး မတွေးသင့်ဟု သူ့ကိုယ်

ကားမြစ်ပိတ်ပင်နေသည့်ကြားက မဏ်ရင်ထဲ ချစ်အတ္တလေးတို့ ထန်ကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်ရတာကိုတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်။

ထန် ခံစားနေရာတာကိုကြည့်ပြီး ထန် ခံစားနေရသမျှ ထန်ကိုယ်စား သူပဲ ခံစားပေးလိုက်ချင်သည်အထိ ထန်အပေါ်မှာ မဏ်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပြည့်သိပ်နေ၏ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ထန်ပြန်သတိရလာသည်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ထန်”

“ကျွီး”

သူ့ကားကို မဏ်က လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားနောက်ခန်းမှာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သည့် ထန်နှင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေသည့် ထန်ကို တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“နေကောင်းသွားပြီလား ထန်”

“သီဟရော”

“ဟိုမှာလေ”

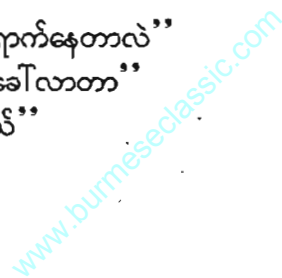
သီဟက ရပ်ထားသည့် မဏ်ကားနောက်မှာ သူ့ကားကို ကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ထန်တို့ရှိရာ လျှောက်လာတာ မြင်သည်။

“ထန် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင့်ကားပေါ် ရောက်နေတာလဲ”

“ထန် သတိမေ့သွားလို့ ကိုယ့်ကားနဲ့ ခေါ်လာတာ”

“အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ထန်”

ထန်က မဏိမေးတာကို မဖြေပဲ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မဏိကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ မဏိလည်း ထန်နှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ချိန် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သီဟရောက်လာသည်။

“လာ... သီဟ၊ ထန်တို့ ပြန်ကြမယ်”
“အိုကေ”

ထန်က မဏိကို နှုတ်မဆက်။ သီဟကိုခေါ်ပြီး မဏိကို ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားစေသည်။ သီဟက အားနာပြီး မဏိမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

မဏိက သီဟကိုမကြည့်။

ထန်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်ပြီး ထန်နှင့်အတူ ယူလျှောက်သွား၍ သီဟက မဏိနှင့်ထန်ကိုကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမလွယ်။

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ။ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ်လှုပ်ရှားတာကိုကြည့်ပြီး ထန်တို့နောက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သည်။

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် ထန်”

မဏိစကားကို ထန်က မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်။ မဏိက အတွက် ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေး ပိတ်ပေးသည်။

“ကိုယ်တို့နောက်မှ ဆုံမယ်နော် သီဟ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“သွားပြီ”

“အိုကေ”

သီဟကားလေး ငြိမ်ခနဲ ထွက်သွားသည်အထိ ထန်က တုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လေးလို ပါသွားသည်။ ထန်အသိတရားက ထန်ကိုယ်မှာ မရှိ။ စက်ကွင်းရှိရာ မျောလွင့်နေမှန်း သိလိုက်၍ သူသက်ပြင်းချပြီး ကားကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဘဝဆိုတာ ဒါလား။

မဏိမျက်ဝန်းထဲမှာ စက်ကွင်းဓာတ်ပုံက ထင်ရှားစွာ နေရာယူလာသည်။ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဤရှည်နေခွင့်မရဘဲ လွင့်ကြွေပျောက်ဆုံးသွားနေရသူတွေ ဘယ်လောက်များပြားနေပြီလဲ။

မသေခင် ကိုယ်နေချင်သည့်ဘဝနှင့် အကောင်းဆုံးနေထိုင်ခွားပါဟု စက်ကွင်း၏ ချောမောခန့်ညားသော နုငယ်သော ခံယူပွင့်ကလည်း မဏိကို သတိပေးနေသလိုလို။

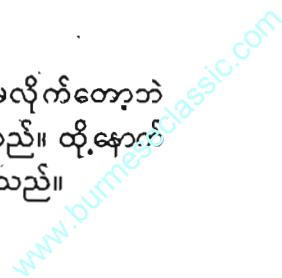
ဘယ်အရာမှ မတည်မြဲ။

အမြဲမရှိနိုင်ပါ။ စက်ကွင်းက တရားပြသွားတာဆိုရင် ထန်ရစ်သူတွေလည်း ကိုယ် ရရှိထားသည့်ဘဝကို တွေဝေမနေဘဲ ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို အချိန်မဆိုင်း အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရန်သာ ရှိသည်မဟုတ်လား။

မဏိဦးခေါင်းထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးဖူးသည့် အကြောင်းအရာတွေ အပြေးရောက်လာသည်။

ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပဲ။

သူ့ကားကို သီဟကားနောက် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ထန်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ချို့ကျွေးဦးတည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဖုန်းပေါ်ရှိ ဂဏန်းနံပါတ်တချို့ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ကျွန်တော်ပါ အန်ကယ်”

“အေး... ပြော”

မဏိက သူဖြစ်ချင်နေတာတွေ၊ သူ ခံစားနေရတာတွေ၊ တစ်ဖက်လူကို အလေးအနက် အတည်ပြုပြောကြားရင်း သူ့စိတ်ထဲ သူလုပ်ရမည့်အလုပ်နှင့် သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုတိကျနိုင်မလာ၏။

“ဟုတ်ပြီ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တို့အားလုံး အန်ကယ်တာဝန်ထားလိုက် ဟုတ်ပြီလား”

“သင့်ခံယူ အန်ကယ်”

သူ ပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် ရင်တစ်ခုခု ရှင်းလင်းပေါ့ပါးသွားကာ အန်ကယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

လီဗာကို တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ဖိအနင်းမှာ သူ့ကားမည်းနက်သော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ဝေါခနဲ ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၁၅)

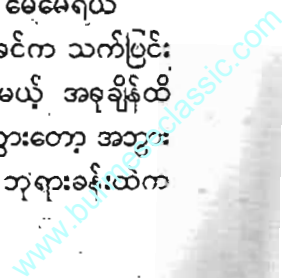
ထန်က ဆယ်ရက်အတွင်း ယူပစ်သလို သိသာစွာ သွယ်ဝင်းသွားသည်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြော။ သူမတာသာ ခုတ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၍ မိသားစုအားလုံး ထန်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ပူနေကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပန်၊ သမီးထန်ကိုကြည့်ပြီး မေမေတော့ တိတ်ပူလှပြီ”

“အခုတော့ ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားလိုက်ပါဦး မေမေရယ်၊ နောက်တော့ သူ့စိတ်ကို သူ့ဖြေလာနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်တာမှာပါ”

“အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ရမှာပေါ့ မေမေရယ်”

ပန်ပြောတာ မှန်နေ၍ ထန်မေမေ ဒေါ်ခင်ခင်က သက်ပြင်းပူသည်။ အဘွားက ပန်ကို အိမ်လာခွင့်ပြုပေမယ့် အခုချိန်ထိ အတူနေဖို့ ပြန်မခေါ်သေးပါ။ ထန် အခုလိုဖြစ်သွားတော့ အဘွားသည်း တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်သွားကာ ဘုရားခန်းထဲက

မထွက်တော့ပါ။

“အဘွားကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော် မေမေ၊ တော်ကြာ အဘွားပါ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေးပါ သမီးရယ်”

မေမေအသံက ခပ်လေးလေး။

သမီးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်သက်သာမည် ကြိုကာ သေး နောက်သမီးတစ်ယောက်က အခုလိုထဖြစ်တော့ မေမေထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်ဆိုတာကို ပန် နားလည်နေသည်။

“ဒေါက်တာနေဦးတို့ ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်လိုက်ပြီ မေမေ သတင်းစာထဲမှာ ပန် တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“မေမေတို့ကို မဖိတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မဖိတ်ဘူး”

“သူတို့သားဘက်ကစပြီး ပျက်ကွက်တာဆိုတော့ မေမေတို့ကို အားနာလို မဖိတ်တာနေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ စက်ကွင်း သူညီလေး၊ ထန် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သူလည်း မှာပါ”

ပန်က သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ ပြောနေပေမယ့် မိခင်ဖြစ်သူထံမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမှ ထွက်မလာ။ ပန်က လက်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပန်တို့ ပြန်တော့မှ ထင်တယ် မေမေ၊ မိုးတော်တော် ချုပ်နေပြီ”

“ဒီမှာပဲ ညအိပ်သွားပါလား သမီးရယ်၊ သမီးရှိတော့ မေမေ

လည်း အားရှိတယ်”

မိခင်ဖြစ်သူစကားကြောင့် ပန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ပန်က အိပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဘွားက ကြိုက်ပါ့မလား”

“ကြိုက်မှာပါ”

“ထန် နေမကောင်းတာ အဘွားလည်း သိနေတာပဲ၊ ဒီမှာပဲ ညအိပ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဂန္ဓကို လာမကြိုနဲ့တော့လို့ ပန် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“အေး... အေး”

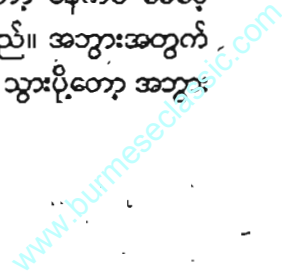
ပန်က ဂန္ဓကိုလာမကြိုဖို့ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၍ မေမေ ကျေနပ်သွားသည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ မြေးလေး ပြုံးနေပုံက ချစ်စရာ”

ထန်အတွက် ခံစားနေရသော ခံစားချက်က မြေးဖြစ်သူထံ ရောက်သွားသည့် အာရုံကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတာ ကြည့်ပြီး ပန် အိမ်မပြန်ဘဲ ဒီမှာအိပ်လိုက်တာ မှန်သွားပြီဟု တွေးလိုက်သည်။

ထန်က အိမ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားသလို ဘာအစားအသောက် ကိုမှ ဟုတ်တိပက်တိ မစား။ မနက်လင်းတော့ ပန်ကပဲ မေမေ ကိုယ်စား မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး စီမံချက်ပြုတ်သည်။ အဘွားအတွက် မနက်စာယူပြီး ပန်ကိုယ်တိုင် အဘွားအခန်းကို သွားပို့တော့ အဘွားက ပန်ကို ဘာမှမပြော။

“ဒီမှာ ညအိပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် အဘွား”

“အေး... အေး... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

အဘွားက ပန် ညအိပ်တာကို ဘာမှမပြော၍ ပန် ဝမ်းသာ သွားသည်။

“ထန်ရော... ဘယ်နှယ်နေလဲ”

“အခုတော့ ဒီလိုဖြစ်နေဦးမယ်ထင်တယ် အဘွား၊ နောက် တော့ ကောင်းသွားမှာပါ”

“ထန်ကို ခရီးလေးဘာလေး သွားခိုင်းလိုက်ပါလား ပန် လိုအပ်ရင် ထန်နဲ့မင်းတို့လင်မယားပါ လိုက်သွား”

“ထန်ကို ပြောကြည့်ပါဦးမယ် အဘွား၊ ထန်ကို ခရီးသွား ခိုင်းလို့ရမယ်တော့ သိပ်မထင်ဘူး”

“ဒီအချိန်က အိပ်ရာထဲမှာ နေနေရမှာ မဟုတ်ဘူး ပန် စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားအောင် ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေဖို့ကလည်း အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ ပန် တိုက်တွန်းလိုက်ပါ့မယ်”

အဘွား စားသောက်ပြီးတာတွေသိမ်းပြီး ပန်ခေါင်းထဲ ထန်အကြောင်းတွေးရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပန်၊ အဘွားနဲ့အိုကေသွားပြီလား”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေသည့် ဂန္ဓကိုမြင်တော့ မဏ္ဍကို သတိရသွားသည်။

“မဏ္ဍရော ယောက်ျား”

“ရှိတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူနဲ့ပန် ဖုန်းပြောချင်လို့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါဦး”

ဂန္ဓက မဏ္ဍဖုန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ခေါ်ပြီး ပန်လက်ထဲထည့် ပေးသည်။

“ဟဲလို”

“မဏ္ဍလား... ပန်ပါ”

“ပြော ပန်၊ ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ၊ ထန်ရော နေကောင်း ရဲ့လား”

“ပန်ပြောမှာလည်း ထန်အကြောင်းပဲ”

“ထန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မဏ္ဍအသံက ထန်အကြောင်းကြားတာနှင့် စိုးရိမ်သံအပြည့် ပါနေတာကို နားထောင်ပြီး ပန် ကျေနပ်သွားသည်။

ပန်လိုချင်တာကလည်း ဒါပဲလေ။

ထန်နားမှာ ထန်ကို စက်ကွင်းလို အချစ်တွေနှင့် အမြတ် တန်း ချစ်နေနိုင်မည့် ချစ်သူတစ်ယောက် ထန်အနားမှာ စက်ကွင်း ဘိုယ်စား ရှိစေချင်နေတာ မဟုတ်လား။

“ပန်တို့ စကားပြောရအောင်၊ ပန်တို့အိမ်ကို လာခဲ့လိုက် ဒါလား၊ မဏ္ဍကို အဘွားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“အခုလား”

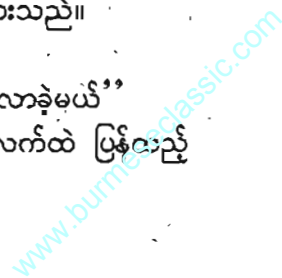
“ဟုတ်တယ်”

တစ်ဖက်က ခဏတော့ အသံတိတ်သွားသည်။

“အိမ်မှာ ဂန္ဓလည်းရှိတယ် မဏ္ဍ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် အခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်”

မဏ္ဍကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပန် ဖုန်းကို ဂန္ဓလက်ထဲ ပြန်ထည့် ပေးလိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“အခု ထွက်လာမယ်တဲ့”

“မဏ္ဍိုကို အဘွားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတာ တကယ်လားပန်”

“တကယ်ပေါ့၊ မဏ္ဍိုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာကိုလည်း သိသားပဲ”

“ထန်နဲ့မဏ္ဍိုကို သဘောတူပြီလား”

“အစကတည်းက သဘောတူပြီးသားပါ။ အခုချိန် ထန်နားမှာ မဏ္ဍိုရှိနေတာ အကောင်းဆုံးလို့ ပန် ထင်တယ်။ ကိုရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

ဂန္ဓက ပန်အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ပန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ထန်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“အရင်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းသေးဘူး”

စက်ကွင်းကြောင်း ထန် ခံစားနေတာကိုကြည့်ပြီး မတိုင်ပင်ဘဲ လင်မယားနှစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချမိကြသည်။

“ထန်အဖြစ်ကလည်း သနားစရာ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ၊ ဒီပုံအတိုင်း ကြာနေရင် ရေရှည်မှာ မလွယ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် မဏ္ဍိုကို ဖုန်းဆက်တာပေါ့ သူ့သာ ထန်နားမှာ အတူရှိနေရင် ထန်ပုံစံက အရင်လိုပြန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာ”

“ထန်ကို ခရီးထွက်ခိုင်းပါလား”

“အဘွားကလည်း ပန်ကို ကိုပြောသလို ပြောသားပဲ၊ ထန်က ပန်တို့ပြောသလို လိုက်လုပ်ပါမလား”

“ဒါလည်း စဉ်းစားစရာပဲ”

“တီ”

“ဟော... အိမ်ရှေ့က ကားသံကြားတယ်၊ မဏ္ဍိုရောက်လာပြီထင်တယ်”

ဂန္ဓက အိမ်ရှေ့ကို ထွက်သွား၍ ပန်ကလည်း ဂန္ဓနှင့်အတူ ဝါလာသည်။ သူတို့ထင်ထားသည့်အတိုင်း ကားက မဏ္ဍိုကား ဖြစ်နေသည်။ ပေါ်တီဗိုအောက်မှာ ကားရပ်ပြီး မဏ္ဍိုဆင်းလာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မဏ္ဍိုကို ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အမြဲ သေသပ်ခနဲညားမှုတွေနှင့် တည်ကြည်ချောမွေ့နေသော မဏ္ဍိုအသွင်က ဒီနေ့မှ ပို၍ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းစွာ ပို၍ ကြည့်ကောင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။

“လာ... မဏ္ဍို မင်းကို ငါတို့စောင့်နေတာ”

“ထန်ရော”

“သူ့အခန်းမှာလေ၊ တစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါး ဖိတ်နေလို့ အားလုံးက စိတ်ပူနေကြတာ”

ထန်အကြောင်းကြားတော့ မဏ္ဍိုမျက်နှာပျက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

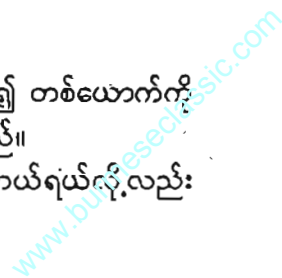
“ဟော... မဏ္ဍို ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

မဏ္ဍိုနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်က သိပြီးသားဖြစ်၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုပါပဲ သားရယ်၊ နေကောင်းတယ်ရယ်လို့လည်း”

မဟုတ်ပါဘူး၊ သင့်တယ်ဆိုရုံပါ”

“မဏ္ဍကို ပန်ခေါ်လိုက်တာ မေမေ၊ မဏ္ဍနဲ့အဘွားကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“ဒါဆိုလည်း အဘွားအခန်းကို ခေါ်သွားလေ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“လာ... မဏ္ဍ”

ပန်က မဏ္ဍကို ရှေ့က ဦးဆောင်သွား၍ မဏ္ဍက ယုံ့ နောက်က လိုက်သွားသည်။ ထန်းအိမ်ကို အပြင်ကသာ အကြိမ်ကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သော်လည်း အိမ်တွင်းကို အခုမှ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ မဏ္ဍစိတ်ထဲ ဒါသူအင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်သူ၏ နေအိမ်ပါလားဟူသော အသိစိတ်ကြောင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နွေးထွေးစွာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“အဘွားရေ... ပန် ဝင်ခဲ့မယ်နော်၊ အဘွားကို လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဝင်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပန် ဝင်သွားတော့ အဘွားက သူ့အိပ်ရာထက်မှာ ပုတီးတစ်ကုံးနှင့် လဲလျောင်းနေရာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထလိုက်တာ မြင်ရသည်။ အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နေသော အိမ်ကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုက ပန်တို့၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေ၏။

“အဘွား... သူက မဏ္ဍပါ။ ထန်းသူငယ်ချင်း ထန်းမိတ်ဆွေ

ပါ အဘွား”

“ထန်း မိတ်ဆွေ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား”

“မဏ္ဍ... ဒါ ပန်တို့အဘွား”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အဘွား”

အဘွားက မဏ္ဍစကားကို ခေါင်းညိတ်သည်ဆိုရုံ အသိအမှတ်ပြုပေးပြီး ထန်းမိတ်ဆွေဟု ပန် မိတ်ဆက်ပေးသည့် မဏ္ဍကို ထူးဆန်းအံ့ဩသလို စေ့စပ်သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသည်။

“လူကတော့ လူချောပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဘွားမြေးထန်းနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာတာလဲ”

“မဏ္ဍက ဂန္ဓသူငယ်ချင်းပါ အဘွား၊ သူ့မှာ မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့သူပါ”

“ဪ”

ပန်က မဏ္ဍအကြောင်း အဘွားနားလည်လက်ခံလာအောင် ရှင်းပြနေတာကို အဘွားနှင့်အတူ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်နားထောင် နေရသူက မဏ္ဍဖြစ်သည်။

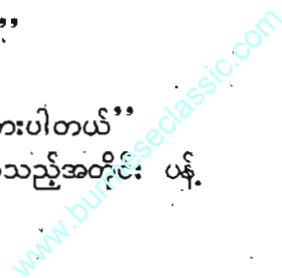
“အခုနေတော့ ဘယ်မှာနေလဲကွဲ့”

“ဟိုတယ်မှာ တည်းပါတယ် အဘွား”

“ဒီမှာ အိမ်မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် အဘွား၊ သံရုံးကို ငှားထားပါတယ်”

အဘွားက ငယ်ရာက ကြီးလာသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ပန်

စကားက ဘာကို ဦးစည်နေလဲဆိုတာ သဘောပေါက်နားလည်
သည်။ ထန်ကိုလည်း အဘွားစိတ်ထဲ သနားနေသည်။

အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းသည့် ထန်ကို အဘွားက ပျော်
ရွှင်စရာကောင်းသည့် ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်စေချင်သည်။ အထီး
ကျန်မှာကြည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနှင့် နုနယ်လှပသော ထန်
ဘဝလေးကို အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးနေမှာကို အဘွားကိုယ်တိုင်
လည်း မနှစ်သက်။

ထန်ကို ပျော်စေချင်သည်။

သူ့မိသားစုလေးနဲ့ သူ့ပြီးပြည့်စုံသော ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်
စေချင်သည်။ ထန်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်နေ၍ မက်ဆီ
သည့် လူငယ်လေးကို အဘွား စေ့စပ်သေချာစွာ အကဲခတ်လေ့
လာသည်။

အနေအထားက အဘွားမကျေနပ်စရာ ဘာမှမရှိသလို ထန်
နှင့် သဘောမတူစရာလည်း ရှာမတွေ့။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို အဘွားကိုယ်တိုင် ခိုင်မာစွာချလိုက်သည်။

“အဘွားက မင်းကို ဒီအိမ်မှာ လာတည်းပါဆို မင်းလက်ခံ
နိုင်ပါ့မလား”

“ခင်ဗျာ...”

“မင်းလက်ခံမယ်ဆိုရင် အဘွားအိမ်မှာ မင်းစိတ်ကြိုက်
နေနိုင်တယ်၊ တည်းခိုနိုင်တယ်လို့ ပြောတာကွဲ့”

“အဘွား”

ပန်ကိုယ်တိုင် အဘွားပြောသည့်စကားကို အံ့ဩမယုံနိုင်
ဖြစ်ပြီး အဘွားမျက်နှာကို အလန်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

အဘွားက ပန်အကြည့်ကို ဂရုမစိုက်။ မဏ် ဘာပြန်ဖြေမလဲ
ဆိုသည့် အဖြေကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေ၏။

မဏ်ကလည်း ဒါကို သိသည်။

အဘွားအကြောင်း သူ့အားလုံး သိထားသည်။ ကြားထား
သည်။

အဘွားလို အင်မတန် မာန်မာန်ကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က မဏ်လို
လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို နေရာပေး အလေးထား၍ သူ့အိမ်မှာ
တည်းခိုရန် ဖိတ်ကြားခံလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ အပျော်လွန်ပြီး ဂြမ်း
ငြမ်းချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာ၏။

“အဘွားကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဘာလို့
အဘွားအိမ်မှာ မတည်းခိုနိုင်ရမှာလဲ အဘွားရယ်၊ အဘွား အခုလို
ဖိတ်ကြားတာကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူစွာ လက်ခံမှာပါဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

“ပန်... ဒီသူငယ်အတွက် ဧည့်သည်အခန်းကို သေချာ
ပြင်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

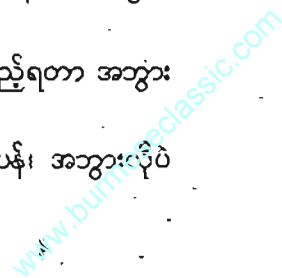
“ကဲ... အဘွား အနားယူတော့မယ်၊ သွားကြ”

“ခွင့်ပြုပါဦး အဘွား”

အဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ အဘွားအခန်းထဲက ထွက်
လာခဲ့သည်။

“ရှင်ကတော့ ကံထူးရှင်ပဲ မဏ်ရေ၊ ကြည့်ရတာ အဘွား
ပဲ ရှင်ကို ထန်နဲ့ သဘောတူပုံပဲ”

“အဘွားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပန်၊ အဘွားလိုပဲ

ကိုယ့်ကို ထန်လည်း နားလည်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

မဏိစကားကြောင့် ပန်က ပြုံးသည်။

“ထန်ကို ရှင် တကယ်ချစ်ရင် ထန်နားလည်လက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားပါ။ အဘွားကိုယ်တိုင် ရှင်ကို ဘယ်သူမှ မရောသေးတဲ့ မဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ပေးထားပြီပဲ”

“ပန်ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ကိုယ့်နဲ့အဘွားကို မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ပန်ကျေးဇူးကိုလည်း ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

“ရှင်စကားရှင် မှတ်ထားနော်”

“ဘာတွေ မှတ်ခိုင်းနေတာလဲ ပန်”

“ကို့သူငယ်ချင်းကိုသာ မေးကြည့်တော့ ကိုရေ၊ ပန်တော့ ဖုန်းလာနေလို့ သွားနားထောင်လိုက်ဦးမယ်”

ပန်က သူတို့နားက ပြေးသွားပြီး ကြီးဖုန်းကို သွားနားထောင်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

အဘွားပြောသမျှ ပန်က ခေါင်းညိတ်နားထောင်ရင်း လူထဲက ဖုန်းကိုချပြီး ဂန္ဓတို့နား အပြေးရောက်လာသည်။

“သတင်းထူးပါတယ် ကိုရေ”

“ဘာသတင်းထူးလဲ ပန်”

“အဘွားက ပန်တို့ကို ဒီနေ့ကစပြီး ဒီအိမ်မှာပဲ အပြောင်းနေတော့တဲ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကို့ကို အဘွားက လုံးဝလက်ခံသဘော”

လိုက်ပြီ ကိုရေ၊ ပန် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အဘွားစကားကို မေမေကြားရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ၊ မေမေကို ပန် သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဂန္ဓတို့နားက ပန်ပြေးထွက်သွားပုံက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုအပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“မင်းကြောင့် ငါတို့လင်မယား ကံကောင်းသွားတာ မဏိ၊ မင်းသာ ထန်အချစ် မြန်မြန်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် ငါတို့မိသားစုလည်း ချစ်ပျော်တာထက် ပိုပျော်ရမှာ သေချာတယ်”

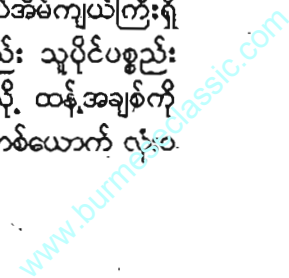
“မင်းတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားမှာပဲကွာ၊ ထန်ကို ငါချစ်တယ်”

“ဟိုး... ဟိုး... ဒီမှာတင် မင်းစကားကို ရပ်ထား”

“ထန်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ငါတို့ရှေ့မှာ လာမပြောနဲ့၊ ပန်နဲ့တွေ့မှ ထန်ရှေ့မှာပြောဖို့ ချန်ထားဟုတ်ပြီလား”

ဂန္ဓစကားအဆုံးမှာ ပြုံးသွားသည့် မဏိမျက်နှာကို မြင်လိုက်၍ ဂန္ဓလည်း ပြုံးသွားသည်။ လောကကြီးဟာ အမြဲဒီလိုပျော်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ အဲဒီလိုပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု၊ သောကဗျာပါဒတွေ ဘယ်လိုလူသားမှ မကင်းစားကြရမှာမဟုတ်။

ထိုနေ့မှာပဲ အဘွားအစီအစဉ်ဖြင့် ဂန္ဓတို့မိသားစု အဘွား၏ အတတ်ရာနှစ်ဆယ် ခြံကျယ်ကြီးထဲက နှစ်ထပ်အိမ်ကျယ်ကြီးရှိသည့် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသလို မဏိလည်း သူပိုင်ပစ္စည်းအချို့ကို သိမ်းဆည်းလျက် ထန်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ထန်အချစ်ကို သူသိမ်းပိုက်ရန် ရောက်ရှိလာကြောင်းကို ထန်တစ်ယောက် လုံးဝမသိရသိရှိခြင်း မရှိလိုက်ရပါ။

ထန်က သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို အလှုပ်ပိတ်လျက် စက်ကွင်း
အကြောင်းတွေးရင်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် တစ်ယောက်
တည်း ကျိတ်ခံစားရင်း အချိန်တို့ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွား
ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ထန်”

မဏှိအသံက နီးကပ်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပထမ ကြားစကားထန် စိတ်ထင်တာဖြစ်မှာပါဟု ထင်ခဲ့
သည်။ နောက်နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ကြားလားရတော့မှ အသံကြား
ထက် ထန် လှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားချိန်မှာ ထန် ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့
ရဘဲ နေရာက ထရပ်လိုက်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ထန်”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထန်အိမ်ထဲကို ရောက်နေတာလဲ
အခုပြန်ပါ”

ထန်က မဏှိကိုမြင်တာနှင့် ချက်ချင်းနှင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား
သမယ မဏှိက မမူ။ သိသာစွာ သွယ်ဆင်းနေသည့် ထန်အလှူက
အရင်ကနဲ့မတူ။ တမူထူးခြားစွာ လှပနေပုံကို အံ့ဩစွာ စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း မဏှိ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။

ထန်က ပိုလှလာသည်။

ပို၍ကည်ငြိမ်သွားသည်။
သို့သော် ထန်က လှမြို့၊ ချစ်စရာကောင်းမြို့၊ မဏ္ဍရင်တံ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေမြဲဖြစ်၍ သူ ထန်မျက်နှာလှလှလေးထွေး
စူးစူးနစ်နစ် ငေးမောကြည့်ရင်း ထန်ကို ပိုချစ်လာသည်။

“ရှင့်ကို ပြန်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ထန်ဧည့်သည်
မဟုတ်ဘူး၊ အဘွားဧည့်သည်”

“ဘာပြောတယ် ရှင်နဲ့အဘွား၊ ဘယ်တုန်းက အဘွား
သိလို့လဲ”

“အခု”

“အဘွား”

မဏ္ဍစကားကို ထန်က မယုံ။

မသင်္ကာအကြည့်လေးများကြောင့် ထန်အသွင်က အရင်လို
အေးစက်မနေတော့ဘဲ သူမပုံစံအတိုင်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်လာ
တာကို မဏ္ဍစိတ်ထဲက သဘောကျနေသည်။ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်
ရတာနှင့် စက်ကွင်းကို မေ့သွားရပြီ မဟုတ်လား။

သူပြုံးပြီး ထန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဘွားက ကိုယ့်ကို ဒီအိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ လက်ခံလိုက်
တာ”

“ထန် မယုံဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာ မယုံရင် ထန်ကိုယ်တိုင် အဘွားကို သွား
မေးကြည့်လေ”

“သွားမေးမှာပါ၊ အခုကို သွားမေးမှာ”

ထန်က မဏ္ဍကို ကျောခိုင်းပြီး အဘွားအခန်းရှိရာ လျှောက်
ခန်း၌ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည့် ထန်ကို သဘောကျ
စေ ချစ်စိတ်ဖြင့် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေရယ်နေတာလဲ မဏ္ဍ”

“ထန်ကို”

“ထန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပန်က မဏ္ဍကိုကြည့်ရင်း ထန်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ပြောသည်။

“ထန်က ကိုယ် ဒီရောက်နေတာ သဘောမကျဘူး၊ စိတ်
မကောင်းတာ ကိုယ်က အဘွားဧည့်သည်ဆိုလို့ အဘွားအခန်းကို
ပြေးသွားပြီ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

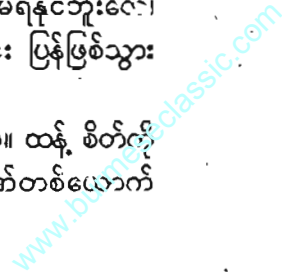
မဏ္ဍနှင့်အတူ ပန်လည်း ရယ်သည်။

ထန်ကို သဘောကျ၍ပါ။

မဏ္ဍကို တွေ့ပြီး ထန်ပုံစံက ငေးဝိုင်းတွေဝေခြင်းနေရာမှာ
ဒေါသလေးတွေ ထွက်လာတော့ ထန်ပုံစံက အရင်လို ထန်ဖြစ်
လာသည် မဟုတ်လား။

“ပန် သေချာသတိထားကြည့်၊ ထန်က ကိုယ့်ကိုတွေ့တိုင်း
ဒေါသထွက်နေတာဆိုတော့ စက်ကွင်းကို သတိမရနိုင်ဘူးလေ၊
အောက်ဆုံး ကိုယ့်ကြောင့် ထန် လုံးဝပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွား
ရမယ်၊ အဲဒါယုံ”

“ယုံပါတယ်ရှင် မဏ္ဍကို ပန်က ယုံပါတယ်။ ထန် စိတ်ကို
ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့်သူဟာ မဏ္ဍတစ်ယောက်

တည်းပဲရှိတာ ပန် သိပါတယ်”

ပန်နှင့်မဏိ စကားပြောနေချိန်မှာ ထန်က အဘွားအခန်းက ရောက်နေသည်။ သူမရင်ထဲ မဏိနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်တော့ကို အဘွားကို မေးနေချိန်မှာ အဘွားက မဏိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါသလှိုင်းထန်နေသော ထန်အမှုအယာကိုကြည့်ကာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတွံရင်း ထန်မျက်နှာလေးကို ရီဝေမိန်ဖျော့သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်ငေးနေပါသည်။

“မဏိပြောတာ မှန်ပါတယ် မြေး၊ သူ့ကို အဘွားကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်မှာတည်းဖို့ လက်ခံထားတာ၊ အဲဒီအတွက် မြေးစိတ်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နဲ့”

“ကိုယ်က အိမ်ရှင်၊ သူက ဧည့်သည်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က အိမ်ရှင်တာဝန်ဝတ္တရားကျေအောင် ကြိုးစားဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထန်အသံက ကြည်သာခြင်း မရှိ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မဏိဆိုသည့်လူနှင့် အဘွား ဤအခြေအနေရောက်အောင် ပြေလည်ပေါက်ရောက်သွားသည်ဆိုတာ ဘယ်လို စဉ်းစားအဖြေရှာမရ ဖြစ်နေ၏။

“အဘွားကို မြေး ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး အဘွား”

“အဘွား အနားယူပါ၊ ထန် သွားပါတော့မယ်”

အဘွားအခန်းထဲက ထန် ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲ မကျေလည်မှုတွေနဲ့ မဏိဆိုသည့်လူ ထန်အိမ်ပေါ်အထိ ရောက်နေတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏ ဂန္ဓတို့လင်မယားကို အဘွား

လက်ခံလိုက်၍ ကျေနပ်ပေမယ့် မဏိဆိုသည့်လူကိုပါ အဘွားလက်ခံတာကိုတော့ နားမလည်ပါ။

အခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ထန်ကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ သေချာမသိ။ အချိန်တွေ နာရီတွေ ပတ်ဝန်းကျင်တွေကို မေ့ထားပြီး တစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါးပိတ် အချိန်ကုန်နေခဲ့တာကိုက မဏိဆိုသည့်လူအတွက် အခွင့်ထူးခံဖို့ ဖြစ်သွားမှန်းသိလိုက်သည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ယုံပြီလား ထန်”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထန်ကိုစောင့်နေမှန်း မသိသော မဏိက ထန်နားရောက်လာပြီး မေးလိုက်တာကို ထန် မကြားဟန်ဆောင်၍ သူ့နားက ဖြတ်သွားဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ထန်”

“ဧည့်သည်က” ဧည့်သည်လိုပဲနေပါ၊ အိမ်ရှင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဆောရီး၊ ကိုယ်က ထန်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါတော့ ယုံပါ”

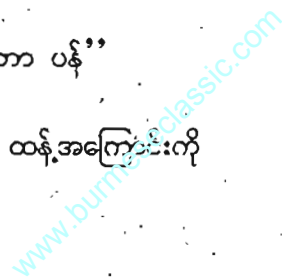
ထန်က ဘာမှမပြောဘဲ မဏိနားက ထွက်သွားသည့်အတွက် သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒီပုံနှင့် ထန်ကို အလွယ်တကူ ချဉ်းကပ်၍ မရဟု သိသည်။

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား မဏိ”

“စိတ်ညစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုချစ်လာတာ ပန်”

“ခစ်... ခစ်”

“မဏိလို ဇွဲနဲ့မှ ထန်က ရမှာနော်၊ ထန်အကြောင်းကို ထန် သိတယ်”

“ကိုယ်ကလည်း ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်တဲ့သူပါဗျာ၊ ထန်က ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်လေ ကိုယ်က ထန်ကို ပိုပြီးဂရုစိုက်ချင်လေပဲ”

ပြုံးနေသည့် မဏိမျက်နှာမှာ ထန်ကိုချစ်သော ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို အထင်းသားမြင်တွေ့နေရ၍ ညီမဖြစ်သူအတွက် ပန် ရင်ထဲ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။

မဏိက ရိုးရှင်းပွင့်လင်းသည့် စိတ်ထားရှိသူဖြစ်၍ အတွေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထန်ကို မေတ္တာရှိနေကြောင်း၊ အတွေးသဘောတူရင် လူကြီးစုံရာနှင့် တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူလိုပါကြောင်း ထန် မသိအောင် ထန်ကို တောင်းရမ်းပြီးဖြစ်သည်။

အတွေးက မဏိပြောတာကို လက်ခံသည်။ ထန်နှင့်မဏိကို သဘောတူပေမယ့် ထန်သဘောကသာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း အသိပေးထား၍ မဏိကလည်း အတွေး ပြောတာကို လက်ခံသည်။

မဏိဦးလေးက အတွေးကို ဖုန်းနှင့် ဂါရဝဗြူ နှုတ်ဆက် သည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာမည့်အကြောင်း ရှိသေစွာ အကြောင်းကြားသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူများဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးအဆင့်အတန်း မြင့်မားသူများဖြစ်တာကို အတွေးက ကျေနပ်သည်။

ပန်တို့ကို မဏိဦးလေး ဦးစိုင်းမောင် ရောက်လာလျှင် သေချာဂရုစိုက်ဖို့ မှာထားသလို ဧည့်သည်တွေ သီးသန့်အခန်းကို လည်း ပြင်ဆင်ခိုင်းထားသည်။ ဦးစိုင်းမောင်ကို မဏိကိုယ်တိုင် သတို့သမီးလောင်းကြည့်ရန် ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်၍ နှစ်ဖက်မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းဖြင့် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်ကြသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

ထန်ကလွဲပြီး ပန်တို့တစ်ဦးသားစုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ဧည့်သည်လာရင် သေချာဂရုစိုက်နော် ပန်”
“စိတ်ချပါ မေမေ”

“ဘယ်က ဧည့်သည်လာမှာလဲ မေမေ”
ပန်တို့သားအမိ စကားဝိုင်းထဲ ထန် ရောက်လာပြီး မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မဏိဦးလေးမိသားစု လာကြမှာပါ ထန်”
“မဏိဦးလေး မိသားစု ဟုတ်လား မေမေ”
“ဟုတ်တယ် သမီး”

ထန် အံ့ဩသွားသည်။
ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

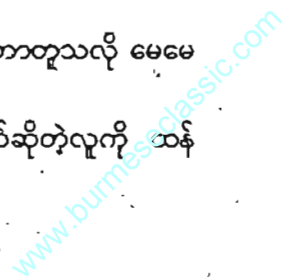
မဏိနှင့်သိတာပင် မကြာသေး။ မဏိဦးလေးမိသားစု ရောက်လာမည်ဆိုတော့ ထန်အာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“သူတို့က ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ လာကြမှာလဲ မေမေ”
“သမီးကိုတောင်းဖို့”
“ရှင်”

ထန်ရင်ထဲ ဒုတိယခနဲဖြစ်သွားကာ မေမေမျက်နှာကို အလန် ဘကြား ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေပုံစံက တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေ၍ ထန် ပိုအံ့ဩသွားသည်။

“မဏိနဲ့သမီးကို သမီးအတွေးက သဘောတူသလို မေမေ ပန်ကလည်း သဘောတူတယ်”

“ထန် သဘောမတူဘူး မေမေ၊ မဏိဆိုတဲ့လူကို ထန် ယူနိုင်ဘူး”

“လူကြီးမိဘချင်း အားလုံး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးကြပြီ ထန်၊ အခုကိစ္စကို အဘွားကိုယ်တိုင် စီစဉ်တာပါကွယ်၊ မေမေသမီးက လိမ္မာပါတယ်”

မေမေက ထန်ကို သမီးလိမ္မာဘွဲ့ ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ထန်ကိုယ်နှင့် ထန်စိတ် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်မိပါစေနှင့်ဟု သူ့အလိုလို ထိန်းချုပ်ပြီးသားဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဟု သိလိုက်သည်။

“မဏ်က ထန်ကို တကယ်ချစ်တာပါ ညီမလေးရယ် အဲဒါကိုတော့ ယုံပါ”

“ထန်မှ သူ့ကိုမချစ်ပဲ”

“အခု မချစ်ပေမယ့် နောက်တော့ ချစ်လာမှာပေါ့ကွယ်၊ သမီးပန်တုန်းကလည်း ကိုယ်က သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပြုခွင့်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မေမေတို့ ဆင်နွှဲခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ သမီးထန် အလှည့်မှာတော့ မေမေနဲ့အဘွားတို့ ကျင်းပချင်နေတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိရှိ ကျင်းပစမ်းပါစေစေကွယ်”

“ဒီဆန္ဒက မေမေတစ်ယောက်တည်းမှာသာရှိတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ မဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစုအားလုံးမှာရှိနေတဲ့ အဖြစ်စေချင်ဆုံး ဆန္ဒဆိုတာ သမီးထန် နားလည်ပေးလိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ထန်ရယ်၊ ပန်တုန်းကလည်း မိသားစုအားလုံး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ ထန်အလှည့်မှာတော့

ပန်လို မဖြစ်စေချင်တော့ဘူး ထန်”

“အို... ထန် ဘာမှမသိဘူး၊ မသိဘူး”

“ထန်”

“သမီး”

ထန်က ပန်နှင့်မေမေခေါ်သံကို မကြားနိုင်တော့သလို နေရာက တအားလှည့်ပြေးခဲ့သည်။

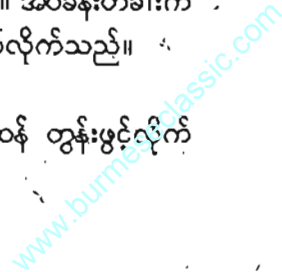
ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ထန် ဘာတစ်ခုမှမသိဘဲ မဏ်ဆိုတဲ့လူက သူ့စိတ်သူ့သဘောအတိုင်း စီစဉ်ခွင့်ရှိလို့လား။ ထန်ရင်ထဲ လှိုင်းထန်လာသည်။ ဒေါသနှင့် ထန် ခြေလှမ်းတို့ဦးတည်ရာက မဏ်ဆိုသည့်လူရှိနေသည့် နေရာသို့ ဦးတည်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ထန်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတာကို သိရက်နဲ့ ဒီလူလုပ်နေပုံတွေကို ထန်မုန်းလာသည်။ ခါးသီးလာသည်။ ထန်တို့အိမ်က ကြီးသလို အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေ ကလည်း များပြားသည်။ အိမ်ကြီးက နှစ်ဆောင်ပြိုင်သဘောမျိုး ခွဲထွက်သွား၍ ဧည့်သည်များအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ထားသော အခန်းများရှိသည့်နေရာနှင့် ထန်တို့မိသားစုနေသည့် နေရာမှာ သီးသန့်လိုဖြစ်သည်။

မဏ်အခန်းရှေ့ကို ထန်ရောက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထား၍ အခန်းတံခါးကို ထန် ခေါက်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

မဏ်အသံကြောင့် အိမ်ခန်းတံခါးကို ထန် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ကဦး”

“ထန်ပါလား၊ ကိုယ့်ဆီလာတာလား ထန်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ဆီလာတာ”

“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ထန်ရယ်”

မဏ္ဍစကားကြောင့် ထန်မျက်နှာလေး တင်းသွားသည်။ မဏ္ဍက ဖုန်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထန်ကို သူအိပ်ခန်းဝမှာ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ လက်ထဲက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဝမ်းသာရအောင် ရှင့်ဆီကို ထန် လာတာမဟုတ်ဘူး မဏ္ဍ၊ ထန်မသိဘဲနဲ့ ရှင်လျှောက်လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ရှင့်ဆီကို ထန်လာတာ”

“ရှင့်ကို ထန် မယူနိုင်ဘူး၊ လက်လည်း မထပ်နိုင်ဘူး ရှင် အဘွားကို ပြောထားတဲ့ကိစ္စ အခုချက်ချင်း ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထန်”

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲ၊ ရှင့်ကို ထန် မုန်းတယ်၊ ထန် မုန်းတဲ့လူကို ထန် လက်ထပ်ရမှာလား”

ဒေါသနှင့် ထန်မျက်နှာလေး သွေးရောင်လွမ်းလာတာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို ထန် မည်မျှစိတ်ဆိုးနေကြောင်း မဏ္ဍသိလိုက်သည်။

“ထန်က ကိုယ့်ကို မုန်းပေမယ့် ကိုယ်က ထန်ကို သိပ်ချစ်နေပြီ ထန်၊ ဒါကြောင့် အဘွားဆီမှာ ထန်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ် ခွင့်တောင်းတာ ကိုယ့်အပြစ်လား ထန်”

“ရှင့်မှာ ဒီထက်ကြီးတဲ့ အပြစ်ရှိသေးလို့လား မဏ္ဍ၊ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ထန်ကို ဘာတစ်ခုမှ အသိမပေးဘဲ ရှင်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရအောင် ထန်က စက်ရုပ်လား၊ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့လူလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ပြောရင်း ထန် ပိုပေါက်ကွဲလာသည်။

နာကြည်းလာသည်။

တကယ်ဆို ထန်နဲ့မဏ္ဍဆိုတာ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ သူ့သဘောထား ကိုယ့်သဘောထား မညီမျှ၍ တွေ့သည့်နေရာမှာ ရန်ဖြစ်စကားများနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်အမှားအတွက် ထန် ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းဖန်ပါတယ် ထန်၊ ကိုယ်က ထန်ကို အသိပေးဖွင့်ပြောရင်လည်း ထန်က ကိုယ့်ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိလို့ အဘွားဆီက ပဲ ထန်ကို တောင်းယူလိုက်တာပါ”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းကလပ်ပါ၊ ထန် ရှင့်ကို ဒီထက် ပိုမမုန်းချင်ဘူး”

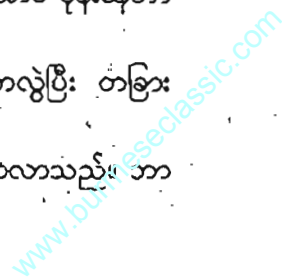
ထန်စကားအဆုံးမှာ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ့အပေါ် ထန် ဘာကြောင့် ခါးသီးနေတာလဲဆိုတာ မဏ္ဍ သိသည်။

“စက်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်ကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေတာလား ထန်”

“ဟုတ်တယ်၊ ထန်ဘဝမှာ စက်ကွင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး”

စက်အမည်ပါလာတော့ ထန် ရင်တွေ ပိုနာလာသည်။ ဘာ

ဖြစ်လို့ ဒီလူ စက်အကြောင်း ထည့်ပြောနေရတာလဲ။ စက်ကြောင့် ထန်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားနေရသည်ဆိုတာ သိရက်နဲ့။ ထန် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ စက်ကို သတိရစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကြည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်အိုင်လာ၏။

“ဆောရီး... ထန်၊ ကိုယ့်စကား မှားသွားရင် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရှင် မမှားပါဘူး မဏိ၊ ထန်ကို ရှင်ပြောနေတဲ့ စကား တွေအားလုံး ထန် ရင်ဆိုင်ခံစားနေရတဲ့ အမှန်တရားတွေပါ”

“ထန်ရင်ထဲမှာ...”

ထန် စကားမဆုံးလိုက်။

အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားသည့် စကားသံက ဝမ်းနည်းမှုတွေ အောက်မှာ စုံ့နင့်ကွယ်ပျောက်သွားသလို မငိုမိအောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ထန်ပါးပြင်ပေါ် ပူနွေးစိုစွတ်သည့် မျက်ရည်တွေက စီးကျလာသည်။

“ထန်”

“ထန်ကို သနားရင် ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို စာနာ နားလည်ပေးပါလား မဏိ”

“မငိုပါနဲ့ ထန်ရယ်၊ ထန်မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်မခံစား နိုင်လို့ပါ။ မငိုနဲ့နော်”

“ထန်ကို မငိုစေချင်ရင် ထန် တောင်းဆိုတာကို လိုက် လျော့ပေးပါ”

“ဒါကတော့...”

“ထန်ကို ရှင်ပဲ ချစ်တယ်ဆို”

“ကိုယ့်ရင်ကို ခွဲပြုဆိုရင် ကိုယ် ထန်ကို ဘယ်လောက်ချစ် ဆိုတာ ထန်သိအောင် ရင်ခွဲပြုလိုက်ချင်ပါတယ် ထန်”

“ထန်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် ထန်၊ ဒါကြောင့် ထန်တောင်းဆိုတာကို ယုံ မလိုက်လျော့ပါရစေနဲ့၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထန် ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရတော့ဟု သိလိုက်ရ၍ ထန်ရင်ထဲ ခံခနဲ နှာသွားသည်။

“ရှင်ကို ထန်မှန်းတယ်”

“ထန်”

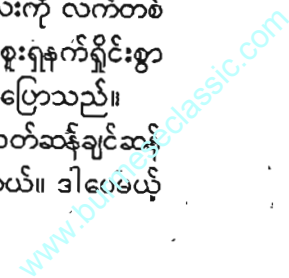
မျက်ရည်တွေနှင့် မဏိမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နာကြည်း အမှန်းစကားဆိုသွားသူက နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ပြီးသွား၍ ထန် ဘယ်လိုမှ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေလို့မရတဲ့ ထန်လက်လေး ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ထန်ကိုလွှတ်”

သေးကျည်းသောခါးလေးကို ဆွဲယူလိုက်၍ ထန်ကိုယ်လေး မဏိရင်ခွင်ထဲ အရှိန်နှင့်ပစ်ဝင်သွား၏။ ထန် ရုန်းပေမယ့် သူက ထန်ကိုယ်လေးကို လှုပ်လို့မရအောင် တင်းကျပ်စွာ ဖက် ရင်ချင်းအပ်ထားလျက်က ထန်မျက်နှာလေးကို လက်တစ် ခုဖြင့် ပင့်မော့မယူပြီး ထန်မျက်လုံးထဲကို စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်လျက် သူပြောချင်သည့် စကားကိုပြောသည်။

“ထန်အတွက် ကိုယ့်အချစ်က တစ်ဖက်သတ်ဆန်ချင်ဆန် ခင်၊ ကြမ်းချင်လည်း ကြမ်းတယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့်

ထန်အပေါ်မှာထားတဲ့ ကိုယ့်အချစ်က သိပ်ကိုနူးညံ့သိမ်မွေ့တူအသက်ရှုမှားမတတ် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်ခန့်နေသည်မှာ ထန်အတွက်ဆို ကိုယ်ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ကိုယ့်အချစ်တွေက ထန်ရင်ပွင့်မတတ်ဖြစ်သည်။

အပေါ်မှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး တွယ်ငြိနေတယ်ဆိုတာ ထန်ကို သိရချင်တယ်”

“ထန်ကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ထန် မကြားချင်ဘူး”

“မင်း မကြားချင်လို့ မရဘူး ထန်၊ ကိုယ် မင်းကို ဘာလောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိကိုသိမှ ဖြစ်မယ်”

“ထန်”

“အို... ရင်နော်”

အတင်းကျပ်ဆုံး အနေအထားမှာ ထန်တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်လာမရ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မဏိက သူ့မျက်နှာချောချေဆီလိမ့်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူမိုက်” ထန်မျက်နှာလှလှလေးထက်သို ဖိကပ်အုပ်မိုးလိုက်၍ ပူနေစိုစွတ်သော မဏိနှုတ်ခမ်းအစုံက ထန်နှုတ်ခမ်းလေးကို ပွေ့စုပ်ပုံပစ်လိုက်သည့်အတွက် ထန် ဘာစကားမှမဆိုနိုင် ဖြစ်သွားခဲ့

မျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာယိမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ မဏိက ထန်အကြံကို သိထားသလို ထန်တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွက်လာမရအောင် တုပ်နှောင်ထားပြီး ထန်မျက်နှာလေးကို သူ့လက်ထိန်းချုပ်ပင့်မော့ထားလျက် သူ့စိတ်ကြိုက် ချစ်အနမ်းတွေ လှိုက်လှဲသိပ်သည်းစွာ ရွာချသည်။

မြတ်နိုးခြင်းတို့ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော ချစ်ခြင်းက အထွေထွေအသံတေးကို မေ့လျော့စေသလို ညှို့နှိုင်းစွမ်းကိုလည်း အတိုင်းအလျောက် ခံစားဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မဏိထံမှ ချစ်အနမ်းတွေက တစ်နေရာတစ်နေရာ ရွေ့လျားသွားသလို ထန်မှာလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ

“ရှင် ထန်ကို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော် မဏိ”

“ရှင် ထန်ကိုလွှတ်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် လွှတ်မယ်”

“ဟင်”

ထန်ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်လိုချင်တဲ့အဖြေမရရင် ထန်ကို ဒီအတိုင်း အပိုင်သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်”

“မယုံမရှိနဲ့နော်၊ မဏိဆိုတဲ့ကောင်က အစကတည်းက လိမ့်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူမိုက်”

“ကိုယ် ဘယ်လောက်မိုက်လဲဆိုတာ ထန် သိချင်လား”

လည်တိုင်ဖွေးဖွေးနုနုမှာ သူ့အနမ်းတွေ နေရာယူသွား၍ ထန် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရ။

“ထန်”

“အို”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

ထန် အလန်တကြား သူ့လက်တွေထဲက လွတ်မြောက်ခွင့် ရှာဖွေသော်လည်း ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော မဏိလက်အစုံထဲမှာ ထန် အရပ်လေးသဖွယ် ပေါ့ပါးစွာ ပွေ့ယူချိမခြင်းခံလိုက်ရ၍ ထန်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

“မဏိ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ကြည့်စမ်း...။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာအပြစ်မှမရှိသည့်ပုံစံနဲ့ ထင်
ကို ပြန်မေးနေလိုက်တာ။

“ရှင်အပြုအမူတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ ထန်းကို အ
အောက်ချပေး”

“ရတယ်”

“အို”

အိပ်ရာနှင့်ကျောကပ်သွားတာ ထန်း သိလိုက်သလို သူ
ကိုယ်လေးပေါ် ပြုဆင်းပိကျလာသည့် မဏ္ဍိကိုယ်ကြီးကြော
ထန်းမျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

“ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံမှာလား ထန်း”

မဏ္ဍိအသံက ခပ်ရှုရှု။

သူ့ထံမှ ဝင်သက်ထွက်သက်လေက ထန်းမျက်နှာနှင့် လည်
တိုင်မှာ တိုးဝေ့ရောက်ရှိသလို သူ့ထံမှ ချစ်အနမ်းတွေကလည်
ထန်းမေးဖျားကို မထိတထိ ရောက်လာ၏။

“ရှင်လိုချင်တာ ထန်းခန္ဓာကိုယ်လား မဏ္ဍိ”

“နှစ်ခုစလုံးကို လိုချင်တာ”

ရှင်းလင်းထိမိလှသော သူ့အဖြေစကားက ထန်းပါးနှစ်ဖက်
ကို ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားစေကာ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဆက်မကြည့်
ရဲတော့ဘဲ မျက်လွှာချ အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပုံနဲ့ ရှင်ကို တစ်သက်လုံး မချစ်ဘူးမှတ်ထား”

“ဒီး... ဒီး”

သူတို့စကားပြောနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟဲလို”

ထန်းက ဖိထားသော သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစား
သည်။

မဏ္ဍိက မလွတ်။ ထန်းကိုယ်လေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်
ကည်းနှင့် သိမ်းပွေ့ပြီး ပါးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်၍ ထန်း ဒေါသ
ဖြစ်သွား၏။

“အခုပဲ လာတော့မှာပါ ပန်း”

“ထန်းလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူရှိနေပါတယ်”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

ဖုန်းဆက်သူက ပန်ဖြစ်နေ၍ ထန်းတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်
ထူပူသွားသည်။

“ရှင်း”

မဏ္ဍိက သူ့နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ကာပြီး တိတ်တိတ်
ရန် အမူအယာနှင့် လုပ်ပြနေ၍ ထန်းရင်ထဲ ပိုအခံရခက်သွား
သည်။

“ထန်းနဲ့စကားပြောဦးမလား ပန်း”

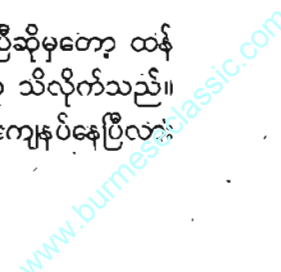
“မပြောတော့ဘူး မဏ္ဍိ၊ ဒါပဲနော်”

ပန်းက ဖုန်းချသွားတော့ ထန်းပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ
ကျလာသည်။
သွားပြီ။ ထန်းကို ပန်း အထင်လွဲသွားပြီ။

မဏ္ဍိအခန်းထဲမှ ထန်းရှိတာ ပန်း သိသွားပြီဆိုမှတော့ ထန်း
ထယ်လိုရှင်းပြုရှင်းပြ ထန်းဘက်က ရှုံးသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ရှင် လှမ်းချင်တာ လုပ်ခွင့်ရလို့ သိပ်ကျေနပ်နေပြီလား”

“ဟဲ”

“ကိုယ်တို့က မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ့်သူတွေထဲ ထန်”

“ထန်ကို ပန် အထင်လွဲသွားပြီ”

မျက်ရည်ကျနေသည့် ထန်ကိုကြည့်ပြီး ထန်ကိုယ်လေးထိ မဖော် အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ပုံက ရင်မောမူတွေ အပြည့်နှင့်ဖြူ သည်။

“ထန်”

ထန်က သူ့ကိုတစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ မဏိအခန်းထဲက ပြေးထွက်သွား၍ သူ အိပ်ရာထက်မှာ တစ်ယောက်တည်းငြိမ်ငြိမ် ကျန်ခဲ့သည်။

သူနားလည်ထားသည့် အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သေချာသည်က သူချစ် သော မြတ်နိုးသော ချစ်သူကို သူ့ဘက်က ဘာအတွက်နှင့် စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံမည်မဟုတ်ဆိုတာ သူချစ်သော ထန် သိစေချင် မိသည်။

အခန်း (၁၇)

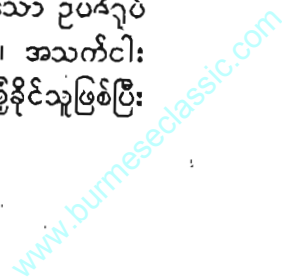
“လက်ဆောင်တွေ ဒီလောက်အများကြီး ယူလာဖို့ မလိုပါ တွယ်”

“မြင်ရတာနဲ့တင် အားနာစရာကောင်းနေပြီ”
အတွားစကားကို မိသားစုအားလုံး အသံတိတ် ထောက်ခံ ခြင်းသည်အထိ မဏိအန်ကယ် ဦးစိုင်းမောင် ယူလာသည့် လက် ဆောင်ပစ္စည်းတွေက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က ဒီထက်မက ယူလာချင်တာပါ တွား။ ဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ပိုင်ကုမ္ပဏီပစ္စည်းတွေနဲ့ ခြံ ဖတ် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပါ တခြားအပိုမပါပါဘူး”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖွယ်ရာ အမူအယာ။
နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြုံးတို့ဖြင့် ခန့်ညားသော ဥပဒ်ရုပ် ရင် ဦးစိုင်းမောင်က လူချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်ငါး သိကျော်အရွယ်ဖြစ်ပြီး ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်သူဖြစ်ပြီး လိမ္မော်အမောင် မြင့်မားသူများဖြစ်သည်။

“ဒီက သမီးက ထန်ဆိုတာလားကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်မက ပန်ပါ၊ ထန်က
ခေါ်ပေးပါမယ်”

ပန်က အလိုက်တသိ ထန်ရှိသည့်အခန်းကို လျှောက်ခဲ့သည်။
ထန်က ဧည့်သည်လာမည်ဆိုကတည်းက သူ့အခန်းထဲသို့ ငြိမ်
သည်မှာ ခေါ်လိုမရ။ ဧည့်သည်က တွေ့ချင်ပါသည်ဆိုတော့
မဖြစ်မနေ ထန်ကို ပန်ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ရသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ထန်ရေ... အန်ကယ်က ထန်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ခင်
ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါဦးဟယ်”

“အားလုံး ထန်ကိုစောင့်နေတာ အားနာစရာကြီး”

ထန်မလိုက်ချင်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း တွေ့ဆုံလိုစိတ် မရှိ
တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ ငြိမ်နေပေမယ့်မရ။ ဧည့်သည်
ထန်ကို တွေ့ချင်ပါသည်ဟု ပြောလာတော့ ထန်ငိုချင်သည်။
မော်နှင့်ထန်ကြား ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက ထန်က မော်နှင့်
လုံးဝ အတွေ့မခံတော့ဘဲ ရှောင်ပုန်းနေခဲ့သည်။

မော်က ထန်နှင့် မဆုံဆုံအောင် ထန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
စွတ်အတင်း ကြိုးစားပေမယ့် ထန်က မော်ထက်ပိုပြီး ပါးပါးနပ်နပ်
နေထိုင်ရှောင်တိမ်းနေ၍ မော်ကြိုးစားမှုမှန်သမျှ အရာမထင်။

အခု ထန် အောက်ထပ်ကိုဆင်းလျှင် မော်နှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ရတော့မည်။ ဒါကို ထန် အလိုမရှိ။ မော်မျက်နှာကို ထန်
မမြင်ချင်။

“ထန် မသွားချင်ဘူး ပန်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထန်ရယ်၊ ဟိုမှာက လူကြီးတွေ စောင့်

နေတာ၊ ထန် ဆင်းမသွားရင် ရိုင်းရာရောက်သွားမှာပေါ့”

“လာပါ ထန်ရယ်၊ အခုလောက်ဆို အဘွားနဲ့မေမေ ထန်
ဆင်းအလာကိုစောင့်ရင်း အချိန်ကြာနေလို့ ပန်ကို အပြစ်တင်နေ
တော့မယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

ထန်စကားကြောင့် ပန်ပြုံးလိုက်သည်။ ထန် ဘာကြောင့်
စိတ်ညစ်နေလဲဆိုတာ မော်ပြောပြလို အကြောင်းစုံ ပန်သိပြီးပါပြီ။
မော်က အချစ်လူဆိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အပြစ်ကို တစ်ခုမှ
မထိန်ချိန် မကွယ်ဝှက်ဘဲ ပန်ကို ရင်ဖွင့်ရင်း သူနှင့်ထန်တို့
ကြားက ပြဿနာပြေလည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု ပန်ဆိုမှာ
အကူအညီတောင်းသေးသည်။

ဒါတွေ ထန်ခမျာ မသိ။

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် မျက်နှာလေးနှင့် မှန်တင်ခုံရှေ့ အသာ
ဝင်ရပ်ပြီး သံကပြင်းတွေ ချနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထန် မလုပ်ချင်တာတွေချည်း လျှောက်လုပ်
ခိုင်းနေကြတာလဲ မသိဘူး”

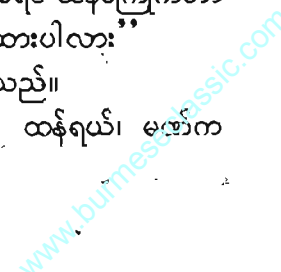
ထန်နှုတ်ဖျားမှ မကျေမနပ် ညည်းသံလေး ထွက်လာသည်။

“အားလုံးက ထန်ကိုချစ်လို့ပါဟယ်”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ ထန်ကို တကယ်ချစ်ရင် ထန်မကြိုက်တာ
မလုပ်ခိုင်းဘဲ ထန် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါလား”

ထန် နှုတ်ခမ်းစူတော့ ပန်က ရယ်သည်။

“နောက်တော့ စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့ ထန်ရယ်၊ မော်က
ထန်ကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“တော်ပါ သူ့အကြောင်း ထန် မကြားချင်ဘူး”

“ဖြစ်မလား၊ နောက်ဆို ထန်တို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်ပြီး အတူနေရတော့မှာ”

“ပန်ရေ”

“ဟော... မေမေ ခေါ်နေပြီ”

“လာပြီ မေမေ”

“လာ... ထန် သွားကြရအောင်”

ပန်က ထန်လက်လေးကို ဆွဲပြီးရှေ့က ဦးဆောင်လျက်သွား၍ ထန်မှာ စိတ်မပါဘဲ ပန်ခေါ်ရာပါလာသည်။ ထန်တို့ ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ လူစုံနေသည်။ အားလုံးက ထန်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ထိုသူတွေထဲမှာ ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို မြတ်နိုးတမ်းတစွာ မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် စူးစူးနစ်နစ် မျက်တောင်မခပ် စူးစိုက်ကြည့်နေသူက မဏ်ဖြစ်သည်။

“ဒါ ထန်လေ အန်ကယ်”

“သမီးက မိန်းမချောလေးပါလား၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်တူ အသည်းအသန် ဖြစ်နေရတာကိုး”

“အန်ကယ် ဦးစိုင်းမောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထန် လေသံတိုးတိုးလေး ဖြစ်သည်။

မျက်လွှာချထားပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ ချစ်သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ ကြိုးစားနေသည့် မဏ်မှာ ထန်အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားနေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရောက်ရောက်ခြင်း စိတ်လောတယ်လို့

သဘောမထားပါနဲ့ အဘွား၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ ထန်အတွက် မင်္ဂလာပစ္စည်းလေးတွေ အဘွားလက်ကို တစ်ခါတည်း အပ်ပါရစေ”

ဦးစိုင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့နားမှာ ချထားသည့် အတာချီးကုတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သေတ္တာထဲက ရတနာပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် ဘူးသုံးဘူးကို ထုတ်ယူပြီး တစ်ခုချင်း အဘွားနှင့်အားလုံးမြင်အောင် ဖွင့်ပြသည်။

“ဒါက မဏ်မာမီရဲ့ ရှေးဘိုးဘွားလက်ထက်က တော်ဝင် ရတနာပစ္စည်းတွေပါ။ စိန်နဲ့ပတ္တမြားဆက်ပါ”

တန်ဖိုးမည်မျှကြီးကြောင်းကို ဦးစိုင်းမောင်နှုတ်က ဖွင့်ဟ ထုတ်ဖော်ပြောခြင်း မရှိသော်လည်း ရတနာပစ္စည်းတို့၏ လှပသော ဒီဇိုင်း၊ အရည်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော စိန်ရောင် ပတ္တမြားရောင်တို့ကြောင့် ရတနာပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သော အဘွားက ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို သိလိုက်သည်။

“ဒီစိန်တစ်ဆင်ဆာကလည်း မဏ်အဘွားရဲ့ တော်ဝင်ပစ္စည်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

အားလုံးအကြည့်က စိန်လုံးကြီးတွေနှင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည့် စိန်ကြိုးနှင့်စိန်လော့ကတ်၊ နားဆွဲ၊ လက်ကောက်တစ်ရုံ၊ လက်စွပ်တို့ထံ ရောက်သွားသည်။ မြင်တာနှင့် ကာလတန်ဖိုးကို မခန့်မှန်းနိုင်သော လက်ရာမြောက် တော်ဝင်ပစ္စည်းဖြစ်၍ အားလုံး အံ့ဩနေကြသည်။ သို့သော် ထိုသူတွေထဲမှာတော့ ထန် မပါပါ။

ဘာကိုမှလည်း မကြည့်။ ဘယ်အရာကိုမှလည်း ဖိတ်မဝင်

စား။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အားလုံးနှင့်ဝေးရာကိုသာ ထွက်ပြေးချင်နေသူ ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာက စိန်နဲ့မြဆက်ပါ၊ အားလုံး အဘွား ကြိုက်နှစ်သက် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“အဘွားလက်ခံပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ အဘွားလက်ခံတယ်”

အဘွားစကားကြောင့် ထန်ခေါင်းလေး ပိုငဲ့သွားသည်။ ပန်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ ထန်၏ကံကောင်းမှုအပေါ် ကျေနပ် ပီတိဖြင့် ဂုဏ်ယူကြည်နူးစွာ မျက်နှာတွေဝင်းပစွာ ပြုံးလျက် ငြိမ်နေကြသည်။

“တူလေးကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ အဘွားကို တောင်းဆို ပါရစေ၊ မဏ်တို့မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံး စီရင်ခွင့်ပြုပေးပါအဘွား”

“အဘွား ခွင့်ပြုပါတယ်ကွယ်”

“အို”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွား”

“ဒါက မဏ်တို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် နေ့ကောင်းရက်မြတ် အချိန်အခါတွေကို တတ်ကျွမ်းသူပညာရှင်နဲ့ တိုင်ပင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေပါ။ အဘွားကြိုက်သလို စီမံနိုင်ပါတယ် အဘွား”

“ကောင်းပြီ အဘွား ရွေးချယ်ပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပေး လိုက်မယ်၊ မောင်စိုင်းမောင်လည်း ခရီးပန်းလာတာဆိုတော့ အနား ယူပါ”

“ထန်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

“မောင်စိုင်းမောင်အတွက် ပြင်ထားတဲ့အခန်းကို သေချာ လိုက်ပို့လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အဘွား”

“ကောင်းပြီ”

“ကြွပါ အန်ကယ်”

မဏ်က သူ့အန်ကယ် ဦးစိုင်းမောင်နှင့်အတူ ထန်ခေါ်ရာ နောက် လိုက်သွားသည်။ ထန်က အဘွားအစီအစဉ်အောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မလှုပ်နိုင်သော ကြိုးဆွဲရာကနေရသော လှေသည့် ယမင်းရစ်လေး ဖြစ်နေ၏။

မဏ်ကတော့ အဘွားအစီအစဉ်ကို ကျိတ်ပြုံးကျေနပ်နေသလို အန်ကယ် ဦးစိုင်းမောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထပ်ထပ်တင်နေသည်။ သူ ပြောထားသည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ အပိုအလိုမရှိ။ အားလုံး အဆင်ပြေပြေ ပြီးသွားသည်။

“ဒီအခန်းပါပဲ အန်ကယ်”

“သင့်ခဲယူး သမီး၊ အန်ကယ် နားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးစိုင်းမောင်က သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် အိပ်ခန်းကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး ထန်ကိုအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်၍ အခန်းအပြင်မှာ ကျန်ခဲ့သူက ထန်နှင့်မဏ် နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

“ထန်”

“ထန် သွားတော့မယ်”

“ဘယ်လိုသွားမှာလဲ ထန်”

မဏိက ထန် သွားမည့်ရှေ့က ကိုယ်ကြီးနှင့် ပိတ်ကွယ်ရပ် လိုက်၍ ထန်ဒေါသနှင့် မဏိမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ထန်ရှေ့က ဖယ်နော်”

“ရူး”

“အခန်းထဲက အန်ကယ် ကြားသွားမယ်... လာ”

“ရှင်နော်... အို”

အင်အားခြင်းမမျှ၍ ထန်မှာ မဏိဆွဲခေါ်ရာနောက်ပါသွား လည်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ရန်မတွေ့ရ။ အခန်းထဲမှာ မဏိ အန်ကယ်ရှိနေ၍ ထန်တို့အသံတွေ ကြားသွားမှာ မလိုချင်။

အကြံသမား မဏိကလည်း ဒါကို သိသည်။

ထိုကြောင့် ထန်လက်လေးကိုဆွဲပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ကာ ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်အတင်းရွာချသည်။ စိတ်ထဲကလည်း အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံး ထန်ကို လွမ်းခဲ့ရသည်။ တမ်းတခဲ့ရသည်။ လူချင်းနှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ထန်က လူလည်ကျပြီး သူမနားမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေအောင် အမြဲ အကြံအဖန်လုပ်ထား၍ မဏိမှာ ထန်နားကပ်ချင်ပါလျက် ကပ်ခွင့်မရ။

အခုတော့ ထန် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ။ မဏိကိုယ်ကြီးကို ထုံသည်။ ရိုက်သည်။ မဏိက ထန်ဘာလုပ်လုပ် ဂရုပင်မစိုက်။ လူကြီးချင်းလည်း အားလုံး အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ မဏိလက်ထဲက ထန်ပြေးလို့ မလွတ်တော့။

“ပြော... ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ချစ်မှာလဲ”

“ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

“ရတယ်၊ မင်းမချစ်လည်း ကိုယ်ကချစ်နေရရင် ကျေနပ်တယ်”

“အို”

အသက်ရှူမှားသော ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ ထန် သူ့ကို ရန်မရှာနိုင်အောင် မဏိဆိုသည့်လူက ထန်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက အချစ်သင်္ကေတကို အနမ်းတွေနှင့် စာစီပြနေသည်မှာ မဆုံးတော့။

“ထန်ရေ”

“ဟော... အောက်ထပ်က ခေါ်နေပြီ၊ ရှင် ထန်ကိုလွှတ်”

“လွှတ်စေချင်ရင် ချစ်တယ်လို့ပြော”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

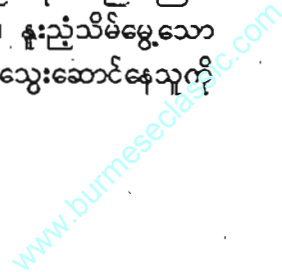
“သိပ်ချစ်ပြနေတာ”

ရုန်းသူက ဇွတ်အတင်းရုန်းသလို ဖက်သူကလည်း ထန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်သွားခွင့်မပြု။ နှစ်ယောက်တည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်သူကမှ မသိ။

“ရှင် သိပ်လွန်နေပြီနော် မဏိ”

ယောက်ျားအားနှင့်မိန်းမအား ဘယ်လိုမှ မည်မျှအင်အား မမျှသည်မှာ ထန် မုန်းမုန်းနှင့် အချစ်လူဆိုးမဏိကို ဒေါသနှင့်ဆိုလိုက်သော်လည်း မဏိကတော့မမူ။ ထန်တစ်ခါရုန်းလျှင် တစ်ခါတိုးဖက်သည်။ တစ်ခါထပ်တိုးရင် နမ်းသည်။ ရမ်းသည်။ ကြမ်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသည်မသိ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အချစ်ကို အတင်းထန်ဘက်ရောက်အောင် သွေးဆောင်နေသူကို ထန် မုန်းလာသည်။

“ရှင်ကို ထန်မုန်းတယ်”

“ကိုယ်ကြားချင်တာ အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူးနော် ထန်”
“ထန်က ကိုယ့်ကိုတစ်ခါမှန်းရင် ကိုယ်ကထန်ကို တစ်ခါ ပိုချစ်မယ်ဆိုတာ ထန်မှတ်ထား”

“ရှင်... ရှင် ထန်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ”

“အိ... အဟင့်... ဟင့်”

“ဟာ... မငိုနဲ့လေ”

“ချစ်တာ ငိုစရာလားကွ၊ ကလေးကျနေတာပဲ”

ထန်ထံမှ အမှန်းစကားကို ဂရုမစိုက်သောမျက်နှာထဲ ထန်မျက် ရည်ကျတာကိုကြံတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေး တစ်ယောက်လို ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသတွေနှင့် ငိုနေသည့် ထန် ကို ချစ်လည်းချစ်၊ အသည်းလည်းယားနှင့် နောက်ဆုံးမှာ သူကပဲ ထန်ကို အလျော့ပေးလိုက်သည့်အနေနှင့် ထန်ပါးပြင်က မျက် ရည်တွေကို သူ့တို့ယ်တိုင် အသာလေး ဖယ်ရှားပေးရင်း ထန်ကိုယ် လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက အသာလေး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“တိတ်ကွာ မငိုနဲ့၊ ထန်ငိုတာ ကိုယ်မကြည့်ချင်ဘူး”

ထန်က သူ့ကိုဘာမှမပြော။

မက်လက်ကလွတ်တာနှင့် သူနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်သွား သည်။ ထန်နောက်ကျောလှလှလေးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။ ကလေးဆန်လွန်းသည့် ထန်အမူအယာလေးတွေက မက်ရင်မှာ စွဲငြိထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူမှမသိ။

“မင်းကြောင့် ကိုယ်ရွေးတော့မယ် ထန်”

မင်္ဂလာကိစ္စကို အဘွားက ရက်ရွေးပေးသည်။

“လိုအပ်တာတွေ မင်းတို့လူငယ်တွေပဲ ကြည့်စီစဉ်ကြပါ။

အဘွားတို့ခင်ခင်တို့က မြေးတို့စိတ်ချမ်းသာ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ တခြားဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“မြေး ထန်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

“အဓိကက မြေးစိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်တာလုပ်ပါ။ မက် တာ မြေးကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ အဘွား မြေးလေး ယုံပါကွယ်”

အဘွားက ဒါပဲပြောသည်။

ထန်က အဘွားစကားကို ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမတုံ့ပြန်။ မက်က သူ့မင်္ဂလာကိစ္စကို ထန်နှင့်တိုင်ပင်ပြော ဆိုပေမယ့် ထန်က ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။

“ထန် မသိဘူး၊ ရှင့်ဘာသာကြိုက်သလိုလုပ်”

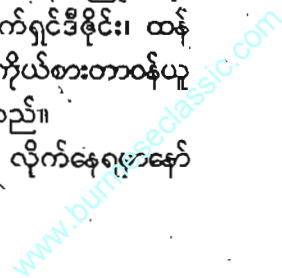
“မဟုတ်ဘူးလေ ထန်၊ အခုဟာက တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဆောင်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ၊ ထန် စိတ်ဝင်စားရမှာပေါ့”

“ရှင့် ဘာသာရှင် စိတ်ဝင်စားရင် ပြီးတာပဲ ထန်ကို အဲဒီ အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ လာမပြောပါနဲ့”

“ခက်ပါလား ထန်ရယ်”

မက်စိတ်ညစ်အောင် ထန်ပဲ တတ်နိုင်သည်။ ထန်ကို ဘယ် လိုမှ စည်းရုံးလို့မရတော့ ပန်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ထန်အကြိုက်ဆုံး အရောင်၊ ထန်နှစ်သက် သဘောကျသည့် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း၊ ထန် လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာအားလုံး ပန်ကပဲ ထန်ကိုယ်စားတာဝန်ယူ စားသည့်အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေသွားသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ လိုက်နေရမှာနော်

ထန်”

“ထန်က မေမေတို့နဲ့ပဲ နေမှာ”

“ရတယ်၊ ထန်မေမေတို့နဲ့ နေချင်ရင် ကိုယ်လည်း မေမေတို့နဲ့ပဲ နေမယ်”

“ဘာမေမေလဲ”

“ကိုယ့်ယောက္ခမဆိုတာ ကိုယ့်မေမေပဲလေ မေမေလိုပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မှန်းလို့”

ထန်စကားကြောင့် သူ့ရယ်လိုက်သည်။

ထန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ ထန်ကိုချစ်တယ်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူမှ မမေးဘူး”

“ကိုယ်က ပြောချင်နေတာ”

ထန်က ဂရုမစိုက်သလို မဏ်နားက ထွက်သွားတော့ သူ့အသည်းယားစွာ ရယ်လိုက်သည်။ မင်္ဂလာပွဲရက်နီးလာသည့်အခါ အမျှ မဏ်ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ထန်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ဘာလိုလိုနဲ့ ထန် တကယ်အိမ်ထောင်ပြုရတော့မှာပါလားဟု တွေးမိတော့ ထန်စိတ်တွေ ဝေဝါးသွားကာ ထန်နည်းသလိုလို ကြေကွဲမိသလိုလို ခံစားချက်တွေနှင့် စက်ကွင်းထဲသတိရမိသည်။

“ထန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စက်ရယ်”

“ထန်တို့ဘဝမှာ ဖူးစာဆုံဖို့ ကံပါမလာခဲ့ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ထန်တို့ဝေးကွာခဲ့ရတာ”

ဟုတ်လား”

“စက်တစ်ယောက် မြင့်မြတ်တဲ့ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝမှာ ဝေးခိုနိုင်ပါစေလို့ ထန် ဆုတောင်းနေပါတယ် စက်ရယ်”

ထန်က စက်ကွင်းဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ရင်း စီးဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မတားဆီးခဲ့ပါ။ ထန်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့သည့် ထန်ချစ်သူ၊ ဇာတ်သိမ်းမလှသော စက်ကွင်းကို ထန်ရင်မှာ ခုပျောက်၍ ရနိုင်မှာမဟုတ်၊ အမြဲသတိတရနှင့် အမှတ်ရနေတော့မိတဲ့ ထန် သိသည်။

“ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ထန်”

ရုတ်တရက် ထန်နားမှာ နီးကပ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် မဏ်အသံကြောင့် မျက်ရည်တွေနှင့် အသံလာရာကို ထန်မော့စွဲညှိလိုက်တော့ မဏ်ကို ထန်နှင့်နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံက ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံလဲ”

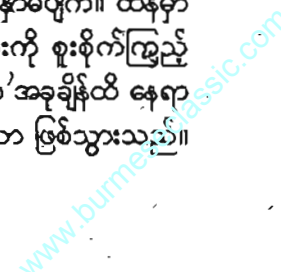
မဏ်က ထန်လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ဓာတ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားသလိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် အက်ခတ်သလို ကြည့်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူကြောင့် ငိုနေတာလား ထန်”

“ဟုတ်တယ်”

ထန်က ဝန်ခံလိုက်ပေမယ့် မဏ်က မျက်နှာမပျက်။ ထန်မှာ ပစ္စာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသော မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နှလုံးသားတစ်နေရာမှာတော့ ထန်ရင်ထဲမှာ အခုချိန်ထိ နေရာထားသည့် ထန်ချစ်သူကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။

“စက်ကွင်းဆိုတာလား”

“ရှင်သိရင် ပြီးတာပဲ”

ထန်အသံက ပြတ်သည်။ မာသည်။ စက်ကွင်းကြောင့် စက်ကွင်းထဲက ထွက်လာသလိုပဲ။ မာဏ်ကို ရန်လိုနေသော ထန်ကို သူ နားလည်သည်။ စာနာသည်။ ဒါကတစ်ပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် တခြားဘက်မှာတော့ မာဏ်စိတ်ထဲက စက်ကွင်းဆိုသည့် ထန်ချစ်သူအပေါ်မှာ မနာလိုဖြစ်နေသည်။ သဝံနံတို့မှုတွေနှင့် နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေသည်။

အရာရာကို ခွင့်လွှတ်သည်။ ခံနိုင်သော ယောက်ျားအနီး အစားထဲမှာ မာဏ်မပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ချစ်သူအကြောင်းကို သဘောထားကြီးကြီး နားထောင်လက်ခံပေးနိုင်စွမ်းရှိသည့် ယောက်ျားအရပ်ရပ်မှာ မျိုးလည်း မဟုတ်။

ထန်ဆိုတာ မကြာခင်သူနှင့်လက်ထပ်တော့မည့် သူ့ သမီးဖြစ်သည်။ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မသက်ဆိုင်။ ထန်ကို သူ့ဘဝ သလို ထန်ဘဝ၊ ထန်နှလုံးသားကိုလည်း သူပဲပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ ထိုအတူ ထန်နှလုံးသား၊ ထန်ဘဝထဲမှာလည်း သူကလွတ်လည်း တခြား ဘယ်သူမှမရှိစေရ။ ဤသည်မှာ မာဏ်၏မာန ဖြစ်သည်။ မာဏ်၏ဂုဏ်သိက္ခာဖြစ်သည်။ မာဏ်၏သစ္စာဖြစ်သည်။

ထန်နှင့်သူ လက်ထပ်ပြီးရင် စက်ကွင်းဆိုသည့်လူ သူ့ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘဝထဲဝင်ရောက်မလာစေရဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း သိနေစရာမလို။ ထန်လည်း သိရမည်။ နားလည်လက်ခံရမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ထန် မျက်စိလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ထန်ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်မှတို့ ခန်းခြောက်သွားတာ မြင်ရသည်။

ထန် လက်ထဲမှာ စက်ကွင်းဓာတ်ပုံက ရှိနေသေးတယ်။

“ဒီဓာတ်ပုံကို ဘယ်အချိန်ထိ ထန် သိမ်းထားမယ်လို့

ထန်အသံက ပြတ်သည်။ မာသည်။ စက်ကွင်းကြောင့် စက်ကွင်းထဲက ထွက်လာသလိုပဲ။

“တစ်သက်လုံး”

ထန်အဖြေက မာဏ်ရင်ကို တည့်တည့်လာထိသည်။ တစ်သက်လုံးဆိုပါလား။

“မင်းကိုယ့်ကို အရွဲတိုက်နေတာလား ထန်”

“ရှင် ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်ပါတယ်”

“ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်ထိအောင် ထန်က ထန်အရပ်ရပ်စားကို သတိရနေမယ်၊ တမ်းတနေမယ် ဒီလိုလား ထန်”

မာဏ်က သူ့အသံကို နာကျင်မှုဘက်ပါမသွားအောင် ကြိုးစား ထိန်းပြောနေပေမယ့် အရာမရောက်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းသလို ထန်ဘဝ၊ ထန်နှလုံးသားကိုလည်း သူပဲပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ ထိုအတူ ထန်နှလုံးသား၊ ထန်ဘဝထဲမှာလည်း သူကလွတ်လည်း မာဏ်၏မာန ဖြစ်သည်။ မာဏ်၏ဂုဏ်သိက္ခာဖြစ်သည်။ မာဏ်၏သစ္စာဖြစ်သည်။

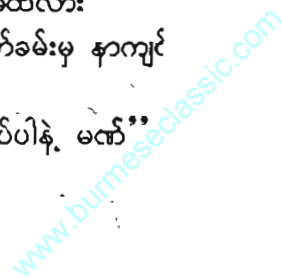
“ထန် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စက ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ထန်က ကိုယ့်မိန်းမဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်အထိလား”

မာဏ်အမေးကို ထန်မဖြေသဖြင့် မာဏ်နှုတ်ခမ်းမှ နာကျင်မြင်ရသည်။

“ရှင် မကျေနပ်ရင် ထန်ကို လက်မထပ်ပါနဲ့ မာဏ်”

“မရဘူး”

“မင်းကို ကိုယ်ပိုင်ရမဖြစ်မယ်၊ ဒါကို ကိုယ်သိတယ်”

“ရှင်ကို မချစ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့သူကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့များ လက်ထပ်ချင်ခဲ့ရတာလဲ မဏ်”

“မင်းကိုချစ်လို့ ကိုယ်ဖြေပြီးပြီ ထန်၊ ကိုယ် မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ မင်းဟာ ကိုယ့်ဇနီး ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့”

ထန်လေသံက စိတ်မဝင်စားသလို အေးစက်စက်ဖြစ်၍ မဏ်ရင်မှာ အခံရခက်သွားသည်။

“မပြီးသေးဘူး ထန်”

“အိမ်ထောင်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မှာ စောင့်စည်း ထိန်းချုပ်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ဘယ်လောက်ရှိလဲဆိုတာ မင်း သိလာလိမ့်မယ်”

“အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးနဲ့ မဖောက်ပြန် မကျူးလွန် ရသလို အိမ်ထောင်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်မှာလည်း ဒီတာဝန်ရှိတာပဲ”

“မင်းကို အဲဒီလို မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက် မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ ဒါပဲ”

မဏ်က သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထန်နားက ထွက်သွားသဖြင့် ထန်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ပြောစရာစကားလုံး ရှာမတွေ့ဘဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“ထန်”

“မေမေ”

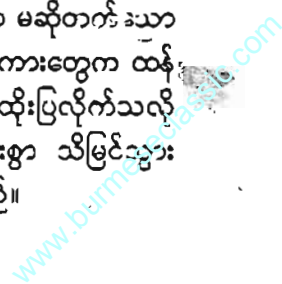
ထန်နားကို မေမေရောက်လာ၍ သူမလက်ထဲက စက်ကွင်း ဓာတ်ပုံကို မေမေ မမြင်အောင် ထန်ကိုယ်လေးနောက်သို့ ကွယ် ခုတ်လိုက်သော်လည်း ဒေါ်ခင်ခင်က မဏ်နှင့်ထန်တို့ အခြေ တောင် ပြောနေသည့်စကားများကို အစအဆုံး ကြားပြီးသားဖြစ်၍ ထန် လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုလည်း စက်ကွင်းဓာတ်ပုံမှန်း သိထား၏။

“မဏ်နဲ့သမီး ပြောနေတဲ့ စကားတွေအားလုံး မေမေကြား ပြီးပြီ သမီး”

မေမေ စကားကြောင့် ထန် မျက်နှာလေး ငုံ့သွားကာ မေမေ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“သမီးရဲ့ အရင်ချစ်သူအကြောင်းကို မေမေ ဘာမှမပြော ခဲ့ဘူး ထန်၊ ဒါပေမယ့် ထန်က အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်လာတော့ ပြာ၊ ကိုယ့်မှာ ကာမပိုင်ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေရက်နဲ့ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်အပေါ်မှာ သမီးစိတ်တွေ ရောက် နေတာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ကို အရွံ့တိုက်ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားသူမိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတာဟာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော အိမ် ထောင်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော လုံးဝ မဖြစ်သင့်၊ မဖြစ် ခိုက်ဘူး သမီး”

ဘယ်တုန်းကမှ ဆုံးမစကား ရှည်လျားစွာ မဆိုတတ် သော ဒေါ်ခင်ခင်ဖြစ်သူ နှုတ်များမှ ထွက်လာသော မေမေစကားတွေက ထန် စိတ်တွေ့ရင်ဆိုင်နေရသောဘဝကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သလို ထန်ဘက်က လက်ရှိအခြေအနေကို ရှင်းလင်းစွာ သိမြင်သွား စေရန် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“ထန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ”

“ထန် မှားသွားပါတယ်”

မှန်သည့်အတိုင်း ထန် ဝန်ခံလိုက်တော့ မေမေက ထန့်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရွိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး မောင်စက်ကွင်းကို မေ့လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ သွားတဲ့သူလည်း သွားပြီပဲ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူက နောက်ထပ်ဘာတစ်ခုမှ အမှား ထပ်မလုပ်မိပါစေနဲ့”

“မေမေပြောတာ သမီးနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ် မေမေ”

ထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မေမေ ထန့် ဦးခေါင်းလေးထို့ သူ့လက်ဖြင့် ဖွဖွလေးပုပ်သည်။

“သမီး စိတ်ချမ်းသာတာကို မေမေမြင်ချင်တယ် ထန့် မေမေဘဝတစ်ခုလုံးကို မေမေသားသမီးနှစ်ယောက်တည်းအတွက် မြှုပ်နှံထားတယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်”

“ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတွေကို ရွေးချယ်ရတာကိုက ဘဝအဓိပ္ပာယ်ပါ၊ သမီးကြောင့် မဏိစိတ်မဆင်းရဲရသလို မဏိကြောင့်လည်း သမီးစိတ်မဆင်းရဲတဲ့သူပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

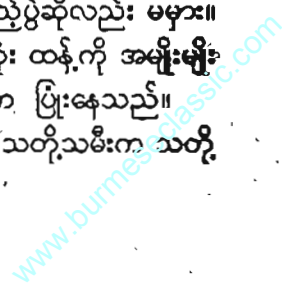
မေမေက သူပြောချင်သည့် စကားများပြောပြီး ထန့်နားက ထွက်သွား၍ ထန်တစ်ယောက်တည်း စက်ကွင်းဓာတ်ပုံလေးထံ လက်မှကိုင်လျက် ငေးငိုင်တွေဝေစွာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၈)

မင်္ဂလာပွဲက အဘွားနှင့်မေမေ စိတ်တိုင်းကျ ခမ်းနား အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီးဆုံးသွားသည်။ တစ်နေရာတည်း မဟုတ်သလို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းလည်း မဟုတ်ပါ။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးသည်။ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ၊ ညှဉ်းပါတီ အားလုံး ဝတ်စုံလှလှ။ လက်ဝတ်ရတနာအစစ် အစိုးတန်တွေ ဝတ်ဆင်ပြီး အလှဆုံးအပြုံး၊ အတောက်ပ အလင်းလက်ဆုံး လူတိုင်းက အားကျရသော လိုက်ဖက်ညီသော မင်္ဂလာမောင်နှံအဖြစ် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားသော သတင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

ထန်ကလွဲပြီး အားလုံး ပျော်နေကြသည့်ပွဲဆိုလည်း မမှား။ အပျော်ဆုံးလူက မဏိဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ထန့်ကို အမျိုးမျိုး အမိန့်ပေးနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာချောချောက ပြုံးနေသည်။

“မျက်နှာကို ပြုံးထားလေ၊ တော်ကြာ သတို့သမီးက သတို့သားကို စိတ်ဆိုးနေသလို ဖြစ်နေမယ်”

“ကိုယ့်လက်ကို တွဲထားမှပေါ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်တွဲတာကို ဖြုတ်ထားရတာလဲ လာ... ကိုယ့်လက်ကိုတွဲ”

“နှုတ်ခမ်းမှာ ရေခဲမုန့်တွေ ပေနေပြီကွ၊ ကလေးကျနေ တာပဲ”

ပါးစပ်က ပြောလည်း ပြော။ လက်ကလည်း ထန်နှုတ်ခမ်း မှာ ပေစွန်းနေသည့် ရေခဲမုန့်စလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်နှင့် အသာဖယ်ရှားပေးတာကို ငြိမ်ခံနေတော့ မဏ်က ထန်နားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ သူ့၏စကားက ထန်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်အောင် နိုးစွသော စကားဖြစ်သည်။

“တွေ့လား၊ အခုကတည်းက အညာမိနေပြီ၊ ထန် နှုတ်ခမ်း မှာ ဘာရေခဲမုန့်မှ မပေဘူး”

“ရှင်နော် ထန်ကို ဒေါသဖြစ်အောင် လာမစနဲ့”

“ရူး”

“ဒေါသမဖြစ်နဲ့လေ၊ ကိုယ်တို့ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ တွေ့လား... မျက်နှာကို ပြုံးထားမှပေါ့”

မဏ်ပြောတာ မှန်နေ၍ ထန်မှာ ဒေါသစိတ်ကို မျှိုသိပ်ပြီး မျက်နှာကို အသာပြန်ပြုံးထားရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ မဏ်ကို ထုရိုက်ဖြစ်ချင်နေသည်။

“ဟား... မင်္ဂလာတစ်ခါဆောင်ရတာလည်း မလွယ်ပါ လားကွာ၊ လူကို ပင်ပန်းလွန်းလို့ သေချင်စောင့်နေတာပဲ”

“ဒါဆို သေလိုက်”

“ကိုယ့်အပေါ် တော်တော်မေတ္တာထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” မဏ်က ထန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးပေမယ့် ထန်က

မဖြေ။

“ကိုယ်သေရင် ထန် လွမ်းနေမှာစိုးလို့ သေချင်စေမယ့် မသေတော့ပါဘူး၊ ထန်နားမှာပဲ နေတော့မယ်”

“အို... ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်ပါ”

ထန်နားရောက်လာပြီး ထန်ကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲ ယူလိုက်သူကို ထန် မရုန်းသာရုန်းတော့ မဏ်က ရယ်သည်။

“ချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာနော်၊ ရုန်းနေလည်းအပိုပဲ ထန်က ကိုယ့်မိန်းမ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ချစ်တယ်လို့ပြောတာ”

“ရှင်နော်... ဖယ်စမ်းပါဆို”

“အခုမှ မရတော့ပါဘူး”

“လာ... ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲနေ”

“မဏ်နော်”

“အို”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မင်္ဂလာချစ်ခရီးက ထန်ကို ရင်ခုန်သံ ပြင်းပြင်းဖြင့် သိမ်းကျုံးညှို့ငင်သွား၍ သူခေါ်ဆောင်ရာ ကမ္ဘာ သစ်သို့ ထန်ကိုယ်တိုင် သူမကိုယ်သူမ မသိလိုက်ဘဲ စီးမျောလိုက် ပါသွားမိသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ထန်ရယ်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို မုန်း နေရတာလဲ”

“မသိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ထန်မသိသေးတဲ့ အမုန်းကို အချစ်အဖြစ်

ပြောင်းလဲပေးဖို့ ကိုယ် တာဝန်ယူပါတယ်”

အချစ်ကြောင့် ပွင့်သောပန်းတို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြည့်လွှမ်း သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထန်နားခိုရာ အချစ်ကမ္ဘာမှာ မဏိ ရင်ခွင်ဖြစ်သွားသည်။

“ထန်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို သားသားမီးမီးတွေ အများကြီးမွေးပေးနော”

“အို”

ထန်ရှက်သွားတာမြင်တော့ မဏိက ထန်ပါးကို ခပ်ဖွဖွ ရှိုက်နမ်း၍ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်သည်။

“ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး ထန်ရဲ့၊ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်း သောသားဘဝကလာတာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိဘူး။ သိပ်အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရတာ ထန်သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေ ကိုယ့်လို တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ ဘူးလို့၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာ”

“ကိုယ်ပြောတာ ထန် နားလည်လားဟင်”

“မလည်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း... ကိုယ့်ကိုညာတဲ့ ကောင်မလေး... လာခဲ့”

မဏိရင်ခွင်ထဲ ထန်ကိုယ်လေး နစ်သွားသလို ရယ်မောလိုက် သည့်အသံက ထန်တို့ မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ လှပစွာစီး မျော၍ မဏိကိုယ်ပေါ် ကျရောက်သွားသည်။ အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိလာသည့် ထန်လက်သီးဆုပ်ကလေးများကြောင့် မဏိထံမှ

သာယာရွှင်ပျစွာ မဏိအစီအစဉ်ဖြင့် ထန်တို့ ဟန်နီးမွန်းခရီးကို ဟာဝိုင်ရီကို သွားကြသည်။ အိပ်မက်မဟုတ်သော ထန်၏ လက် တွေ့ဘဝမှာ မဏိက ထန်ကို ဘာတစ်ခုမှ တွေးနေချိန်မရအောင် အရာအားလုံးကို သူကချည်း ဦးဆောင်သွား၍ ထန်မှာ အာရုံ ပြန်လွှင့်ချိန်ပင် မရပါ။

မဏိမှာ အစီအစဉ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုရှိနေသလို ထန် ထင်မှတ်မထားသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်လည်း ထန်ထံမှ အချစ်ကိုရယူဖို့ ကြိုးစားသည့် နေရာမှာလည်း မဏိကို လိုက်မမီနိုင်သူရှိမည် မထင်ပါ။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာလဲ ထန်”

“ထန် မသိဘူး”

“ထန်မသိပေမယ့် ကိုယ်က သိနေတယ်”

“ရှင်က ဘာကိုသိတာလဲ”

မဏိက ထန်အမေးကို မဖြေဘဲ ထန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် ရင်း ပြုံးနေတော့ ထန်ပါးလေးတွေ နီရဲပြီး မဏိအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရအောင် ဖြစ်လာသည်။

“ထန် ရှက်နေပုံလေးက သိပ်လှတာပဲ”

“ရှင်ကို အဲဒါပြောခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

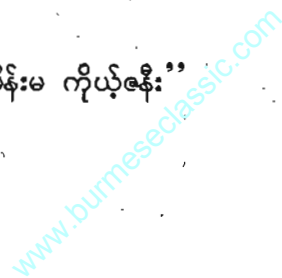
“ကိုယ့်က ဘာပြောရမှာလဲ”

“ရှင်ပဲ ထန်ကို သိတယ်ဆို”

“သိတယ်လေ၊ ထန်ဆိုတာ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ့်ဇနီး”

“အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ထန်အဖြေစကားကို နားထောင်ပြီး မဏိက ရယ်သည်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့အမေးကို ထန်က မဖြေ။ နေရာက ထထွက်သွားတော့ သူက ထန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူထား၍ သူ့နားက ရှေ့ဆက် မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ထန်လက်ကို လွှတ်ပါ”

“ထန် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲနေ”

“မနေဘူး၊ ထန်ကိုလွှတ်”

ထန်ထံမှ အငြင်းစကားနှင့် ရုန်းကန်မှုက တကယ့် လက်တွေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ အရာရောက်ခြင်း မရှိပါ။ ထန် လက်လေးကို သူ့အားနှင့် ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်၍ လဲပြီသွားသော ထန်ကိုယ်လေးက မဏိရင်ခွင်ထဲက သူ့စိတ်ကြိုက် ဆော့ကစားနိုင်သော ချစ်စရာ ယမင်းရုပ်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးဆင်းလာသော မဏိကိုယ်ကြီးကို ထန် မတားစီးနိုင်သလို လှိုက်လှဲပြင်းပြသည့် မဏိ အနမ်းတွေ အောက်မှာ ထန်တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်သွားသည်။ သူ့အလိုရှိရာကို ရယူသည့်နေရာမှာ မဏိက လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထန်ကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မပြုပါ။ အချိန်တိုင်း ရင်ခုန်သံ မြန်အောင် စွမ်းနိုင်သူအဖြစ် ထန်ကလည်း မဏိကို အရှုံးပေးရသူ ဖြစ်သည်။

ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ဟန်နီးမွန်းခရီးက မကြာလိုက်။

မဏိအန်ကယ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွား၍ ထန်တို့ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မေမေတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး မဏိနောက်သို့ ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ ထန်လိုက်ခဲ့ရသည်။ မဏိကို မြင်တာနှင့် မဏိအန်ကယ် ဦးစိုင်းမောင်ဇနီးက ဆောက်တည်ရာမရစွာ အီးခနဲ ငိုချလိုက်သလို တခြားသားသမီးတွေကလည်း မိခင်နှင့်အတူ ရောငိုကြသည်။ ဦးစိုင်းမောင် ဆုံးသွားတာ ဘာရောဂါမှမဟုတ်။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သွားသူက သွားပြီဆိုတော့ ကျန်ရစ်သူတွေကပဲ စီစဉ်စရာ ရှိတာ ဆက်စီစဉ်ရသည်။ အရင်က မဏိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မှန်သမျှ သူ့အန်ကယ်ကို အားလုံးလွှဲထားသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ မလိုခဲ့ပေမယ့် အခုစီးပွားရေးကို ဦးဆောင်မည့်သူမရှိတော့ မဏိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်သူ ဖြစ်လာသည်။

နာရေးကိစ္စပြီးသည်နှင့် အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားတွေက မဏိထံ အားလုံးစုပြုရောက်လာသည်။ နားလည်တာတွေရှိသလို နားမလည်တာတွေလည်း ရှိသည့်အတွက် လက်ရှိအလုပ်လုပ်နေကြသည့် မဏိညီမဝမ်းကွဲ ဦးစိုင်းမောင်၏ သမီးအကြီးဆုံး လဝန်းသစ်နှင့်အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ကြရသည်။ လုပ်ငန်းရှင်အများစုကလည်း ဦးစိုင်းမောင်နေရာမှာ တာဝန်ယူသည့် သူဌေးမဏိထံ ရောက်လာကြသည်။ ဝင်ကြထွက်ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ ထန်သတိထားမိတာက အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ပန်ဒိုရာဆိုသည့် ခေတ်မီရဲတင်းသော အပြင်အဆင်နှင့် အရောင်အသွေးစုံ အလှအပတို့ကို အရှိအတိုင်း ထင်းခနဲရှင်းခနဲ မြင်နေသော ဝတ်စား ပြင်ဆင်

တတ်သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

မက်ထံလာလျှင် တစ်ခန်းလုံး ရေမွှေးနံ့တွေ သင်းပျံ့ ထုံအီ နေရုံသာမက အလုပ်စကားပြောနေသည့် အချိန်မှာလည်း မက် အပေါ်ကို လိုအပ်တာထက် ပိုရင်းနှီးပြနေတတ်တာ သတိမထား မိဘဲ နေလို့မရ။

နှုတ်ခမ်းကို အရောင်ဖျော့ဖျော့ ဘယ်တော့မှမသုံး။ စိုလက် တောက်ပသော အနီရောင်ကိုသုံးသောလည်း ထူးခြားစွာ သူမ မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်နေပြန်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက သေဆုံး သွားသော်လည်း နောက်ထပ်အိမ်ထောင်သစ်မရှိဘဲ သူ့ဘာသာ ပျော်သလိုနေနေသူဖြစ်ကြောင်း လဝန်းသစ်မှတစ်ဆင့် ထန် သိခဲ့ ရသည်။

သမီးတစ်ယောက်ရှိသော်လည်း အိမ်ထောင်နှင့်သားတွေ သမီးတွေနှင့် စီးပွားရေး ပြေလည်ကြသူများဖြစ်၍ ပြန်လည်ကြည့် စရာလည်း မလို။ သမီးကလည်း အမေနှင့်အတူမနေ။ သူ့ခင်ပွန်း နှင့် စင်ကာပူမှာ နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ပန်ဒိုရာသိုက်ဆိုသည် မမကြီးက သမီးဆီ သွားလိုက်၊ ပြန်လိုက်နှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မှာ ဦးဆောင်သူဖြစ်သည်။

“အဲဒီ သိုက်မမကြီးကို သတိထားနော် ထန်၊ သူက အစကတည်းက ကိုကိုမက်ကို ကြိုက်နေတာ။ အခုလည်း ကြည့် ပါလား... နည်းနည်းအခွင့်အရေးရတာနဲ့ ကိုကိုနားက မခွာတော့ ဘူး။ ကိုကိုမှာ မိန်းမရှိတာသိရက်နဲ့ သစ်တော့ အဲဒီမိန်းမကြီးကို ကြည့်မရပါဘူး မုန်းလွန်းလို့”

လဝန်းသစ်က ထန်ကို ချစ်သည်။ ထန်နှင့် သက်တူရွယ်တူ

ဖြစ်၍ ပိုပြီးပေါင်းဖြစ်ကြသလို ပြောရောခိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောဆိုတတ်၍ ချစ်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထန်ကတော့ သန်းသစ် ဘယ်လိုပြောပြော ပြုံးနေရုံထဲတွဲပြီး တခြားသန်တို၊ နာလိုစကားဆိုတာကို မက်ညီမဖြစ်ချေ၍ ထန်သစ်က ကြိုက်။

သူ့အစ်ကိုလို ပျိုတိုင်းကြိုက်နှင်းဆီကို ထန်ကို သိသော်လည်း နှင်သည်။ မနာလို ဖြစ်စေချင်နေသည်။ ထန်က ထန်သစ်က ခြစ်စေချင်သလို မဖြစ်တော့ လဝန်းသစ်က ထန်ကို သေချာစွာ

“ထန်ကိုကြည့်ရတာ ကိုကိုကို သိပ်မချစ်သလိုပဲ”

“ထင်လို့ပါ သစ်ရယ်”

“အံ့မယ်၊ သစ်ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော် မြင်နေတာပဲ”

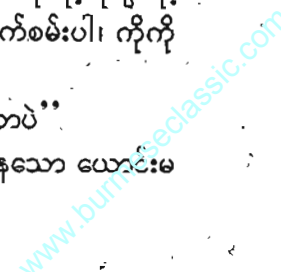
“ကိုကိုက ထန်ကိုမျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတာ ထန် ကတော့ ကိုကို ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် ခပ်အေးအေး ခိုယိတ်လုပ်စရာရှိတာ ကိုယ်လုပ်နေလိုက်တာပဲ”

“ဒါကတော့ ကိုယ်က မိန်းကလေးပဲ အိမ်ထောင့်တာဝန် တွေပွန်အောင် လုပ်ရုံမှာပေါ့၊ သစ်ကိုကိုကို စိတ်မချလို့ဆိုပြီး အိမ်အလုပ်တွေ မလုပ်ဘဲ သူ့သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေလို့ ဖြစ်မလား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ကိုကိုကိုချစ်ဖို့ တွေအိမ်မှုကိစ္စဆိုတာတွေကို ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကိုကို တိချမ်းသာအောင် ကိုကိုနားမှာပဲနေ”

“သစ်က တကယ့်ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

ထန်က သူ့အစ်ကိုဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေသော ယောက်ျား

ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်တော့ သစ်ကလည်း လိုက်ရယ်သည်။ မှန်တာပြောရရင် သိပ်လှသည့်ထန်ကို သစ်တို့ အားလုံးက ချစ်ကြသည်။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလှပပြီး သစ်တို့အားလုံးကို မိသားစုသဖွယ် သဘောထား၍လည်း ထန်လို ယောင်းမရတာက ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

မော်၏စီးပွားရေးကိစ္စမှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်၊ အနေအေးပြီး ရိုးသားသော ထန်က ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာမှာ လက်ရာကောင်းပြီး အစားအသောက်ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် စီမံချက်ပြုတ်ရာမှာလည်း လိုက်မီသူ မရှိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ မဏ္ဍိုကို မချစ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကသာ ထန်အချစ်ကို မရမနေနိုင် ဖြစ်တာ ထန်ကို သူ့သဘောနှင့်သူ လူကြီးချင်းသဘောတူမှုရအောင် ယူပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ အားလုံးသိကြ၍ ထန်အခုလို အစ်ကို ဖြစ်သူအပေါ်မှာ အေးစက်ပြနေတာကို သိပ်မကျေနပ်ချင်ကြ။

တခြားမိန်းမတွေလို ယောက်ျားဘယ်သွားသွား၊ ထန်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူနောက်လိုက်ပြီး မခဘဲ တတွဲတွဲ မြင်ချင်တွေ့ချင် နေကြသည်။ သို့သော် သစ်တို့ဖြစ်စေချင်သလို ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်။

“ဟိတ်...ဘာတွေ ရယ်နေကြတာလဲ”

ထန်တို့နားကို အလုပ်က ပြန်လာသည့် မဏ္ဍိုရောက်လာလို့ လဝန်းသစ်က အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဘာရယ်ရမှာလဲ ကိုကိုအကြောင်း ပြောပြီးရယ်နေတာပေါ့”

“ကိုကိုအကြောင်း ဟုတ်လား”

သူ့အကြောင်းဆို၍ မဏ္ဍိုက အံ့သြသဘောကျစွာ ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအယာနှင့် ထန်နားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုယ့်အကြောင်း ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ထန်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ စကားပြောနေကြတာ” ထန်က မဏ္ဍိုအမေးကို ဒီလောက်ပဲဖြေပေမယ့် အနားမှာ အတူရှိနေသည့် လဝန်းသစ်က အားမရ။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ သစ်က ထန်ကို ဘာလို့ တခြားသူတွေလို သဝန်မတိုတာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဟုတ်လား ထန်”

“ကိုယ့်ကို ထန်က တခြားသူတွေနဲ့ သဝန်မတိုဘူးလား” မဏ္ဍိုက ထန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးတော့ ထန်ဘယ်လိုဖြေရမန်းမသိ။ လဝန်းသစ်ပြောသလို မဏ္ဍိုကို တခြားသူတွေလို သဝန်မတိုမိသည်က သေချာသည်။ သဝန်တိုလောက်စရာလည်း မရှိတာကိုဟု ဖြေချင်ပေမယ့် မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးက ထန်အဖြေကို သဘောကျမည်မထင်၍ မဖြေတော့ပါ။

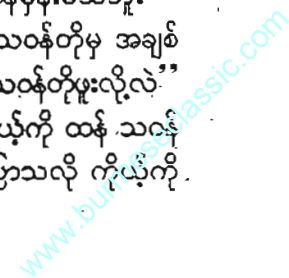
“ထန်က ကိုကိုကို တကယ်မချစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား ထန်”

“သစ်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“မှန်တာတွေ ပြောနေတာပေါ့ ထန်ရဲ့၊ သဝန်တိုမှ အချစ်လား၊ အခု ထန်က ကိုကိုအပေါ် ဘယ်တုန်းက သဝန်တိုဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် သစ်ပြောတာမှန်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ထန် သဝန်တိုတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘာလဲ သစ်ပြောသလို ကိုယ့်ကို”

မချစ်လို့လား”

“ပြော”

“ရှင်နော်... ထန်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် ထန်ကို ပြဿနာမရှာနဲ့”

“မရဘူး... ကိုကို၊ ထန်ကို ရအောင်မေး၊ ကိုကိုကို ထန် အခုချိန်ထိ မချစ်သေးရင် ကိုကိုညွှန်ပဲ သစ်သွားတော့မယ်”

လဝန်းသစ်က ထန်တို့နှစ်ယောက်ကို ရန်တိုက်ပေးပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ သူ့အိမ်သူပြန်သွားနိုင်ပေမယ့် အိမ်ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည့် မဏ်နှင့်ထန်မှာတော့ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်နေသော ပြဿနာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ပြီးကျန်ခဲ့သည်။

“ထန်”

“ဖယ်ပါ... ထန်အလုပ်သွားလုပ်မလို့”

“မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်နားမှာပဲနေ”

“ပြော... ကိုယ့်ကို ဘာလို့ သဝန်မတိုတာလဲ”

“ရှင်နော် သစ်မြောက်ပေးတာ နားထောင်ပြီး အဟုတ်ထင်မနေနဲ့၊ ဘာကိစ္စ ထန်က ရှင့်ကို သဝန်တိုရမှာလဲ”

ထန် စိတ်ရှုပ်စွာ ဆိုလိုက်တော့ မဏ်ကမရယ်မပြုံး မျက်နှာနှင့် ထန်မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ ထန်အနေနဲ့ ခက်လာသည်။ သဝန်တိုမှ အချစ်တဲ့။

မဏ်က ထန်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုလို လုပ်နေ၍ ထန်သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချနေလို့ထင်သည်။

“ကိုယ်စကားပြောနေရင် ကိုယ့်မျက်နှာတို့ကြည့်”

“ကြည့်နေတာပဲ”

ထန်က တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောပေမယ့် မဏ်မျက်နှာကို သေချာမကြည့်ပဲ မျက်စောင်းဝင့်လိုက်၍ မဏ်မှာ ထန်အပြုအမူကို ကြည့်ပြီးအသည်းယားသွားသည်။

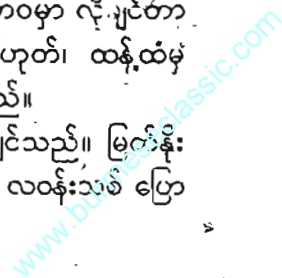
ဘာဖြစ်လို့ ထန် သူ့ကို သဝန်မတိုတာလဲ၊ ထိုအဖြေကို သူ သိချင်နေသည်။ အခုဆို အလုပ်တွေများသလို ပြဿနာတွေလည်း ရှုပ်နေသည်။ အန်ကယ်ဦးစိုင်းမောင်၏ စည်းစနစ်ကျသော လုပ်ငန်းလည်ပတ် စီးဆင်းမှုကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်မသွားပေမယ့် အပြောင်းအလဲက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

မဏ်ကို အစကတည်းကက သဘောကျနေသူတွေက အိမ်ထောင်ရှိ မှန်းသိသိနှင့် ဇွတ်ဝင်တိုးနေကြတာတွေရှိသလို အရင်ရည်းစားတွေကလည်း မဏ်နှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ချင်နေကြပေမယ့် မဏ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။

သူ ဂရုစိုက်တာ၊ သူ စိတ်ဝင်စားတာက သူချစ်သော မြတ်နိုးသော ချစ်ဇနီးချော ထန်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ ထန်ကို ချစ်မိပြီးဆိုကတည်းက မဏ်မှာ ဟိုတုန်းကလို ပွေ့ချင်ရှုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့။ ကိုယ်ပိုင်မိသားစုဘဝလေးနှင့် ဘဝကို အေးချမ်းပျော်ရွှင်ကုန်ဆုံး ဖြတ်သန်းချင်တာပဲ ရှိတယ်။

မဏ်ဘဝမှာ အားလုံးပြည့်စုံသည်။ သူ့ဘဝမှာ လိုချင်တာတစ်ခုပဲရှိသည်။ ထိုအရာကလည်း တခြားမဟုတ်၊ ထန်ထံမှ အချစ်နှင့် ထန်ကသူ့အပေါ် မြတ်နိုးမှုဖြစ်သည်။

မဏ်ချစ်သလို ထန်က သူ့ကို ချစ်စေချင်သည်။ မြတ်နိုးစေချင်သည်။ အခုတော့ ထန်ပုံစံက ညီမငယ် လဝန်းသစ် ပြော

သလို သူဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားသလို၊ ဘာမှ မခံစားရသလိုလို အေးစက်စက်လုပ်နေတာကို မဏ်ကိုယ်တိုင် လည်း သဘောမကျ။ ထန်ကို သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက် တစ်ခုခုရှိနေစေချင်သည်။ မနာလိုတာတွေ သဝန်တိုတာတွေ ဖြစ် စေချင်ပေမယ့် ထန်ဘက်က သူဖြစ်စေချင်တာတွေ ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်။

နောက်ဆုံး ညီမလဝန်းသစ်ပင် သူတို့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွား သည်ဆိုတော့ ညီမပြောသလို မဏ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက် သူ့အပေါ်မနာလိုဝန်တိုဖြစ်လာအောင် မစွမ်းနိုင်တော့ဘူးလား။ သူ့ဘက်က ညွှန်လိုဟု ညီမပြောသလို ဖြစ်နေပြီလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် ထန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား ထန်”

“ထန် မသိဘူး”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

သူ နာကြည်းစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“အခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကို ထန်မချစ်သေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့အမေးကို ထန်က မဖြေတော့ မဏ်ရင်ထဲ ပိုခံစားသွားရ သည်။ အစကတည်းက ထန် သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ချစ်လို့ မဟုတ်၊ အတွားစကားကို မငြင်းဆန်ချင်လို့။ သူ့ဘက်က ထန်ကို လက်ထပ်ပြီး တစ်နေ့ချစ်လာမှာပါဆိုပေမယ့် ထန်ဘက်က သဘောထားတ အခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲတော့ သူ့ရင်နာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး ထန် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင်နေမယ်”

“ထန် သွားလို့ရပြီ”

မဏ်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ထန်သူနားက ထွက်သွား ပေမယ့် မဏ်ကို ဘာစကားမှ ပြောမသွား။ မဏ်က ထန်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသမျှ ထန်က မဏ်အပေါ်မှာ ရက်စက်နိုင်သူ၊ ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်သူအဖြစ် မဏ်နှလုံးသားကို ခံစားနာကျင်စေသူ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် အပြင်သွားဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အလုပ်”

သူ ဒါပဲပြောလိုက်သည်။

ထန်ကလည်း ထပ်မမေးတော့။ ကားကို တအား မောင်း ထွက်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ ဘယ်မှမသွားချင်။ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်မှာ ပင်ပန်းခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် အပင်ပန်းမခံချင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဓာနေတော့ အိမ်မှာ ဆက်မနေချင်။ ခြေဦးတည်ရာ ကားကို လျှောက်မောင်းနေမိသည်။

“တီး... တီး”

သူ ကားမောင်းနေတုန်း ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ အစ တုန်းကတော့ ဘယ်သူ့ဖုန်းဖြစ်ဖြစ် မကိုင်ဘဲနေမည်ဟု စဉ်းစား ထားပေမယ့် ဖုန်းက မရပ်မနား ခေါ်နေတာနှင့် နားကျပ်သွားပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မဏ်လား... သိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ဖုန်းဆက်လာသူက ပန်ဒိုရာသိုက် ဖြစ်နေ၍ သူ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ လောကမှာ လူအမျိုးမျိုးရှိသည်။ ထိုသူတွေထဲမှ ပန်ဒိုရာသိုက်ဆိုသည့် မမကြီးလည်း ပါသည်။ မဏ်ကို ပုံစံအမျိုး မျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်နေသူက ငွေကိုလိုချင်တာလည်း မဟုတ်။ စိန်ကို လိုချင်တာလည်း မဟုတ်။ သူလိုချင်တာက မဏ်။

ဒါကို မဏ်သိသလို အားလုံး သိသည်။ မဏ်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ပေးစရာမလို။ ပန်ဒိုရာသိုက်ဘက်က မဏ်ကို လိုချင် တာ မဏ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကတိစကားတွေ ဆိုနေလိုက် သေးသည်။ မဏ်ဘက်က သူမကို တစ်ခုတည်း ပြန်ပေးဆပ်ရ မည်။ ဒါက မဏ်အချစ်။ မဏ်ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်သည်။

တခြားယောက်ျားဆို ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး သဘောကျကြ မည်ထင်သည်။

မဏ်မှာတော့ ထန်ရှိသည်။

ထန်ကလွဲပြီးတော့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူလိုချင်နေ တာကလည်း ထန်အချစ်၊ ထန်မေတ္တာ။ တခြားသူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ဖို့ မဟုတ်။ ဒီတော့ ပန်ဒိုရာသိုက်နှင့် အပျော်သဘော အရကလွဲပြီးတော့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ရင်းနှီးပတ်သက်မှု မရှိ အောင် သီးသန့်နေသည်။ သီးခြားဆက်ဆံသည်။

ဒါကိုပဲ သူ့ဘက်က အသည်းယားနေသလား မသိ။ ဇွတ် အတင်း ပတ်သက်မှုတွေ အများကြီး သူ့ဘက်က ဖန်တီးလာပေ မယ့် ကင်းကင်းနေလို့ မရနိုင်သည့် အပျော်သဘောထားတွေ အောက်မှာ အပြုံးမပျက် အရာရာကို သည်းခံပြီး မသိချင်ဟန် ဆောင်နေခဲ့ရသည့်အကြိမ်တွေ ဘယ်လောက် ရှိနေပြီလဲ။

ကိုယ့်ဘက်က အနေမှန်နေသမျှ ဘာမှမဖြစ်။ ခြေတစ်လှမ်း မှားတာနှင့် ပြန်နုတ်၍ မရအောင် ကျွဲကျသွားမှာကို သဘောပေါက် နားလည်ထား၍ သူ့ဘက်က အထူးသတိထားပြီး ဆက်ဆံပြောဆို နေရတာကိုက သူ့အလုပ်ဖြစ်သည်။

“ညစာပါတီပွဲကို မလှာတော့ဘူးလား မဏ်ရယ်၊ သိုက်က မဏ်အလာကို စောင့်နေတာ၊ ဒီပွဲက လူစုံတယ် မဏ် လာဖြစ် အောင် လာခဲ့ပါလား မဏ်ရယ်”

“လာမှာလားဟင်”

သူ့အစက မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် အခုတော့ စိတ်ထဲမှာလည်း ထွေနေသည်။ ပြီးတော့ ပြောစရာစကားလေး တွေရှိနေ၍ သူ့ကားကို ပန်ဒိုရာသိုက်အိမ်ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည် လှည့်ကွေ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုလာနေပြီ သိုက်”

“သင့်ခံယူး”

“သိုက် ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

“အိုကေ”

ပါတီပွဲကို သူ့ရောက်သွားတော့ ပွဲက ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးစည်ကားနေသည်။ ပွဲက လူငယ်တွေချည်း စုစည်းထားသော ပွဲလိုဖြစ်နေပြီ အများစုမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးများ ဖြစ် နေတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ မြူးကြွသော တီးလုံးအလိုက် လွန်စွာလှပသော ရောင်စုံမီးလုံးတွေက အလင်းအမှိတ်စည်းချက် တွေနှင့် ဝေဆာလှပနေ၏။

“ဟေ့... မဏ်”

“ဪ... အင်ကြင်း”

အရင်က ပတ်သက်ခဲ့သည့် ရည်းစားဟောင်းက လှပစွာ မဏိနား ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မဏိ တစ်ယောက်တည်းလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဇနီးချောလေးကိုထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုလုပ်လာတယ် ပေါ့ဟုတ်လား”

“တစ်ခါတည်းပါ”

“ခစ်... ခစ်”

“မဏိကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ သိလား၊ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲဘူး”

“အင်ကြင်းလည်း ပိုလှလာတယ်”

“ဒီစကား ရှင့်ဇနီးကြားသွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော် မဏိ”

“ဖြစ်ပါတယ် သူက ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီးသား”

ပြောပြီး သူ့ရယ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ထန်က ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ထားခြင်း မဟုတ်။ စိတ်မဝင်စားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် မဏိသိသည်။ အခုတော့ ညီမဖြစ်သူ လဝန်းသစ်ကပါ ထန်သဘောထားကို ရိပ်မိသွားပြီ မဟုတ်လား။

အင်ကြင်းနှင့်အတူတွဲပြီး တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ကသလို အရက် တွေလည်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေမိသည်။ ဘယ်သူကမှ မဏိကို တားမည့်သူ မရှိ။ မြောက်ပင်စိုးမည့်သူပင် ရှိ၍ မဏိတစ်ယောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေ

သည်။

“ဟေး... မဏိ... ယူသောက်တာများနေပြီနော်၊ တော်ကြာ ကားမမောင်းနိုင်ဘဲ နေဦးမယ်”

“ကိုယ် ကားမမောင်းနိုင်ရင် အင်ကြင်းလိုက်ဖို့”

“ယူအမျိုးသမီးနဲ့ ဖြစ်ပါမလား”

“ဖြစ်ပါတယ် သူက အင်ကြင်းကိုတောင် ချောတောင် နေဦးမှာ”

အစတုန်းက ဤမျှသောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ချို့အောင် တော့ ထန်ကို အရွဲတိုက်ချင်တာနှင့် မရည်ရွယ်ဘဲ ဝိုင်းသောက်ခဲ့ သွားသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းမသိ။ ဘယ်သူ တွေနှင့် ဘယ်လိုပြောမိမှန်း ဘာတွေလုပ်မိမှန်းမသိ။ ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိပေမယ့် အင်ကြင်း သူ့ကို ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့တာကိုတော့ မဏိ မှတ်မိသည်။

အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနှင့် ဒေါ်ဦးရှိပေမယ့် သူ ပြန်လာတာကို စောင့်နေသူက ထန်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာတော့ ထန် ထင်ထားသလို မဏိ မဟုတ်။ ကားမောင်းသူနေရာက ခေတ်မီလှပသော အပြင် အဆင်တွေနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ကားမောင်းသူနေရာက ဆင်းလာတော့ အင်ကြင်းက လည်း အရက်မူးနေသည့် မဏိကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းတွဲပြီး ထန်ရှိရာ ခေါ်လာသည်။

“တို့နာမည် အင်ကြင်း... ဒီမှာ ယူအမျိုးသား မူးလာလို့ ကားမမောင်းနိုင်လို့ တို့က လိုက်ဖို့တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. မအင်ကြင်း”

“ရတယ် ဒီလောက်တော့ တို့အတွက်က မိုင်နာပါ။ ဒါပေမယ့် ယူတို့ကားကိုတော့ တို့ယူသွားမှ ဖြစ်မှာနော်၊ မနက်ကျမှ ဒရိုင်ဘာကို လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ယူသွားပါ မအင်ကြင်း”

“အိုကေ”

“ဒါဆိုသွားပြီ”

“ဘိုင့်”

အင်ကြင်းက ပေါ့ပါးစွာ မဏ်ကိုယ်ကြီးကို ထန်လက်ထဲ ထိုးအပ်ပြီး မဏ်ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ထန်မှာ သာ မဏ်ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း တွဲယူရင်း အိပ်ခန်းရှိရာ မနည်းရောက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

တစ်ခါမှ မဏ် အရက်မူးတာကို မမြင်ဘူး။ အခု မဏ်ဖြစ်နေပုံက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်၊ မဏ်ကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချလိုက်တော့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထန်ကိုယ်လေးပါ မဏ်နှင့်အတူ လဲပြိုသွားသည်။

“ထန်”

သူထံမှ အချစ်မူးသံ၊ အရက်မူးသံနှင့်အတူ ထန်ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည်။

“ထန်ကိုလွှတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင့်လို အရက်မူးသမားနဲ့ အတူမအိပ်နိုင်လို့”

ထန်က ရုန်းပေးမယ့် သူက မလွှတ်။

“ဒီတစ်ခါတည်းပါ။ ထန်မကြိုက်ရင် နောက်တော့ဘူး”

“မပြောနဲ့ ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

“မပြောဆို မပြောဘူး”

“ဂျောက်”

“အို”

မဏ်က အခန်းမီးကို ဆွဲပိတ်လိုက်၍ တစ်ခန်းလုံး အမှောင်အတိကျသွားသလို ထန်ထံမှ စကားသံလေးများလည်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ပြန်ပို့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ မဏိက သူ့ကားကို တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့ပြီး တခြားအမျိုးသမီးကားနှင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မဏိနှင့်ပါလာသူအားလုံး အချောအလှတွေချည်းဖြစ်ပြီး အားလုံး အလန်းဇယားတွေချည်း ဖြစ်သည်။ မဏိ ပြန်အလာကို စောင့်နေသည့် ထန်ကို ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်ကြပြီး မဏိနှင့်ကျတော့ ဖက်ပြီး တရင်းတနှီးအနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒီညတော့ ထန် ရင်ထဲက ခံပြင်းဒေါသကို အပြတ်ရှင်းမည်ဟု စဉ်းစားထားသည့် အတိုင်း မဏိပြန်အလာကို သည်းခံပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့”

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။

မဏိကားသံကို ထန် ကြားလိုက်ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူ့တို့ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ထန်က အေးအေးနှင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

လုပ်စမ်း...။ ဘယ်လောက်အထိ ထန်ကို ဒီလိုအမျိုးမျိုး ချိုးနိုင်မှာလဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ထန် ဘယ်လို နားလည်ရမှန်း မသိပေမယ့် မဏိလုပ်နေပုံကိုတော့ ထန် ဘက်က မခံစားနိုင်။ မဏိနှင့် သူ့အဖော် မိန်းကလေး နှုတ်ဆက်ပြီးသည့် အထိ ထန် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရီစီဆိုသည့် မိန်းကလေးက မဏိကားကိုယူပြီး ထွက်သွားတော့ မဏိနှင့်ထန် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား ထန်”

အခန်း (၁၉)

နာရီလက်တံတွေ တရွေ့ရွေ့ လည်ပတ်သွားသည်။ ညဉ့်နက်နေပြီ မဏိ အခုချိန်ထိ မဏိ ပြန်မလာသေး။ အခုလို ညတိုင်း အိမ်ပြန်နောက်ကျနေတာ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ တစ်ပတ်တိတိရှိပြီဆိုတော့ ထန်ရင်ထဲက သည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးလာသည်။

အကြောင်းအရာ မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ ထန်တို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ပါ။ မဏိကလည်း သူ့အလုပ်ကို အကြောင်းပြပြီး မနက်စောစော ထွက်၊ ညမိုးချုပ်မှ ပြန်လာသည်။ ပြန်လာတိုင်းလည်း ရိုးရိုးအိမ်ပြန်လာခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အရက်မူးပြီး သူနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်အဖြစ် ပါလာတတ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ မဏိ၏ကားနှင့်ဖြစ်သည်။ မဏိကို လိုက်ပို့ပြီး မဏိကားကို ယူသွားကြသည်။ နောက်နေ့မှ ဒီရိုင်ဘာနှင့်

“ရှင်ကို စောင့်နေတာ”

“ကိုယ့်ကို မစောင့်နဲ့လို့ ကိုယ်မှာထားတယ်လေ”

“ရှင်ကို ထန်ပြောစရာရှိလို့”

“မနက်ကျမှ ပြောရောပေါ့ ထန်ရယ်”

“မနက်အထိ မစောင့်နိုင်လို့ပေါ့ရှင်”

“ဘာစကားတွေ ပြောမှာမို့လဲ”

“ရှင်ကို ထန်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ အခု ကွာရှင်းပေးပါ”

ထန်စကားကြောင့် အိမ်ခန်းထဲဝင်နေသည့် မဏ်ခြေအစုံ ရုပ်သွားကာ ထန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို ထန် ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ထန်ကို ကွာရှင်းပေးပါလို့ ပြောတာ”

“ကိုယ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထန်လေသံက မာသလို ထန်မျက်နှာကလည်း တင်းမာနေတာကြည့်ပြီး မဏ်က မပြုံးမရယ်၊ ထန်ကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ ထန်ကလည်း မျက်တောင်မခပ် မဏ်ကိုပြန်ကြည့်နေပုံမှာ ရဲရင့်မှုတွေ သတ္တိရှိမှုတွေ အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ ထန်”

“ရှင်လိုလူကို ဆက်မပေါင်းချင်တော့လို့”

“ကိုယ့်ကို ဆက်မပေါင်းချင်အောင် ကိုယ်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ရှင် အရက်သောက်ပြီး မိန်းမပေါင်းစုံနဲ့ နေချင်သလို၊ နေသွားချင်သလိုသွားနေတာ ထန် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို သဝန်တိုတာလား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့”

“ထန် အခု ကိုယ့်ကို ပြောနေတဲ့စကားက သဝန်တိုတဲ့ စကားတွေပဲ”

“ရှင်ဘာထင်ထင် ထန် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ထန်မနက်ဖြန် ရန်ကုန်အိမ်ကို ပြန်မယ်... ဒါပဲ”

“ထန်”

မဏ်က ထန်အမည်ကို ခေါ်ပေမယ့် ထန်က လှည့်မကြည့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို သော့ခတ်ပစ်လိုက်၍ မဏ်တစ်ယောက်တည်း အခန်းအပြင်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး ထန်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာ မအိပ်တတ်ဘူး”

“ထန်”

“ထန် တံခါးဖွင့်မချင်း ထန်ကို အခန်းအပြင်က ခေါ်နေမှာနော်”

မဏ် ဘာပြောပြော ထန်က မလှုပ်။

အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၍ မဏ်အသံက လိုအပ်တာထက် ပိုကျယ်သလိုဖြစ်နေ၏။

“ထန်”

“အချစ်”

“ကိုယ့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

ထန်က မဏိ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုတ်။
သူမ အဝတ်တွေကောက်သိမ်းပြီး သေတ္တာထဲထည့်နေ
သည်။ ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
ကံကြမ္မာက ဖန်တီးရမုန်းလည်း တွေးမရ။

ပြောတော့ ထန်ကိုချစ်သည်၊ မြတ်နိုးလှပါသည်တဲ့။ လုပ်
နေပုံကတော့ တစ်ခုမှ အချိုးမပြေ။ ထန်ကို တမင်ပညာပေး
နှိပ်စက်နေတာနှင့် အတူတူဖြစ်သည်။ ထန်မှာ နုနုငယ်ငယ် မိန်းမ
သားဖြစ်သည်။ လင့်မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး ယောက်ျား
မျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် မိသားစုကိုထား၍ တစ်ယောက်တည်း
အားငယ်နေရတာကို ညာတာရကောင်းမုန်းမသိ။ အကြင်မှာ ကင်းမဲ့
လွန်းသော သူ့အပြုအမူတွေကို ထန် ပိုမုန်းမိသည်။

စိတ်လည်းပျက်၊ စိတ်လည်း ကုန်သည်။ အခန်းအပြင်က
မဏိအသံ ပျောက်သွားသည်။ မူးမူးရှူးရှူးနှင့် ဘယ်နေရာ သွားအိပ်
နေပြီ မသိ။ သိလည်း မသိချင်။ သူနှင့်အဝေးဆုံးကိုသာ ပြေးထွက်
သွားချင်နေသည့်စိတ်သာ ထန်ရင်မှာ ကြီးစိုးနေ၏။ ထန် တစ်
ယောက်တည်း ပြန်လာရင် မေမေနှင့်အဘွားက ဘာပြောကြမည်
မသိသော်လည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဒါးသီးဆိုးရွားသည့် ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထုတ်
မပြောချင်သလို မဏိ၏ အနေအထိုင် အပြုအမူပေါ်မှာလည်း
ဘာတစ်ခုမှ မဝေဖန်ချင်။ သူလည်း သူ့စိတ်ချမ်းသာသလိုနေ။
ထန်လည်း ထန်မိသားစု ထန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ စိတ်ချမ်းသာ
အောင် နေချင်သည်။

“ကျွီး”

“ဒေါက်”
“ထန်”
“ဟင်... ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထန်အခန်းထဲ ဝင်လာတာ
လည်း အခုထွက်သွားပါ”

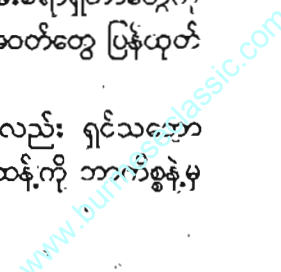
ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ့်အဝတ်တွေ သိမ်းဆည်းနေသည့်
ထန်ရှေ့သို့ အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး မားမတ်စွာ ရောက်လာသည့်
မဏိကြောင့် ထန်ဒေါသလေးများ ထွက်သွားသည်။

“ကိုယ့်မှာ သော့စိုတစ်စုံရှိတာ ထန်မေ့နေပြီလား...”
“ကြည့်ပါဦး... အဝတ်တွေ အားလုံးသိမ်းနေလိုက်တာ
ကိုယ့်ကို တကယ်ထားပြီး သွားတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မဏိပုံစံက သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိသလို နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု
တွေနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေပေမယ့် ထန်မှာတော့ သူနှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက်ဝေဒနာတွေနှင့် မဏိမျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့
အောင် စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်နေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထန်ရှေ့ကို
သူရောက်လာတာနှင့် အကြည့်ကိုလွှဲပြီး ချက်ချင်းကျောခိုင်းပစ်
လိုက်သည်။

“ထန်”
မဏိခေါ်ပေမယ့် ထန် မထူးပါ။
ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့် သူမ သိမ်းစရာရှိတာတွေကို
ဆက်သိမ်းနေ၍ မဏိက ထန်သိမ်းပြီးသား အဝတ်တွေ ပြန်ထုတ်
ကာ အဝတ်ဗီရိုထဲ ပြန်ထည့်နေ၏။

“ဘာလို့ ထန်က မပြန်ရမှာလဲ၊ ရှင်လည်း ရှင်သဘော
ကျနေ၊ ထန်လည်း ထန်သဘောကျနေမယ်၊ ထန်ကို ဘာကံစွန့်မှ

ရှင်ဘက်က တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ကိုယ်က ထန်ခင်ပွန်း၊ ထန်ယောက်ျား ကိုယ့်မိန်းမကို တားပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

“အဲဒီစကား ထန်ကို လာမပြောနဲ့ ရှင်နဲ့အတူ ကားပေါ်ပါ လာတဲ့ မိန်းမတွေကို သွားပြော”

ထန်စကားအဆုံးမှာ မဏ္ဍိန်တံခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ထင်လာ သလို ဒေါသဖြစ်နေသည့် ထန်မျက်နှာလေးကို ဝင်းလက် တောက်ပသော မျက်ဝန်းလက်လက်များဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်ပစ် သည်။

သူလိုချင်တာ ဒါပဲလေ။ ထန်ကို သဝန်တိုစေချင်တာ။ အခုလို ဒေါသဖြစ်စေချင်တာ။ ရန်တွေစေချင်တာပါ။ ဒီလို ဖြစ်အောင် မဏ္ဍိဘက်က ဘယ်လောက်ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ရ လဲဆိုတာ ထန် သိမည်မဟုတ်။ နားလည်မည် မဟုတ်။

သူဘာလုပ်လုပ်၊ စိတ်မဝင်စားသလို ပုံစံနှင့် အေးတိ အေးစက်လုပ်ပြနေသည့် ကလေးမကို အခုလို ဒေါသတွေ၊ မာန်မာန်တွေ ရုန်းကြွပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့ သဝန်တိုတာတွေ မမှာလို တာတွေ ဖြစ်စေခဲ့တာ မဏ္ဍိရဲ့ အစီအစဉ်ပါ။

“သူတို့က ကိုယ့်မိန်းမမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ ထန်၊ ထန် ကိုယ့်ကို ချစ် နေပြီ”

“ဘာ...”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ် အိပ်ချင်နေပြီလို့ ပြောတာ”

“လာ”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ ထန်အင်္ကျီကို ဘယ်လွင့်ပစ်တာ လဲ”

မဏ္ဍိက ပြောပြောဆိုဆို၊ ထန်လက်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းရန် ကိုင်ထားသည့် အင်္ကျီလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး အခန်းထောင့်ကို ပစ်လိုက်၍ ထန် ဒေါသထွက်သွားချိန်မှာပဲ ထန်ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူသိမ်းပွေ့ကာ ရင်ချင်းအပ်ပစ်လိုက်၍ ထန်က မဏ္ဍိ ကိုယ် ကြီးကို လက်လှမ်းမီသ၍ ထုသည်။ ရိုက်သည်။ ကုတ်ဖဲ့ဖဲ့ ကြိုး စားသည်။

“ထန်ကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“အလကား... လူရွပ်၊ လူပွေ၊ ထန်အသားကို မထိနဲ့”

“ထိရမှာပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်သဝန်တိုပြနေတာကို အသည်းယားလို့”

မဏ္ဍိစကားကြောင့် ထန်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားကာ ရှက် လည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်သွားသည်။

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ချစ်နေလို့လဲ၊ ဘယ်သူက သဝန်တို နေလို့လဲ”

“တကယ် သဝန်မတိုဘူးလား၊ ဒါဆို နောက်တစ်ယောက် တကယ်ယုံလိုက်မှာနော်”

“ယူချင်တဲ့လူယူ၊ ဝရမစိုက်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ဂရုစိုက်တယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ့်ကို အခုလို

မနာလို တိုရှည်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ကြိုးစား ခဲ့ရတယ်မှတ်လဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ယောက်ျား သူ့ချစ်နေ တာကို အခုထိ ဝန်မခံသေးပေမယ့် ဘွဲ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက် သဝန်တိုတယ်၊ ဘယ်လောက် မနာလို ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ သိပြီ”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ဟုတ်တာတွေပဲ ပြောမှာပါ။”

“အို”

ထန်ကိုယ်လေး မကံ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်သထက် နစ်ဝင်သွားပေ မယ့် ထန် သူ့ကိုချစ်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းကိုတော့ ဝန်ခံချင် စိတ် မရှိသေးပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့နောက်တစ်ယောက်နှင့် ထပ်တွဲမှာကိုတော့ ထန် အလိုမရှိ။ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ပါသည်။

“ကိုယ် အခုကတည်းက ကြိုပြောထားတာနော် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ထန်ဘက်က ဝန်မခံသ၍ ကိုယ် အိမ်ပြန်ချိန် အခြံ နောက်ကျနေဦးမှာပဲ၊ ကိုယ့်နားမှာလည်း တခြားမိန်းမလှလေးတွေ ရှိနေဦးမှာပဲ”

“ပြော... ကိုယ် ထန်နားမှာ အရင်လို လိမ်လိမ်မာမာ နေရမှာလား၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တခြားကောင်မလေးတွေနား နေရမှာလား”

“နေချင်တဲ့သူနဲ့နေ”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်နေချင်တဲ့သူဆိုရင်တော့...”

“အို... ဘာလို့ အခန်းမီးကို ပိတ်ပစ်ရတာလဲ”

“ချစ်လို့”

“အို”

လောကကြီးတစ်ခုလုံး နွေးထွေးစွာ တောက်ပလင်းလက် သွားသည်။ ထိုအတူ လှပစွာ ရေးခြယ်လိုက်သော နှလုံးသားချစ် ကဗျာတို့က တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ထပ်တူညီစွာ လှိုက်လှဲခြင်းများ စွာဖြင့် တစ်ပွင့်ဝေ တစ်ပွင့်ကြွ ရှင်သန်ဖူးပွင့်သွားကြသည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ ဆုအလှူ

